

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

author of Ice Planet Barbarians

RUBY DIXON

ICE
PLANET
BARBARIANS

BARBARIAN

Mune

Barbar Madeni

Ruby Dixon

Barbar Madeni

Buz Gezegeni Barbarları, Kitap 4

Buz gezegeni bana ikinci bir hayat verdi, bu yüzden burada olmaktan heyecan duyuyorum. Elbette çizburger yok ama sağlıklıyım ve küçük kabilenin üretken bir üyesi olmaya hazırım. Beklemediğim şey neydi? Vahşi bir yabancının yakınlarda bekleyip beni izleyeceğini. Ve beni esir aldığıında, düşünölemeyecek bir şey oldu... Onunla rezonansa girdim.

Rezonans çiftleşme ve çocuk demek... ama bu adam daha önce biriyle birlikte oldu mu bilmiyorum. Her yönden tam bir barbar.
ve beni kendisininmişim gibi sahiplendi.

Peki neden onun dokunuşunu arzuluyorum ve daha fazlası için açlık çekiyorum?

Buz Gezegeni
[Barbarları Buz](#)
[Gezegeni Barbarları](#)
[Barbar Uzaylı Barbar](#)
[Aşığı Barbar Madeni](#)

[Böltenime](#) abone olun ve yeni bir sürümü asla kaçırmayın!

Daha Önce Neler Oldu

Uzaylılar gerçek ve Dünya'nın farkındalar. Birçok insan kadın 'Küçük Yeşil Adamlar' olarak adlandırılan uzaylılar tarafından kaçırılmıştır. Bazıları durağanlık tüplerinde, bazıları da bir uzay gemisinin içindeki bir kafeste tutulmaktadır ve hepsi de dünya dışı karaborsada satılmayı beklemektedir. Tutsak insanlar bir kaçış sahnelediler, uzaylılar gemide sorun yaşadılar ve canlı yüklerini yaşanabilir en yakın gezegene bıraktılar. Burası, hayatta kalan insanlar tarafından Not-Hoth olarak adlandırılan kışlık, ıssız bir yerdir.

Not-Hoth'ta, insan kadınlar terk edilen tek türün kendileri olmadığını keşfederler. Devasa, boynuzlu mavi uzaylılardan oluşan bir kabile olan sa-khui, buzlu mağaralarda yaşamaktadır. Avlanırlar, yiyecek ararlar ve barbarlar gibi yaşarlar.

önce sert dünyaya uyum sağlamayı öğrenmiş insanlar. Adaptasyonların en önemlisi mi? Bu khui, bir Konakçının içinde yaşayan ve onun refahını sağlayan simbiyotik yaşam formu. Not-Hoth'taki her yaratığın bir khui'si vardır ve khui'si olmayanlar bir hafta içinde havanın kendisi tarafından hastalanarak ölürler.

Sa-khui'ler tarafından kurtarılan insan kadınlar, Dünya'ya dönme umutlarını sonsuza dek geride bırakarak bir khui ortakyaşarlığı edinirler. Sa-khui kabilesine katılırlar.

Khui'nin ev sahibi üzerinde alışılmadık bir yan etkisi vardır: eğer bir

Uyumlu bir eşleşme bulunduğunda, khui her konağın

göğsünde bir şarkıyı titreştirmeye başlayacaktır. Buna rezonans denir ve

Sa-khui'ler tarafından çok değerlidir. Sadece rezonans sayesinde sa-khui'ler türlerini çoğaltabilirler. Sa-khui, Kabilelerindeki dişi azlığı nedeniyle sayıları azalan erkekler, birkaç erkek kabilelerine katılmaya başlayınca çok sevinirler.

İnsan dişileriyle rezonansa girerek her iki halkın birbirine bağlanmasını ve yeni bütünleşmiş kabilenin yaşamasını sağlar. Bir erkek sa-khui eşine şiddetle bağlıdır ve birkaç insan artık erkekler tarafından sahiplenilmiş ve hamiledir.

Kısa bir süre önce, küçük bir grup cevap aramak için 'ataların mağarasına' - orijinal sa-khui halkının kırık gemisine - gitmeye cesaret etti. Oradayken, orijinal Küçük Yeşil Adamlar geri döndü, bir insan kadını çaldı, iki sa-khui'yi yaraladı

onlara eşlik etti ve diğer insan kadını yardım alması için bıraktı.

Hikayemiz burada başlıyor.

Birinci Bölüm

HARLOW

Bir travois için iki direğe ihtiyacım var. İki tane. Sorun değil. Uzakta ağaçlar olmalı ve ben güçlü ve bütünüm.

Tamam. Bunu yapabilirim. Yapabilirim.

Aehako'nun talimatları zihnimde tekrar tekrar çınlıyor. Bir travois yapmalı ve Haeden'i şifacıya geri götürmeliyiz. Karda koşarken kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor, ince, pembe, narin ağaçları arıyorum.

Bu gezegende. Kira gitti ve iki uzaylı da yaralı. Yardımına ihtiyaçları var ve onları yüzüstü bırakamam. Neden uzaylı gemisine geri dönüp iyileşmediklerini bilmiyorum. Ona güvenmiyorlar ve sanırım bunu anlıyorum. Teknolojiye alışkınım ve bilgisayarın soğuk, duygusuz sesini düşünmek beni hala korkutuyor.

Ayrıca doktordan korkmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim.

Ayaklarım her adımda kara batıyor ve deri botlarım çabucak sıırıslıslam oluyor. Onları tamir edecek ya da içlerini sıcak dvisti kürküyle takviye edecek zaman yok. Zaman çok önemli. Karla kaplı bir tepeyi aşarak ilerliyorum ve uzakta ağaçların pembe, ince kirpiklerini gördüğümde hızımı artırıyorum.

Neredeyse geldik.

Haeden'in bıçağı bende, çünkü o bıçağı kullanamayacak kadar yaralı. Kemik sapı elimde pürüzsüz duruyor, ancak insan boyutundaki avucumun rahatça kavrayabilmesi için biraz fazla büyük.

Not-Hoth'taki her şey sa-khui boyutunda, insan boyutunda değil. Bir kıza göre makul bir boyum var ama bu gezegendeki ortalama bir insan bir metre boyunda gibi görünüyor ve karlar derin, mağaralar devasa. Gerçekten, her şey sadece bir

biraz fazla büyük. Sanki Goldilocks'un evine nakledilmiş gibiyim ama her şey tam olması gerekirken çok büyük.

Bu, yeni ve korkutucu şeylerin sonsuz akışı içinde alışmam gereken bir şey daha.

Haftalar önce kendi yatağımda uyudum ve aklımdaki en büyük endişe kemoterapiye ne zaman başlayacağımdı. Birkaç garip rüyadan sonra titreyerek ve halsiz bir şekilde uyandım, bir tüpten çekildim ve uzaylılar tarafından kaçırıldığım söylendi.

Buna inanmak zor olurdu.

Houston, Teksas'tan geliyordum ve klimam bozulmuştu, bu yüzden akşamı terleyerek ve tamircinin bir an önce gelmesi için dua ederek geçirmiştım. Uyandığımda mı? Hava o kadar soğuktu ki çıplak ayaklarım metal zemine yapışmıştı ve garip mavi uzaylılar ara sıra insanlarla sohbet etmek için içeri giriyordu.

Yedi ayak boyunda, mavi ve boynuzlu birine yalancı demek zor. Bunu gördükten sonra inanmak zorundaydım. Ve bazen uyanana kadar kendimi çimdiklemek istesem de, şu anda eve dönme şansım olmayan bir kar gezegeninde yaşadığım gerçeğini kabul etmek zorundayım ve ben

Not-Hoth'un zorlu koşullarına dayanmamı sağlayan uzaylı bir parazit bulaştı. Geleceğimi hiç de böyle hayal etmemiştim.

Ama en azından bir geleceğim var.

Geminin tıbbi bilgisayarlarına göre artık kanser değilim. Bu yanlış mı, yoksa Not-Hoth'un atmosferi mi yoksa göğsümde yaşayan yeni 'bit' (bazı kızların dediği gibi) mi bilmiyorum.

Tek bildiğim ameliyat edilemez beyin tümörünün taramalarda görünmediği. Ve son bir yıldır ilk kez umudum var.

Ama önce... bir travois.

Ağaçlara vardığımda, en yakın olanına gidip parmak uçlarımla kabuğuna dokunuyorum. Havadaki soğuğa rağmen süngerimsi ve nemli bir his veriyor ve iri, kaslı bir uzaylıyı taşıyacak kadar sağlam değil. Bunun işe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama bir deneyeceğim. Sa-khui'ye hayatımı borçluyum ve bu yüzden Haeden ve Aehako'ya yardım etmek için elimden geleni yapacağım.

Diz çökerek ilk ağacın dibini kesmeye başladım. Bıçak ezici bir sesle batıyor ve özsuyu karın üzerine fışkırıyor. Ugh. Burnumu kırıstırıyorum ve kararlı bir şekilde kesmeye devam ediyorum. Kira gitti ve onlar yaralı, bu yüzden yardım edebilecek tek kişi benim.

Kar yakınlarda çıtırdıyor.

Şaşırarak ayağa kalktım. Neredeyse bir ayak sesi gibiydi. "Alo?" Arkamı dönüp baktım. "Aehako?"

Orada kimse yok. Karlı manzara çorak, göz alabildiğine uzanan kar yığınlarından başka bir şey yok.

Hayal görüyor olmalıyım. Burada, vahşi doğada yalnız değilim. Her yerde yaratıklar var, ya da avcılar bana öyle söylüyor. Kirpi görünümlü şeylerden biri olabilir. Ya da Belki de bir tavşandır. Ya da... bu gezegendeki tavşan eşdeğeri her neyse.

Yine de aptal bir tavuk olup her küçük seste çıldıramam. Ağaca dönüyorum ve onu kesmeye devam ediyorum.

Karın çıtırtısını tekrar duyuyorum ve bir an sonra ağır bir gümbürtü. Kanım kulaklarıma hücum ediyormuş gibi hissediyorum ve bir elimi başıma bastırıp yüzümü buruşturuyorum.

Hayır, durun. Bu gümbürtü ya da davul sesi değil. Kalbim sakin. Mırıldanıyor mu?

Başımın arkasına bir şey çarpıyor ve karanlığa doğru yuvarlanıyorum.

Orada bile garip bir mırıltı beni takip ediyor.

RUKH

Heyecandan titriyor olmama rağmen karda sessizce ilerliyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor, nabzım sanki bir yerden bir yere hızlıca gitmişim gibi atıyor. Avımı takip ediyorum. Bir vınlama sesi var, neredeyse tuzlu sudaki büyük gri canavarların çıkardığı tıklama seslerine benziyor ama farklı.

Göğsümden geliyor. Benden geliyor.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Tek bildiğim. Babamın uzak durmamı söylediği kötülerin etrafındaki tuhaf yaratıkların kokusunu aldım. Kötülerle birlikte seyahat eden iki garip şey var - o kadar tüylüler ki Vücutlarının neye benzediğini söylemek imkânsız ama birinin turuncu-kırmızı yelesi beni büyülüyor. Dün gecedan beri onları takip ediyorum ve şimdi kızıl yelesi olan yalnız.

Ve ben...panikledim. Dönmeye başladığında, kafasına vuruyorum.

Çok renkli bir kürk yığını halinde yere yığılıyor. Elinden babaminkine benzer kemik bir bıçak düşüyor.

Zonklayan göğsümü ovuyorum, kafam karışıyor.

Ayaklarımın dibindeki yaratığa baktığımda onun dişi olduğunu görüyorum. Garip ve kötü olanlardan farklı. Kaşlarında çıkıntılar yok ve derisi sağlıklı bir mavi yerine bir dvisti'nin karın altının yumuşak, soluk renginde. Bu Kirden benek benek olmuş, ama dudaklarının kadınsı eğimini ya da narin yüz hatlarını karıştırmak mümkün değil. Kendi kendime kaşlarımı çatarak, meme uçlarını hissetmek için bir elimi göğsünün kalın kürklerine koyuyorum. Sürpriz bir şekilde kürkler ayrılıyor. Bu bir çeşit kürk kaplama, yaratığın bir parçası değil. Benim bazen en soğuk havalarda giydiğim örtü gibi o da onları giyiyor.

Elim memelerden birinin üzerinde geziniyor ve parmaklarım çakıl taşlı bir meme ucunu sıyrıyor.

Yaratık inliyor ve göğsündeki uğultu daha da artıyor.

Vücutum buna karşılık veriyor, aletim hemen sertleşiyor ve serbest bırakılma ihtiyacıyla ağrıyor. Vücutumun verdiği tepkiye şaşıyorum ve biraz da dehşete düşüyorum. Bu şey çirkin ve solgun. Neden ona bazen gördüğüm garip, rahatsız edici rüyalara verdiğim tepkiyi veriyorum? Bir elimle itilen sikimi kenara itiyorum. Bununla uğraşacak zamanım yok. Baygın yarattığı toplayıp bıçağını çantama koyuyorum, sonra yarattığı omzuma atıp mağarama geri taşımaya başlıyorum. Ne yapacağıma orada karar veririm.

- - -

Yaratık baygın halde duruyor. Onu mağaramın bir köşesine bıraktım ve ne yapacağımı düşündüm. Bunun bir dişi olduğuna karar verdim. Yumuşak, güzel ve memeleri var. Sikim hala ihtiyaçtan ağrıyor ve adımlarken elimi uzunluğuna vuruyorum, çünkü iyi hissettiriyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu kadın meselesi beni huzursuz etti. Babamın öğrettiği gibi yemek değil. Kötülerle birlikteydi ama kaçtı. Bu onu iyi yapar mı? Acaba?

Gözlerimi kapatıyorum ve elimi sikimin ucunda sıkıyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki tüm vücutum titriyor ve göğsümdeki garip uğultu daha da artıyor.

Keşke babam burada olsaydı.

Çok, çok uzun zamandır ölü. Öldüğünde küçücük bir yavruydu ve o zamandan beri yalnızım. Babam her zaman

cevapları vardı. Göğsümün neden böyle olduğunu bilirdi. ya da sikimin dışının etrafında neden ağrıdığını. Bir yalnızlık dalgası üzerime çöküyor. Bazen hiçbir cevabım olmamasından, sadece sorularım olmasından ve soracak kimsem olmamasından nefret ediyorum.

Islaklık fışkırana kadar sikimi okşamaya devam ediyorum, ve vücudum sonunda rahatlıyor. Bunu yaparken onu izliyorum ve kendime bunun merak ettiğim için olduğunu söylüyorum. Göğsü sanki Benimkiyle birlikte titriyor, yani buna neden olan şey onu da etkiliyor. Islak elimi mağaranın toprak zeminine siliyorum ve sonra baygın dişiye doğru sürünüyorum.

Sanki her an uyanıp bana saldıracakmış gibi hareketlerimi gizlice yapıyorum. Küçük ve hareketsiz, acaba onu sandığımdan daha mı kötü yaraladım diye düşünüyorum. Nedense bu düşünce içime saplanıyor ve başını kaldırıp kafatasını inceliyorum. Yelesinin kırmızımsı altın renginin altında bir yumru var ama onun dışında iyi görünüyor. Yanağımı burnuna bastırıyorum ve nefesini hissediyorum. Hâlâ yaşıyor. Gözleri kapalı, nefes alış veriş düzgün.

Onu incittiğim için kendimi suçlu hissediyorum.

Üzmemeliydim. O benim kızım.

Ama panikledim. Yine de biraz ağrı kesicim var. Kanın pıhtılaşmasına iyi geliyor ve kafasında bir yara var. Onu nazikçe yere bıraktım ve bitki çantama gidip kurutulmuş kökü buldum. Çiğneyip püre haline getirdikten sonra ve başındaki yaraya sürün. Daha sonra buna sevinecektir.

Onu yavaşça yere yatırıyorum ve bunu yaparken ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Cildi kırmızımsı kahverengi bir tür kirle benek benek olmuş, dalgınca ovalıyorum. Onun derisi

benimkinden farklı - yumuşak, hafif bir kürk örtüsü yok. Baş dışında her yeri çıplak ve bu... garip hissettiriyor. Aletimi tekrar sertleştiriyor ama görmezden geliyorum. Bütün gün oturup ovuşturamam. Ovaladığımda lekelerin geçmediğini fark ettim. Onun teninde. Çok ilginç. Başparmağımı yalıyorum ve bir diğerini ovuyorum, ama hareket etmiyor.

Garip bir yaratık.

Bu dişinin her yerde görülüp görülmediğini merak ederek kürk örtülerini çekiştiriyorum. Kürkler açılıyor ve altından su tulumuma benzer bir şeyden yapılmış daha hafif bir örtü çıkıyor. Onu çekip çıkarıyorum ve tuhaflığın daha fazlasını ortaya çıkarıyorum,

Üzerinde lekeler olan soluk bir ten. Kolları pürüzsüz ve yumuşak, benimkilerin sahip olduğu kalın kaplamalardan yoksun. Kolumu ovuyorum, sonra onunkine dokunuyorum. Çok farklı. Tamamen yumuşak ve bu bana onun zayıf olduğunu düşündürüyor.

Onun gibisini hiç görmemiştim. Derisini tekrar çekiştiriyorum ve derisi açılıp memelerini ortaya çıkarıyor. Gördüğüm manzara karşısında şaşırarak geri çekildim.

Dolgun ve yuvarlak, pembemsi-kahverengi uçları havayı işaret ediyor. Birine dokunuyorum, daha önce yaptığı gibi gırtlaktan bir ses çıkarıp çıkarmayacağını merak ediyorum.

Ama o sessiz ve ben hayal kırıklığına uğradım. Sikim sarsılıyor ve ağrıyor, başka bir tahliye için umutsuzca. Bunu görmezden geliyorum ve elimi meme uçlarının arasına bastırıyorum, tıpkı benim gibi titriyor. Göğsü benimkiyle aynı hızda titriyor ki bu çok ilginç. Sanki bir şekilde birleşmişiz gibi. Sanki bedenlerimiz birlikte bir şarkı söylemeye karar vermiş gibi.

Bu hoşuma gitti.

Ben de dişiye bakmayı seviyorum. Onun garip, benekli derisini ve tuhaf yelesini seviyorum. K    k, g  zel memelerini ve hatta minik,   irkin y  z  n   seviyorum. Anlayabildiğim kadarıyla boynuzları ve kuyruğu yok ama kokusu   ıldırıtcı derecede lezzetli. Onu yalamak ve kokunun nereden geldiğini bulmak i  in garip bir ihtiya   hissediyorum, ama bu d  ş  nceyle sikim zonkluyor.

Onun varlığı karşısında v  cudumun kontrolden   ıkmasından hoşlandığımdan emin değilim. Kendi kendime kaşlarımlı   atarak k  rklerini değiştiriyorum, memelerini g  zlerden saklıyorum ve mağaranın diğer tarafına ge  iyorum. Uyumadan   nce yapmam gereken şeyler var: eritilecek su, tuzak hatları i  in   r  lecek ipler ve keskinleştirilecek bı  aklar var. Yemek yemeliyim ve   ukur tuzaklarımı kontrol etmeliyim.

Yardım edecek kimse yok, bu y  zden işler bitene kadar uyuyamıyorum. Bir par  a kurumuş sinew toplarken     melip uzaktan dişiylı izliyorum. Mağarayı terk etmiyorum. onu yalnız bırakmak.

Bu dişi artık benim. Onu k  t  lerden aldım. O bana ait ve onu almaya   alışan her şeyi   ld  receğim.

HARLOW

Başım şiddetle zonkluyor ve ilk d  ş  nd  ğ  m şey Beyin t  m  r   geri geldi. Uzaylı gemisindeki bilgisayarın yanıldığını ve artık iyi olmadığımı.   l  yorum. ve bunlar benim son anlarım.

Ama sonra anılar akmaya başladı. Çılgınca ağaç aradığım, birini kestiğim ve sonra arkamdan bir şeyin bana sertçe vurduğu anılar.

Ve mırıldanıyor, garip bir şekilde.

İçimde bir rahatlama hissettim. Ben iyiyim. Khui'm beyin tümörümü tedavi etti. Dünya'da değilim ve ölmüyorum.

Yine de mırıltı hâlâ aklımda, göğsümden ayrılmayan devasa bir kedi gibi. Ancak gözlerimi yavaşça açtığımda fark ediyorum ki burada kedi yok ve mırıltı göğsümün içinden geliyor.

Lanet olsun. Bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar uzun süredir diğerlerinin yanındayım. Bu rezonans. Bir erkekle rezonansa giriyorum çünkü khui'm - ya da biz insanların deyimiyle cootie'm - biri için mükemmel bir eş olacağıma karar verdi. Birlikte seyahat ettiğimiz tek erkekler Aehako ve Haeden'di. Onlardan biri mi? Aehako'dan hoşlanıyorum ama Kira'ya aşık olduğunu biliyorum. Haeden ise hırçın. Onun eşi olma fikrinden hoşlandığımdan emin değilim.

Seçme şansım olduğundan değil. Teşekkürler, bitli. Hiçbir şey için teşekkürler.

Gözlerim yavaşça odaklanıyor ve fark ediyorum ki bilmediğim bir mağaranın sivri tavanı. Neden bir mağaradayım?

Bana bir şey çarptı ve Aehako beni kurtarmaya mı geldi? Bu yüzden mi yankılanıyorum? Cootie'mde tehlikedeki kız kompleksi mi var?

Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım. Başımı çeviriyorum ve sonra bir nefes alıyorum.

Yanımdaki mağarada çömelmiş bir erkek sa-khui var ama... bu tanıdığım herhangi bir sa-khui değil. Dik oturuyorum ve elinde bir bıçakla bana baktığını fark ettiğimde geriye doğru sıçırıyorum.

Kahretsin. Lanet olsun, lanet olsun.

Birkaç santim ilerleyinceye kadar sırtım sert kaya duvara dayanıyor ve dehşet içinde yabancıya bakıyorum.

Bu olamaz. Bu gezegende hiç yabancı yok. Not-Hoth'ta değil. Sadece Vektal'ın kabilesi ve insanlar var. Bu gezegendeki her uzaylı yüzünü tanıyorum.

Ama bir yabancıнын yüzüne baktığımı inkâr edemem. Vahşi birinin.

Mağaranın toprak zemininde bir hayvan gibi çömelmiş, omuzları vücudunun üzerinde kamburlaşmış. O da çıplak. Devasa, kaslı mavi vücudunda tek bir giysi bile yok. Aleti kalçalarının arasında sallanıyor, dik ve Geriniyor ve herkesin her zaman bahsettiği 'mahmuzu' görüyorum - tüm sa-khui erkekleri için standart ekipman olan horozun hemen üzerindeki kısa boynuz benzeri çıkıntı. Aletini incelediğimi fark ettiğimde yüzüm ısınıyor.

Cidden, herkesin bakması için açık bacaklarının arasında asılı duruyor.

Yüzü geniş, elmacık kemikleri yüksek. Yüz hatları keskin, kaşları ağır ve çıkık. Siyah saçları Kafasında, sanki bir kısmını örmeye çalışmış ve uzun zaman önce vazgeçmiş gibi görünen, hırıltılı bir saç teli var. Saçtan çok bir çalı çırpıya benziyor ve taraklardan pek hoşlanmadığı belli.

Ya da banyo. Tüm vücudunun kir tabakasıyla kaplı olduğuna eminim. Kıyafet giymiyorsa, banyo yapmanın bir anlamı yok sanırım.

Gözlerini kısarak beni izliyor ve bıçağın kenarında bir taş gezdirerek onu keskinleştiriyor. Hareketleri yavaş ve bunun tehditkâr görünmek istediğinden mi yoksa beni korkutmamaya çalıştığından mı kaynaklandığını anlayamıyorum. Elinde bıçak olduğu için mi? Ben tehditkâr olacağım.

"Kimsin sen?" Fısıldıyorum.

Cevap vermiyor ve ben de İngilizce konuştuğumu fark ediyorum.

Hay aksi. Gemideyken eski sa-khui dilini - sakh - öğrendim, bu yüzden onun yerine onu deniyorum. Ona da cevap vermiyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Sağır mı? Beni izliyor ama onunla konuşma çabalarım cevap vermiyor.

"Ben Harlow," diyorum. "Arkadaşlarım nerede?"

Yine yanıt yok.

Ellerimi yere düz bir şekilde bastırıyorum. Bir avucumun altında bir çakıl taşı var ve onu alıp tepki verip vermeyeceğini görmek için odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

Çakıl taşı takip ediyor ve sonra kaşlarını çatarak bana bakıyor, dişlerini göstererek beni ürperten vahşi bir hırıltı. Sağır değil. Tamam, sadece benimle konuşmamayı tercih ediyor.

Ne olacak ki?

"Seni Vektal mi gönderdi?" Denedim. "Aehako ve Haeden mağaralara geri dönebildi mi? Uzun zamandır mı dışarıdayım?"

Bakışları bıçağa geri dönüyor ve taşı tekrar kenarında

gezdirerek bileyliyor.

"Beni hiç anlayamıyorsun, değil mi?" Bu beni şok etti. Başka bir Sa-khui kabilesi yok, değil mi? Ama bu adam yalnız ve kendi halkının dilini anlamıyor. Küçük mağaranın etrafına bakıyorum. Kabile mağaralarında her aile kendi mağarasını evi gibi göstermek için elinden geleni yapmış. Sepetler ve battaniyeler köşeleri dolduruyor ve her yerde depolanmış yiyecekler, otlar ve günlük aletler var.

Burada pek bir şey yok. Mağaranın bir köşesine atılmış birkaç kese var ama ne battaniye, ne yatak, ne ateş çukuru, hiçbir şey yok.

"Burada mı yaşıyorsun?" Fısıldıyorum.

Yabancı uzun bir süre bana bakıyor ve sonra yavaşça ayağa kalkıp bana yaklaşmaya başlıyor.

Eep. Mağara duvarına doğru geri itiyorum, küçülmeye çalışıyorum

Ondan uzaklaşıyorum. Gidecek hiçbir yerim yok ve o bana doğru yaklaşırken gözlerimi kapatıp siniyorum. Birbirimize şarkı söyleyen iki bitimizin sesinden başka bir şey yok ve göğsüm benimkinin gücüyle titriyor.

Hayır, hayır,
hayır, hayır. Bu
adam olmaz.

Ama yanımda durduğunda vücudumun tepki verdiğini inkar edemem. Tenimin ihtiyaçla kızardığını hissedebiliyorum ve bacaklarımın arasından nem sızmaya başlıyor, sanki

Şu anda tamamen ve tamamen tahrik olmuş durumda. Yani, elbette iri ve kaslı ve muhtemelen bir kızı hiçbir şeymiş gibi taşıyabilir-

Aman Tanrım. Bu gerçekten çok kötü. En kötü senaryodan bile kötü.

Ne yapacağımı kesinlikle bilmiyorum. Nabzım endişe ve khui'ye verdiğim tepkinin karışımıyla hızlanıyor ve bacaklarımın arasında atmaya başlamasından nefret ediyorum. Georgie

Yankılanmanın İspanyol Sineği gibi olduğunu söylediğinde yalan söylüyordu. Sanki bu adamı - bu pis yabancıyı - yakalayıp yere fırlatmalı ve kendimi onun aletine sokmalıymışım gibi acil bir his.

Sonra ne olacak? Bebeğini mi doğuracaksın? Hayır teşekkürler, bitli.

Kalçalarımı sıkıca birbirine bastırıyor, bedenimin sakinleşmesini istiyorum.

Parmakları saçlarıma dokunuyor ve nazik olmasına rağmen başım hala zonkluyor. Bir gözümü sıkarak açıyorum, çekmeye hazırım ve dikleşmiş sikiyle neredeyse yüz yüze olduğumu fark ediyorum. Ağzım kuruyarak uzun bir süre ona baktım. Bakire değilim ve her kız gibi ben de güzel bir sik görmekten çok hoşlanıyorum.

Bu adam - her kimse - gerçekten çok güzel bir alete sahip, ama bu sadece bitlerin konuşması olabilir. Elbette sünnetli değil, ama doğru uzunlukta ve çevrede olduğu inkar edilemez ve hain zihnim bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyor.

Bitim göğsümde daha sert çarpıyor. Tanrım. Her taraftan ihanete uğramış gibi hissediyorum.

Başımdaki yaraya dokunuyor ve ben sarsılarak uzaklaşıyorum. "Ah!" Kendime engel olamayarak ellerini tokatlıyorum.

Adam homurdanıyor ve çıplak ayaklarıyla uzaklaşıyor,
görünüŖe göre benim tepkimi umursamıyor. Ona kaşlarımı
çatıyorum ve

kendimi yaraladım. Bir çeşit yapışkan macunla kaplı, muhtemelen bir çeşit yerel ilaç.

"Şanslıyım," diye mırıldandım.

Tekrar homurdanıyor ve mağaranın karşısındaki çömelme pozisyonuna geri dönüyor. Bıçağı tekrar eline almıyor, sadece elleri dizlerinin üzerinde beni izliyor.

Mağaranın ağzına bakıyorum. Dünyaya açık ve ince güneş ışığında dışarıda parıldayan karı görebiliyorum. Çoğu sa-khui, mahremiyet görüntüsü vermek ya da sert havayı dışarıda tutmak için mağara ağzının önüne ittikleri kemik çerçeveler üzerine gerilmiş dekoratif postlara sahiptir. Bu adam öyle değil. "Sıkı bir hayatta kalma uzmanı mısın yoksa

Bir şey mi?" Cevap vermiyor ve ben iç çekiyorum. "Tabii ki sessizsin. Aehako ve Haeden'e ne olduğunu bana söyleyebileceğini sanmıyorum. Şu iki yaralı adama?"

Gözlerini kısıyor ama hareket etmiyor.

Boynuz taklidi yapıyorum. "İki büyük adam mı? Benimle birlikte mi? Sana benziyorlar mı?"

Bakıştan başka bir şey yok.

Dudağım endişeli, düşünüyorum. Eğer burada kalamazsam yaralı ve benim dönmemi bekliyorlar. Ya ölürlerse? Gemiye geri dönüp yaralarını iyileştirmesini isteyecek kadar bilgisayarın teknolojisine güvendiklerini sanmıyorum.

Bir şekilde kaçmam gerekecek.

"Dinle," dedim. "Sen iyi bir adamsın ve bu bit olayı rahatsız edici ama gerçekten gitmem gerekiyor."

Görmezden geliyorum

Göğsümde ısrarlı bir uğultu ve ayağa kalkmaya başlıyorum.

Dişlerini tekrar göstererek bana hırlıyor.

Gıcırdıyorum ve tekrar yere düşüyorum. Tamam, konuşkan biri değil ama sözsüz iletişimde çok iyi. "Otur ve çeneni kapa "yı duyduğumda anlarım.

Sonsuza kadar burada kalıp bana bakamaz, değil mi? O yüzden sıkılmasını beklemeliyim. Uyuyormuş gibi yapmalıyım. Duvara yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, Sanki biraz kestirecekmişim gibi. Gözlerimi biraz açık tutabiliyorum, sadece dışarıyı görebileceğim kadar. kirpiklerimin arasından. Sonsuza kadar sürüyor ama sonunda bana bakmayı bırakıyor ve sırtı bana dönük bir şekilde yeniden bir şeylerle uğraşmaya başlıyor.

Şimdi kaçmaya çalışmalı mıyım?

Sanki kader sessiz yakarışlarımı duyuyor. Bir sonraki anda uzaylı ayağa kalkıyor ve mağaranın önüne doğru yürüyor. Gün ışığına doğru ilerliyor ve sola doğru ilerlerken karda ayak seslerinin çıtırtısını duyabiliyorum.

Elbette bu kadar kolay olmayacak, değil mi?

Kemik bıçağı yerden kaptığım gibi ayağa fırlıyorum. Vücudumdaki her kas ağrıyor ve kramp girmiş gibi hissediyorum ve ani hareket yüzünden başım zonkluyor. Çok kötü. Sürünerek

Mağaranın önünden geçerken onu az ötede durmuş, uzaktaki dağlara bakarken gördüm.

gözlerini siper ediyor. Boynuzları alnından uğursuzca fırlıyor ve kuyruğu sinirlenmiş gibi sallanıyor.

"Gitme vakti, Harlow," diye nefes alıyorum ve karda koşarak ters yöne doğru ilerliyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum.

Gidiyorum ama gerçekten umurumda değil. şu anda en iyi cevap uzakta olmak gibi görünüyor.

Yine de karda yarışamam. İnsan ayakları Not-Hoth'un kar yığınlarıyla başa çıkmak için yaratılmamış ve her adımda yere batıyorum. Çamurda koşmaya çalışmak gibi ve yavaş hareket ediyorum. Efor sarf etmekten nefes nefese kalıyorum, kaslarım geriliyor ama duramıyorum.

Arkamda bir yerden öfkeli, sözsüz bir çığlık yankılanıyor ve fark edildiğimi anlıyorum. "Kahretsin!" Deniyorum Daha hızlı hareket ediyorum, ama bacaklarım ağır ve güçsüz hissediyor ve başım nabzımın her atışında patlayacakmış gibi oluyor.

Koşarken ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum ve içimi vahşi bir panik kaplıyor. Bıçağı kavrıyorum, beni yakalarsa saldırmaya hazırım. O kollardan biri belime dolanmaya çalışsın ve ben de onu bı aklayayım.

Bir an sonra yüzüstü yere kapaklandım, üzerimde ağır bir yük vardı.

Öfke ve korku içinde çığlık atıyorum ve ona karşı  ırpınıyorum,
Bıçakla arkamdan çılgınca vuruyorum. Bir şeye vurmak için  aresizim. Beni bıraktığı sürece ne olduğu umurumda değil.

 ri bir el bileğimin etrafını sarıyor ve başımın üzerindeki kara sabitliyor. Ben inleyip bıçağı bırakana kadar parmaklar bilek kemiklerimin etrafında sıkılıyor ve o da bıçağı elimden alıyor.

Ona tekme atıyorum ve bir an sonra bir şekilde sırtüstü yatıyorum ve onun  ri vücudu  st mde. Göğüslerim öfkeyle kabarıyor ve ona ters ters bakıyorum. Ka tığım için çok kızgın. Belli ki

Yüzünden. "Güzel," diye hırladım ona. "Bitim Stockholm Sendromu yaşıyor olabilir ama ben yaşamıyorum!"

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca ona karşı mücadele etmeme izin veriyor ve hiç yorulmuyor. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, onu üzerinden atmak için son bir kez sertçe vücudumu savuruyorum ama başarısız oluyorum. Muhtemelen benim iki katım ağırlığında.

Bu sırada kıyafetlerim bir şekilde açıldı ve bir de baktım ki göğüslerim çıplak, tuniğimin bağları boğuşma sırasında tamamen çözülmüş. Soğuk havanın ve belime kadar çıplak kalmanın şokuyla nefes nefese kalıyorum.

Beni esir alan kişi de bunu fark etti. Elleri bileklerimi kavlıyor. Sert değil, artık acı vermiyor, sadece beni aşağıda tutuyor.

Göğüslerimden başka bir yere bakmıyor.

Yüzündeki ifade bana beni esir tuttuğu süre boyunca ereksiyon olduğunu hatırlatıyor. Kahretsin. Khui'm daha da yüksek sesle şarkı söylemeye başlıyor, titreşim o kadar şiddetli ki göğüslerimi titretiyor. Çifte bok. Onun khui'sinin benimkine verdiği tepkiyi hissedebiliyorum, onun vücudunda da hareket eden titreşimi hissedebiliyorum. Sikini kalçalarımından birine bastırıyor, sert ve ısrarcı, Bir sonraki adımın ne olacağı konusunda yarı endişeli yarı da sabırsızım.

Barbar uzun, çok uzun bir an boyunca göğüslerime bakıyor. Sonra eğilip derin derin içine çekiyor, sanki burnunu benim kokumla dolduruyor.

Nedense bu bana inanılmaz erotik geliyor ve inliyorum.

İniltim boğazında yankılanıyor. Ondan kaçan inilti tamamen cinsel geliyor ve tekrar derin nefes alıyor, burnu tenime sürtünüyor. Tenine dokunduğumda meme uçlarım sertleşiyor. Bu hainler daha fazla dokunmak istiyor. Onun pis ya da yabancı olması ya da beni kaçırmış olması önemli değil. Meme uçlarım ilgi istiyor ve bunu şimdi istiyorlar.

Ben izlerken burnunu tenime, göğüslerimin arasındaki vadiye sürtüyor. Burası khui'nin Rezonans en ısrarlı olanı ve bu his karşısında içimden bir inilti kaçıyor. Dili dışarı fırlıyor ve tenimi yaladığını, beni tattığını hissediyorum.

Bununla başa çıkamam. Bu çok fazla. İçimden bir inilti daha kopuyor ve giysilerimi yırtıp beni burada, karda götürmesini istesem de boğazımdan dökülen kelime "Hayır" oluyor.

Başını kaldırıyor ve bana bakıyor.

"Hayır mı?" diye yankılanıyor.

İkinci Bölüm

RUKH

Bu kelimeyi biliyorum.

Bunun tanıdıklığı beni o kadar heyecanlandırıyor ki, kadınının ne kadar lezzetli olduğunu, altımda nasıl titrediğini unutuyorum ve bu benim sikimi o kadar sertleştiriyor ki doğru düzgün düşünemiyorum bile.

Bu 'hayır' kelimesini biliyorum.

"Hayır," diye tekrarlıyorum, heyecanla.

"Hayır," diye kabul ediyor ve tuttuğum bileklerden birini sarsıyor.

Bırakıyorum, çünkü ne yapacağını merak ediyorum. 'Hayır'ın 'yapma' anlamına geldiğini biliyorum ve bu yüzden duruyorum. Ben izlerken, kürklerini teninin üzerine kapatıyor ve meme uçlarını bakışlarımdan saklıyor.

Ona dokunmamı ya da tenini yalamamı istemiyor.

Nedense bu kalbimde garip bir sızıya neden oluyor ve o yalnızlık hissi geri geliyor. O benim, bu dişi. Neden benden hoşlanmıyor? Güçlü değil miyim? Kötü olanlar kadar güçlü değil miyim? Ama gözlerinde korku ve endişeyle bana bakıyor ve o kelimeyi tekrarlıyor. "Hayır."

Yavaşça başımı sallıyorum, çünkü bunu ben de hatırlıyorum. Babamla ilgili puslu anılar beynimden geçiyor ve mağaramı işaret ediyorum.

"Dunwannagohbak," diyor kürklerini göğsünde sıkıca kavrayarak. "Lemmegoh."

Yine gevezelik ediyor. Hayal kırıklığına uğradım, çünkü bu kelimeleri bilmiyorum. "Hayır," diyorum ona. İletişim kurmak istiyorum. Onun benim olduğunu ve onu henüz çözemediğimi ama ona göz kulak olacağımı bilmesini istiyorum. "Hayır!"

Kaşları iniyor ve göğsüme vuruyor. "Dontellmenoh!"

Dişlerimi sıkıyorum, sinirli bir şekilde. Bir yolum yok Ona benim olduğunu ve benimle kalacağını söyle. Babamın pek çok kelimesi vardı ama öleli uzun zaman oldu ve ben çoğunu unuttum. Sahip olduğum tek kelimeyi kullanıyorum. "Hayır."

Ben izlerken burun delikleri şişiyor ve sanki bana bir ses daha çıkarmaya hazırmış gibi görünüyor. Ama sonra Gözleri büyüyor ve başımın üstündeki bir şeye bakıyor. Bakmak için döndüm.

Büyük ve siyah bir şey gökyüzünde yavaşça ilerliyor. Dev bir diske benziyor ama tanıdığım hiçbir şeyden yapılmamış. Üzerinde garip ışıklar yanıp sönüyor ve sulu güneş ışığında parıldıyor. Büyük, bildiğim en büyük mağaradan bile daha büyük. Havada yana yatıyor, sonra hızlanarak yoluna devam ediyor. Uzaktaki dağlara doğru ilerliyor.

"Theyvegotkira!" Yabancı kadın ağlıyor. "Hayır!"

Ama o şey ağır çekimde ilerlemeye devam ediyor ve ben bakarken dağın yamacına çarpıp parçalanıyor. Ateşli bir patlama havayı aydınlatıyor ve dumanlar yükseliyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Ayağa kalkıyorum, dehşet içinde ve biraz aynı zamanda korkmuş.

Kadının da ayağa kalktığını duyuyorum. Ama yanımda durmak yerine uzaklaşıyor. Hala düşünüyor Kaçmak mı? Öfkeli bir hırıltıyla bıçağımı kapıp peşinden gidiyorum.

Onu kolayca yakalayıp omzuma geri attığımda çığlık atıyor. Göğsüm ona dokunduğum anda titremeye başlıyor ve bunu daha fazla keşfetmek istiyorum. Ama eğer kalmayacaksa...

Onu yapmam gerekecek.

Mağarama dönüyorum. Babamın değerli çantasından geriye birkaç yumuşak deri kayış kaldı ama bu dişi de benim için aynı derecede değerli. Bir süre düşündükten sonra onu mağaranın köşesine bırakıyorum, bedenimi girişi engellemek için kullanıyorum. Bir köşeye kıvrılıp titriyor, kürklerini vücuduna yakın tutuyor ve beni izliyor.

Onu bağlamaya yetecek kadar kayış kestim ve beni tokatlamaya çalışırken bile ellerini ve ayaklarını bağladım. Benim olduğunu öğrendiğinde buna gerek kalmayacak. Onun mutsuz çığlıklarından ya da çırpınışlarından hiç zevk almıyorum. Bu yapılmalı.

Onu kaybedemem. Kaybetmeyeceğim.

HARLOW

Pislik herif beni bütün gece bileklerim ve ayaklarım bağlı bir şekilde uyutuyor ve ateş yakma nezaketini bile göstermiyor. Uyandığımda ellerim ve ayak parmaklarım karıncalanıyor ve o kadar üşüyorum ki dişlerim takırdıyor. Khui'm vücuduma yardım ediyor

ama insanlar hâlâ Hoth Olmayan'ın havasıyla baş etmekte zorlanıyor ve şu anda sıcak bir battaniye ya da bir fincan sıcak kakao için serçe parmağımı verirdim.

Bağlarımın içinde kıvranıyorum, mesanem dolu ve tüm vücudum rahatsız. Bu böyle devam edemez. Devam ederse hayatta kalamam. Beni esir alan kişiyle bir şekilde iletişim kurmalı ve neye ihtiyacım olduğunu ona bildirmeliyim. Beni öldürmek istemediğinden eminim, özellikle de yaklaştığında khui'm göğsümde titreşirken.

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi, uzaylı mağaranın diğer tarafında, toprağın içinde kıvrıldığı yerden kıpırdanıyor. Onun için de battaniye yok. Belki de nasıl yapıldığını bilmiyordur? Onun ihtiyacı olmayabilir ama benim var. Uzaylı kabilesiyle birlikte geçirdiğim haftalarda bronzlaşma hakkında biraz bilgi edindim ve şu anda? Sıcaklık anlamına geliyorsa, kendi yatağımı yapmaya tamamen hevesli ve hazırım. Bu da başka bir Konuşmanın bir yolunu bulduğumuzda tartışmamız gereken zihinsel listedeki bir şey.

Uzaylı ayağa kalkıyor ve mağaranın girişine doğru ilerliyor ve çırılçıplak bir halde sert soğuk rüzgârın içinde kayboluyor. Bir an için, beni bu ıssız mağarada elim kolum bağlı ve yalnız bırakıp gideceği korkusuna kapılıyorum.

Ama bir dakika sonra geri dönüyor ve hemen bana doğru yöneliyor. Ayaklarımı ve ellerimi çözüyor ve onu takip etmemi işaret ediyor. Ben de bileklerimi ovuşturarak onu takip ediyorum. Ayaklarım ellerimden biraz daha sıcak çünkü botlarımın içindeler ama ateş yakmak için yanıp tutuşuyorum. Uzaktaki karı işaret ediyor,

ve çömelme hareketi yapıyor ve bunun bir tuvalet molası olduğunu anlıyorum.

Bunu berbat edip onu korkutamam. Ben de kaçamam. Ondan kaçamayacağım açık, bu yüzden bana güvenmesini sağlamalıyım.

Derin kara doğru yavaşça adım atıyorum, kayalık bir yer seçiyorum.

bulabildiğim nispeten özel görünen bir çıkıntıya gidip işimi yapıyorum. Kısa bir mesafe öteden beni izlediğini fark ettiğimde yüzüm yanıyor. Kaçmamı istemediği için olduğunu biliyorum ama bir kızın biraz mahremiyeti olamaz mı?

'Tuvaletimin' üzerindeki karı tekmeliyorum, sonra temizlemek için ellerime daha fazla kar sürüyorum. Bunu yaparken gökyüzüne bakıyorum.

Havayı kesen dumanlı bir iz var ve uzaklara bakıyorum. Uzay gemisinin enkazı dağın üzerinde bir leke gibi hala görülebiliyor.

Gerçekler yüzüme çarptı. Kira öldü. Aehako ve Haeden muhtemelen ölmüştür. Küçük grubumuzdan hayatta kalan tek kişi benim. Oh Tanrım. Kabileye dönüş yolunu bilmiyorum.

Mağaralar... ve geri dönmek istediğimden emin değilim. İki avcıyı terk ettikten sonra topallayarak geri dönsem nasıl görünürdü? Kendi tarafıma anlatsam bana inanan olur mu?

Muhtemelen hayır.

Boku yedim. Gözlerimden birkaç sefil yaş süzülüyor ve yüzümde donuyor. Artık gidecek bir yerim yok...

Beni esir alan kişi hariç. Kirli, vahşi saçları ve çıplak vücuduyla ona bakıyorum. Khui'm hemen tepki veriyor ve ben de içimi kaplayan uyarılmayı görmezden gelmek için

yumruklarımı sıkıyorum. Mantıklı bir kadın pis esirinden tahrik olmaz ama khui mantığı yok sayıyor.

Bu yüzden khui'mi görmezden gelmek için elimden geleni yapacağım. Kendimi çelikleştirerek uzaylının yanına dönüyorum.

Eli dirseğıme gidiyor ve beni mağaraya geri götürüyor. Tamam o zaman. Ne kadar iyi oynadığımı görüyor musun?

İçeri girer girmez mağaranın uzak ucuna geçiyorum. Girişte çok fazla esinti var ve küçük mağara hava koşullarından korunmak için yeterince büyük değil, bu da talihsizlik. I

kaya duvarına yaslanıp büzüşüyorlar.

Bağları tekrar eline alıyor ve bana yeniden yaklaşıyor.

"Hayır, lütfen," diyorum ona, elimi kaldırarak.

Yanıma çömeliyor ama beni bağlamaya çalışmıyor. Onun yerine, sanki tekrar konuşmamı bekliyormuş gibi başını eğiyor. Halkının dilini anlamadığını varsaymak zorundayım, yoksa çoktan konuşmaya çalışırdı. Mowgli ya da Tarzan gibi - tamamen vahşi.

Temel bilgilerle başlamalıyım.

Kalın giysilerimin üzerinden göğsüme dokunuyorum. "Harlow." Tekrar dokunup adımları tekrarlıyorum ve sonra ona dokunmak için uzanıyorum.

Elimi kenara itti, kaşları çatılmıştı.

Tekrar deniyorum. "Harlow." Kendimi gösteriyorum.

"Haaaaaarlow." Sonra onu işaret ediyorum.

Kafasında bir ışık yanar. "Arrr-loh." Göğsüme vuruyor.

Khui'm onun dokunuşuna hemen tepki veriyor ve yüzümü sıcak bir kızarıklık kaplıyor. Umarım meme uçlarımın ne kadar sertleştiğini fark etmez. Bana dokunmasını istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. İstemiyorum.

ve her an beni bağlamasını bekliyorum.

Ama bitim ve beynimin aynı sayfada olmadığını inkar edemem. Umarım kalçalarımın arasından sızan nemin kokusunu almaz. Çünkü o zaman isim oyununu oynamak istemeyebilir ve bunun yerine beni mağaranın zeminine yapıştırabilir.

Ve vücudumun bu düşünceden gerçekten ama gerçekten hoşlanmasından nefret ediyorum.

"Harlow," diye tekrarlıyorum. Ona gülümsüyorum ve sonra tekrar elimle işaret ediyorum. Eminim bir adı vardır?

"Ar-loh." Bir elini kendi göğsüne koyar. "Rukh."

Kelime gırtlaktan geliyor, neredeyse boğazımda düğümleniyor. Tekrar etmeye çalışıyorum. "Roookh."

Homurdanıyor ve tekrar göğsüne vuruyor. "Rukh."

"Oh, o zaman beni düzeltecek misin?" Ağzım yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "O zaman adımla başlayalım. Adım Harlow. Ar-loh değil. Ha-r-low. Ha önde. Ha ha ha ha gibi." Sesi tekrar ediyorum.

"Ha ha ha," diye yankılanıyor. "Ha ha ha-ar-loh." Kıkırdıyorum. "Bu işte çok kötüsün."

Eli yüzüme gidiyor, ağzımı yokluyor. Gözleri kocaman. Donup kalıyorum ama o sadece parmaklarıyla dudaklarıma dokunuyor ve sonra ses çıkarmaya çalışıyor. Oh. Kahkahalarımın hoşlanıyor. Nasıl tepki vereceğini görmek için biraz zorlayarak tekrar gülüyorum.

Yüzünde bir gülümseme belirir. Dişleri büyük, beyaz ve keskin; kirli yüzünde vahşi görünüyorlar. Ben de ona gülümsüyorum. Bir yerlere varıyoruz.

Sonraki birkaç dakika boyunca birbirimizin isimlerini söylemeye çalıştık. Isırma hareketi yaptığında Harlow'daki H sesini çıkarmasını sağlayabiliyorum, ancak isim hala bozuk geliyor. Ben de onun ismiyle aynı durumdayım - o sadece R ile yutkunma gibi bir ses çıkardığımda insan gırtlığı gibi doğal gelmiyor.

Ama bir yerlere varıyoruz. Ona tekrar gülümsüyorum ve bir sonraki iletişim parçasını denemeye karar veriyorum. Ellerimi ısıtır gibi uzatıyorum. "Ateş?" İngilizce onun için işe yaramayacağından, kelimeyi onun dilinde deniyorum. "Harlow'un ateşe mi ihtiyacı var?"

Kaşlarını çatar ve başını hafifçe sallar. Anlamıyor.

"Mantıklı," diyorum kendi kendime, düşünürken parmaklarımı dudaklarımda gezdiriyorum. Bir süre daha burada kalacaksam istemem gereken o kadar çok şey var ki - battaniyeler, daha sıcak bir barınak, ateş, yiyecek, su, banyo, silahlar... liste beni bunaltıyor. Kendimi çaresiz ve tüpümden ilk uyandığım zamankinden daha yalnız hissediyorum. Kendime acıyan bir gözyaşı yanağımdan aşağı kayıyor ve öfkeyle onu temizliyorum. "Kahretsin."

"Bok mu?" diye tekrarlıyor ve yanağıma dokunuyor.

"Harlow boku mu?"

İçimden bir kahkaha kaçıyor, üzüntümü kovalıyor. "Pek sayılmaz, Rukh. Ama bu dil meselesinde berbatım. Belki de başka bir şey denemeliyim." Mağaraya göz gezdiriyorum ama ateş yakmak için kullanılabilecek hiçbir şey yok. Bu yüzden ayağa kalkıp ona elimi uzattım. "Benimle gel. Hadi toplanmaya gidelim."

Hayatta kalma becerileri konusunda hâlâ çok eksikim var ama kabilenin öğrenmemde ısrar ettiği ilk şeylerden biri yakıt bulmak ve ateş yakmaktı. Yürümeye başladık, Rukh tüm bu süre boyunca merakla beni izliyordu. Sanırım yarı yarıya

onu bırakıp kaçmamı bekliyor ama bu planın bir parçası değil.

Gidecek bir yerim yok.

Bunun yerine, bu gezegenin tüylü, midilli benzeri sürü hayvanları olan dvisti'nin izlerini arıyorum. Buranın ince, buzla kaplı faunasını yiyorlar ve odun nadir görüldüğü için tezekleri çoğu ateş çukurunun temelini oluşturuyor. Bir kucak dolusu topluyorum ve

Sonra onu mağaraya geri götürüyorum, yürürken Rukh'a kelimeleri öğretmeye çalışıyorum. Bu kaybedilmiş bir savaş ama yine de deniyorum.

Dikkatinin çoğu ne yaptığımı anlamaya odaklanmış gibi görünüyor.

Mağaraya döndüğümüzde, zeminin ortasını temizleyip bir çukur açıyorum, ardından kenarlarını kayalarla kaplıyorum. Boynumda taşıdığım ve bu gezegende hayatta kalmak için gereken temel becerileri ilk öğrendiğim zamanlarda kendim için yaptığım kordonu çıkarıyorum. Ateş bir numaraydı, bu yüzden ben ve diğer birkaç kız üzerinde biraz çelik olan kolyeler yaptık. Bu

Görünüşe göre birisi yaşlıların gemisinden ilginç olduğunu düşündüğü birkaç parça kurtarmıştı. Biz insanlar çabucak Onları yamyamlaştırdım ve devre görünümlü bir kareyi boynumdaki bir tangaya bağlı tuttum. Şimdi tek ihtiyacım

olan, bu gezegende bolca bulunan vurucu bir kaya ve biraz
Çıra idi.

Botumun iç kısmından bir parça tüy ve kuru, yırtık bir tezek parçası  ıra oldu ve kıvılcım çıkarmaya başladım. Taşa birkaç kez vurmam gerekti ama birkaç dakika sonra elimde dumanlı bir kömür vardı.  zerine  fledim ve sonra yanan  ırayı gübre yıgınıma ekledim, yanması için daha fazla tüy ekledim.

Sıcaklıgın yalaması hemen tatmin ediciydi. Alevler tutuşup güçlü bir şekilde yanmaya başladığında rahat bir nefes aldım ve ellerimi üzerine uzattım. "Ateş," dedim Rukh'a.

"Ateş," diye yineledi ve kendi dilinde konuştuğunu fark ettim. Düşünmeden İngilizce konuşmuştum.

"Ateşi hatırlıyor musun?" Onu işaret ediyorum. Başını sallıyor.

"Ateş."

Ona gülümsedim. "Harlow'un ateşe ihtiya ı var." Alay edercesine titredim. "Yoksa çok soğuk olur."

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve sonra yavaşça başını sallıyor. "Harlow ateşi." Sıcak eli benimkine dokunuyor. Tanrım, gerçekten çok sıcak. Yapmak istediğim tek şey ona dokunmaya devam etmek olsa da geri çekiliyorum.

Hain bitim mi? Yüksek sesle mırıldanıyor.

RUKH

Har-loh beni büyülüyor. Yalayan alevlere -ateşe- hayvan dışkısı yediriyor ve elini onun üzerinde tutuyor. Bana ne anlatmaya çalıştığını anlıyorum.

Kız soğuk. Tuhaf, beş parmaklı elleri küçük ve ısı tutmuyor. Giydiği kürklerin içinde bile titriyor. Vücudu benimki gibi hava koşullarına dayanıklı değil. O Ondan etkileniyor ve güneş battıkça ve hava soğudukça ateşe daha da yaklaşıyor.

Küçük mağaramın onu rahat ettirmek için ne kadar yetersiz olduğunun farkındayım. Burayı seçtim çünkü onun ve kötülerin kaldığı yere yakındı. Burası evim değil - benim evim yok. Sadece bir süreliğine bir yerde kalıyorum ve sonra gidiyorum. Yine de daha iyi mağaralar var. Bazıları daha sıcak, içlerinde sıcak erimiş kar cepleri var. Sanırım bu hoşuna giderdi, derimden su içerken ve kar suyunun soğukluğu karşısında titrerken.

O kırılgan, benim Har-loh'um. Ona iyi baktığımdan emin olmalıyım. Göğsümdeki gümbürtü bunu gerektiriyor.

Onun yanında kendimi garip hissediyorum. Sahiplenici. Kötü olanları gördüm ve onlar hakkında hiçbir zaman bu garip, düz yüzlü dişi hakkında hissettiğim gibi hissetmedim. Onunla ilgili içimi kemiren, her anımı mağarada onunla geçirmek, onu izlemek istememe neden olan bir şey var. Onu beslemek için

ve dışarı çıkıp bulabildiğim tüm tezekleri toplayacağım ki umutsuzca ihtiyaç duyduğu ateşe sahip olabilsin.

Daha önce onun için bir yaratık öldürdüm ve eti ona geri getirdim. Yedi ama memnun olmadığı belliydi. Onu neyin memnun edeceğini bulmalıyım.

Esniyor, hareketi narin ve kadınsı, küçük eli ağzına gidiyor.

"Tmrrohwenneedhabigkilltewskinfrblankits." Saçmalıyor

İletişim kurması gerektiğinde sesler çıkarıyor ve ben de onun küçük ağzının sesler etrafında çalışmasını izliyorum. Ne söylediğini umutsuzca bilmek istiyorum ama cahilim.

Bu beni sinirlendiriyor.

Har-loh bana uykulu bir gülümseme veriyor.

"Wishewhaddapilloh."

Yüzü dümdüz ve kaşları en ufak bir çıkıntı yapmamış olsa da, o anda son derece güzel. Ona dokunma isteği duyuyorum ve uzanıp elini elime alıyorum. Benden bir parmak daha fazla parmağı var ve parmakları benimkilere karşı soğuk. İrkildiğini hissedebiliyorum ama bir an sonra rahatlıyor ve elimi tekrar kavıyor.

"Har-loh," diyorum kısık bir sesle. Teni çok yumuşak. Her yerini keşfetmek, giymekte ısrar ettiği ağır kürklerin altında neler yattığını görmek istiyorum. Kokusu mağaraya yayılıyor ve sikimin kıpırdanmasına neden oluyor.

İçinden bir ürperti geçiyor ve dudağını ısıyor. Bir an için üşüdüğünü düşünüyorum, ama sonra göğsü sertçe titriyor, benimki gibi şarkı söylüyor ve onun da benimle aynı şeyleri hissettiğini anlıyorum.

Cesaretle elim sikime gitti.

"Hayır!" diyor çabucak. Utanmış görünüyor ve başını hafifçe sallıyor. "Dondoodat."

Kaşlarımı çatıyorum. Onun etrafında olmak - inanılmaz kokusunu koklamak, tenine dokunmak, şarkısını duymak - hepsi beni

sikime dokunmak istiyor. Ama o 'hayır' kelimesini kullandı ve ben onu memnun etmek istiyorum. İhtiyaçtan ağrıyor, kendimi onun elini bırakmaya zorluyorum ve geri çekiliyorum.

Mağaranın köşesine yerleşir, giysilerini sıkıca üzerine çeker ve uyumaya başlar.

- - -

Gece. Karanlık ve mağaranın içi serin havayla acılaştı. Bir şey takırdıyor ve beni uyandırdı. I Hemen silahlarıma uzandım, sonra sesin Har-loh'tan geldiğini fark ettim.

Küçük, küt dişleri soğuktan birbirine çarpıyor.

Ateşe gidiyorum ama sönmüş, duman kokusunun yerini küllerden başka bir şey almamış. Onu ısıtmamın hiçbir yolu yok. Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum.

Gıcırdayan dişlerinin arasından "R-R-Rukh?" diyor. "Öyle mi?"

"Har-loh. Ateş mi?"

"Toodarkh," diyor çenesinin takırtıları arasında. Düzeltmek için ayağa kalkmadığında, bana her ne sebeple olursa olsun yapamayacağını söylediğini anlıyorum. Bir endişe duygusuna kapılıyorum - ya ona bakamazsam? Onu buraya ben getirdim; ya bu onu öldürürse?

Yanına gidip yüzüne dokunuyorum.

Okşamama doğru eğildi. "Sowarhm." Titreyen kollarıyla bana uzanıyor. "Cmere."

Sözlerini anlamıyorum ama yaklaşmamı istediği açık ve ona dokunmak için her fırsatı değerlendireceğim. Merakla vücudumu onunkinin yanına doğru kaydırıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, hemen kıyafetlerini vücudundan çıkarıp üst üste yığıyor.

üstümde. Sonra kendini bana doğru fırlatıyor ve bir bebek metlak gibi göğsüme yapışıyor.

Şaşırdım kaldım. Etini açıp bana mı bastırıyor?

Buz gibi parmakları yanlarımı kavlıyor ve inliyor. Soğuk ayakları bacaklarıma basıyor ve aşağıya doğru gömülüyor. Bana karşı. Ah. Şimdi anlıyorum. Benim ısıımı, sıcaklığımı arıyor. Üstümüze attığı kalın deri kıyafet yığınının altı benim için neredeyse çok sıcak, ama memnun görünüyor, bu yüzden hareket etmiyorum. Bunun yerine kollarımı Har-loh'a dolayarak onu daha da yakınımaya çekiyorum.

Çıkardığı zevk sesi içimde bir sarsıntı yaratıyor. Ellerim teninin üzerinde kayıyor. İnanılmaz derecede yumuşak. Ona dokunmadan duramıyorum. Ona dokunmayı bırakmak istemiyorum. Kollarına, sırtına, yumuşak kalçalarına dokunuyorum. Kuyruğu yok, bu tuhaf ama aletim aynı şekilde tepki veriyor. Ona sarıldığımda karnına bastıran sertliğini hissedebiliyorum. Bu Ucundan sızıyor ve karnına doğru aşağı yukarı sürtünme dürtüsüne karşı savaşmam gerekiyor.

Har-loh usulca nefes alıyor ve kollarını bana doluyor. Sikim karnına saplanmasına ve üzerine sıvı sızdırmasına rağmen itmiyor. Başını çenemin altına sokuyor ve burnunu tenime sürtüyor.

Nefesim dişlerimin arasından tıslayarak çıkıyor. Bu çok fazla. Kendime engel olamıyorum; yavaşça sikimi ona sürtüyorum. Pürüzsüz teninin benimkine karşı hissi daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor ve sikim o kadar kötü ağrıyor ki çığlık atabilirim.

Beklediğim gibi beni itmek yerine usulca inliyor. Tırnakları omuzlarıma batıyor ve bir bacağını kalçama dolayarak kendi bacağının arasında sürüklüyor.

"Har-loh," diye inliyorum. Göğsündeki titreşimleri hissedebiliyorum. Bunların bir anlamı olduğunu, bir şekilde birbirimize bağlı olduğumuzu biliyorum ama aklımdan geçen tek şey ona sahip çıkma ihtiyacı. Onu benim yapmak. Onu kendime doğru çekiyorum ve ağrıyan sikimi karnının üzerinde sürüklüyorum. Teninde ıslak izler bırakıyorum ama umurumda değil. Eğer beni itmeyecekse, serbest kalmaya çalışacağım.

Beni şaşırtarak boynuma sokuluyor ve nazikçe tenimi ısıtıyor.

Patlıyorum; elimde değil. Kesem acı verecek kadar geriliyor ve ardından sikim vücuduna yapışkan bir sel gibi boşalıyor. Har-loh'un boynumu ısırarak küçük dişlerinin görüntüsünü aklımdan çıkaramadığım için sonsuza kadar fışkıracak gibiyim. Bu düşünebildiğim en erotik şey.

Ama şimdi harcamalarımıyla onu tamamen ıslattım. Belli belirsiz bir utançla, göğsümün ve onun yapışan kollarının şarkı söyleyen titreşimini görmezden geliyorum. Aramıza uzandım ve teninde yapışkan bir havuz buldum.

"Tamam," diye nefes alıyor. "Olur böyle şeyler."

Sözlerini bilmiyorum ama sesi nazik. Kıyafetinin bir köşesiyle aramıza uzanıp karnını ve elimi temizliyor, sonra da bir kenara fırlatıyor. Tekrar bana sokuluyor ve göğsüm zevkle inliyor. Az önce aramızda ne olduğunu anlamıyorum... ama hoşuma gitti. Hem de çok hoşuma gitti.

Ve... Har-loh da bundan nefret ediyor gibi görünmüyordu. Küçük eli - artık buz gibi değil - benimkine dokunuyor. Parmaklarımı çekiştiriyor ve beni yönlendirmesine izin veriyorum. Elimi kalçalarının arasına ittiğinde nefesimi içime çekiyorum. Burada sıcak ve ıslak. Tahrik olduğumda benim ısladığım gibi ıslanmış. Tahrik oldu mu? Ona dokunmamdan hoşlanıyor mu? Çekingen bir şekilde parmaklarımı vücudunda gezdirip onu inceliyorum. Burada bana alışılmadık gelen bir kıl parçası var.

Yine de kokusu üzerime siniyor ve sikim yeniden kıpırdanıyor. Bu onun uyarılma kokusu. Onu tanıyorum ve daha fazlasını istiyorum. Ona dokunmaya, vücudunu tanımaya devam ederken parmaklarım büyük ve beceriksiz hissediyor. Karmakarışık buklelerinin altında, yumuşak teni ayrılıyor ve ıslak, kaygan kıvrımları var. Sanırım Har-loh bunlara dokunulmasından hoşlanıyor çünkü bana sürtünüyor ve inliyor. Daha fazla inlemesini istiyorum, bu yüzden devam ediyorum dokunuyor ve keşfediyorum. O kadar ıslak ki; kokusu her yerde, tenime nüfuz ediyor. Bana daha güzel kokan hiçbir şey yok. Elimi ağzıma götürmek ve onu yalayarak temizlemek, tadına bakmak istiyorum.

Ama elimi tuttu ve tekrar yönlendirdi. kıvrımlarının arasındaki yumru. Parmağımla hafifçe etrafında dönüyor, sonra duruyor.

Bana neyi sevdiğini mi gösteriyor? Hareketi taklit ediyorum.

Hemen tırnakları omuzlarıma batıyor ve haykırıyor. "Rukh!"

Homurdanıyorum, çünkü onun sesi beni yeniden vahşileştiriyor. Sikim zonkluyor ve kanla doluyor, tekrar

sertleşiyor. Yumruğuna tekrar dokunuyorum ama aynı etkiyi yaratmıyor.

Tepki. Hafifçe daire çizdiğimde hoşuna gittiğini fark etmeden önce birkaç farklı dokunuş deniyorum. Bunu yapıyorum ve bana karşı sarsılıyor, ağlıyor.

Ondan bu tepkileri daha çok istiyorum. Bu yüzden devam ediyorum.

Ona sevdiği şekilde dokunuyor ve okşuyorum ve birkaç dakika sonra bana karşı titriyor, bacağı kalçamın etrafında kilitleniyor ve elimi kaplayan bir ıslaklık dalgası hissediyorum. O da boşalmıştı. Büyülendim. Babam öldüğünde bana erkekleri ve eşlerini anlatamayacak kadar küçüktüm ama anlattığı hikâyeleri ve işlerin nasıl olması gerektiğine dair belli belirsiz anılarım var.

Kokusu elimi kaplıyor ve elimi burnuma götürüyorum. Derin derin içime çekiyorum. Aynı anda hem tatlı hem de misk kokuyor ve ağzımı sulandırıyor. Parmaklarımı yalıyorum-

Elimi kenara itti. "Dundoodat."

Ona homurdanıyorum. Neden beni bundan mahrum ediyor? Onun tatlılığından?

Ama o sadece göğsümü okşuyor. "Tmorrohwetakeabaf."

Üçüncü Bölüm

HARLOW

Sabah, bitime bile kızamıyorum. Elbette, geceyi dünyanın en pis uzaylı barbarının etrafında kıvrılmış olarak geçirdim ama sıcaktım ve bir önceki geceden daha iyi uyudum.

Ayrıca, biliyorsun, ona sevmeyi öğrettim. Bununla gurur duymam garip ama Rukh hakkında bazı şeyleri anlamaya başlıyorum. Kıyafetlerin ne olduğunu tam olarak kavrayamıyor. Kendi dilinin çoğunu anlamıyor ve benim ne olduğumu da kesinlikle bilmiyor. İkimizin de birbirimize rezonansa girmemizin ne anlama geldiğini anladığından bile emin değilim. Seks hakkında bile bir şey bilmiyor olabilir.

Uzun zamandır yalnız olduğu çok açık. Bu yüzden onu ve neden böyle tepki verdiğini biraz daha iyi anlamaya başladım. Beni götürdü ve bağladı çünkü gitmemi istemiyor.

Bu ister bit ve rezonans olsun, ister basit bir yalnızlık olsun, fark etmez.

Bir şeyleri değiştiremem. O etraftayken khui'min titremesini durduramam. Zamanı geri alıp Kira, Aehako ve Haeden'i hayata döndüremem. Burada Rukh'la birlikteyim ve elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Bu da bazı değişiklikler anlamına geliyor. Bu demek oluyor ki

Mağarayı bir eve dönüştürmek. Bu, konuşabilmemiz için ona daha fazla dil öğretmek demek. Yatak takımı ve daha fazla kıyafet demek.

Yiyecekleri nasıl saklayacağımı bulmaya çalışıyorum.

Başım dönüyor. Küçük bir parçam yaşlıların mağarasına geri dönüp Rukh'a lazer yaptırmak istiyor, böylece konuşabileceğiz ama Aehako ve Haeden'in dışarıdaki cesetlerini düşünüyorum. Geri dönemem. İşleri zor yoldan halledeceğiz.

Ama önce bitimi nasıl yavaşlatacağımı bulmalıyım. Rukh'a ilgi duymaya başlayalı birkaç gün oldu. Ondan etkilenmiyor değilim - tabii kir tabakasının ve saçlarının altında normal bir uzaylı adam varsa. Ama ona hemen atlamaya hazır olduğumdan emin değilim.

bir aile kurmak için. Elbette bitin başka fikirleri var; dürtülerimizle ne kadar uzun süre savaşırsak, onları o kadar güçlendiriyor. Bu sabah kendimi öncekinden biraz daha tahrik olmuş ve hassas hissediyorum. Dün geceki yoğun sevişme iyi hissettirdi. Gerçekten iyi. Buna devam etmeliyiz, diye karar verdim.

Tabii ki Rukh kahvaltı için yiyecek bir şeyler ararken ben de ateş yakıp sessizce mastürbasyon yapıyorum. Kendime erimiş karla hızlı bir banyo yaptırdım, ateşi yaktım ve dün gecedan eteğimin köşesindeki kurumuş döllerini bile temizledim.

Rukh omuzlarında koca bir dvisti taşıyarak geri döner. Onu ateşin yanına atıyor ve sonra onay için bana bakıyor.

Heyecanla ellerimi çırpıyorum. "Bu harika! Teşekkürler, Rukh!" Dvisti'ler tüylü ve tüylüdür ve küçük ama

Sıcak bir battaniye.

Sırıtişımı taklit ederek bana dişlerini gösteriyor. Sonra yaratığa doğru ilerleyip onu parçalamaya başlıyor.

Onu durduruyorum, çünkü dünkü kasap festivaline benziyorsa, tedavi edilecek bir deri bile kalmayacak. "Hayır! Bekle!"

"Hayır mı?" Rukh kaşlarını çatıyor ve bana bakıyor.

El kol hareketleri ve giysilerimi göstererek deriyi istediğimi anlamasını sağlıyorum. Yanına oturuyorum ve sonraki bir saat boyunca yaratığın derisini nasıl yüzeceğimizi buluyoruz. Yemek yediğimizde ikimiz de kanlı ve pis kokuyorduk ama ben memnundum çünkü büyük bir şeyim vardı,

üzerinde çalışmak için çoğunlukla bütün bir deri. Henüz ne üzerine gereceğimi bilmiyorum ama bir şeyler bulacağım.

Fazla eti atmak yerine, ateşin üzerinde uzun kemiklerden birkaçının üzerine tükürüp tüttürüyorum. Rukh beni izliyor ve sonra su tulumunu uzatıyor.

Ona gülümsüyorum ve bir yudum alıyorum. Yorgunum ve gün daha yeni başlamış gibi hissediyorum. Yapacak o kadar çok şey var ki, bunalmış durumdayım.

"Ateş," diyor Rukh, ateşimi göstererek. Sonra beni işaret ediyor. "Har-loh." Sonra deriyi işaret ediyor.

"Su," diyorum ona. Elime biraz döküyorum ve parmak uçlarımı yıkıyorum. "Su."

"Su," diye tekrarlıyor.

Bu bir ilerleme ve ben de ona genişçe gülümsüyorum. Bunu yapabiliriz.

Sadece karşımızdakinin ne istediğini öğrenmeliyiz.

- - -

Bir hafta sonra

Koltuk altımı kokladım ve irkildim. "Bu pek de taze bir koku değil." "Tekrarlar mısın?" Rukh mağaranın öbür ucundan

Taze post.

Ona el salladım. "Sadece kendi kendime konuşuyorum." Ona 'tekrar' kelimesini öğrettim, böylece benden bir şeyleri tekrarlamamı isteyebilir, ama ne kadar koktuğum hakkında açık ayrıntılara girmeyeceğim. Kendisi de pek güzel kokan bir çiçek değilken olmaz.

Uzun bir hafta oldu. Sırf günleri saymayı sevdiğim için duvara bir tebeşir çentiği daha atıyorum. 7 gün doğumu ve gün batımı yorucu bir çalışma. 7 gün deri yüzmek, et tütsülemek, sepet örmek ve yapabildiğim diğer işler düşünmek mümkün. Yedi gün boyunca derileri kendi beyinleriyle iyileştiriyorlar, yedi gün boyunca terli, kanlı, iğrenç bir şekilde çalışıyorlar ve görünürde tek bir kuvvet bile yok. Kıskançlıkla büyük ısıtılmalı

kabile mağarasının ortasındaki havuz. Bunu bir daha asla göremeyeceğim ve şu anda böyle bir şey kulağa oldukça hoş geliyor. Rukh kokumu umursamıyor gibi görünüyor ama o Rukh.

Hiç banyo yaptı mı bilmiyorum, o yüzden kokmamı umursamıyor tabii ki. Üzücü olan ne mi? Yakın komşuluk sayesinde onun kokusuna alışmaya başladım. Geceleri gelip yanıma uzanıyor ve ben de kirli teni ve her şeyiyle ona mutlulukla sarılıyorum çünkü bir fırın kadar sıcak.

Ayrıca her gece orgazm olmak için birbirimizle

sevişiyoruz. Bunun normal olmadığına eminim.

öpüştü - ama Rukh memnun görünüyor ve öyle görünüyor ki cinsel organımın beni tamamen çıldırtmasını engelliyor. Çiftleşme dürtüsünden kaçınmak her geçen gün daha da zorlaşıyor ve şimdi Rukh ava çıktığında, sadece ağrıyı hafifletmek için arka arkaya birkaç kez mastürbasyon yapmam gerekiyor.

Çok yorulдум.

İç çekerek, önümdeki dvisti postunu kemik bıçağıyla bir kez daha sertçe sıyrıyorum. Battaniyeler için planım iyi gidiyor. Bir hafta kadar sonra, kaba tabaklanmış kürklerle dolu lüks bir yatağım olacak, ama en azından sıcak olacak.

Sonra da günlerce uyuyacağım.

"Har-loh?" Rukh yanıma çömeliyor ve su tulumunu uzatıyor.

Ona minnetle gülümsüyorum ve alıyorum. Benim muhtaç olmam ve ondan çok daha fazla saçmalığa ihtiyaç duymam onun suçu değil. "Sadece yorgunum."

"Yorgun musun?" diye tekrarlıyor, anlamıyor.

Bir esneme taklidi yapıp uyuyormuş gibi yapıyorum. "Yorgun. Ve kirli. Banyo yapmak istiyorum." Bir dakika düşündüm, sonra ona baktım. Hâlâ Günün erken saatleri ve Not-Hoth için oldukça güneşli bir hava. "Buralarda bir dere var mı? Su? Yıkanmak için?" Taklit ediyorum ve diyorum ki

Ne istediğimi anlayana kadar kelimeleri yavaşça söyle.

Rukh başını salladı ve kar ayakkabılarını almaya gitti, sonra benimkileri aldı. Dışarı çıkıyoruz.

Önce benim ayağıma, sonra da kendi ayağına bağladı. Çıplak bir barbarın ayakkabıdan başka bir şey giymeden etrafta dolaştığını düşünmek biraz komik ama son zamanlarda kar yağışı artıyor ve

daha yüksek. Herkes bana bunun daha ılıman bir mevsim olduğunu söyleyip durduğu için kışın çok kötü geçeceğinden endişeleniyorum.

Peki ya birlikte küçük bir mağarada mahsur kalırsak ve kar fırtınası çıkarsa? Ne kadar kirli ya da kokmuş olduğumuzun bir önemi yok - sonunda adamla mücadele edeceğim. Öğrendiğime göre O anın sıcaklığıyla mı? Pislik umurunda değil.

Banyo kesinlikle şart. İtiraf etmeliyim ki, Rukh'un kir pas içinde olmadan nasıl görüldüğünü merak ediyorum.

Yola çıkıyoruz ve yanıma bir torba tütsülenmiş, kurutulmuş et, su tulumu ve bir bıçak alıyorum. Kar ayakkabıları biraz zaman alıyor.

Rukh'unkiler karda tavuğa benzer bir iz bırakan üç büyük çataldan başka bir şey değil. Benimkiler bir düzine kadar kaburgadan oluşuyor ve ben yürüdükçe küçük yıldız desenleri bırakıyor. Yardımcı oluyorlar ve her adımda iki ayağımı batırmadığım zaman yürümek daha kolay oluyor.

Rukh beni bir sonraki vadiye götürüyor. Daha hızlı yürüyebileceği açık ama iyi olduğumdan emin olmak için etrafımda dolanıyor. Yapmacık konuşmalarımızla ona gitmeyeceğimi belirttim, bu yüzden sanırım artık bana biraz daha güveniyor. Artık esir ve tutsak değil, daha çok arkadaşız. En azından ben öyle umuyorum.

Suyun kendisini görmeden önce çürük yumurtaların kükürtlü kokusunu alıyorum. Not-Hoth kaplıcalarla dolu, bu da bana gezegenin çekirdeğinin sismik olarak oldukça aktif olduğunu düşündürüyor. Bu da korkutucu olurdu... eğer burada yaşamak gibi bir seçeneğim olsaydı. Yok, o yüzden bunu düşünmüyorum. Yine de kaplıcalar güzel.

Rukh beni aşıya doğru götürüyor ve parlak kırmızı meyvelerle kaplı bir çalının yanından geçiyoruz. Bunları tanıdım ve durdum.

bir avuç koparmak için. Barbarlar bunları sabun olarak ve yerel akarsuların sakinlerini uzaklaştırmak için kullanırlar.

"Hayır," diyor Rukh beni meyve toplarken gördüğünde. Diline dokunuyor ve yüzünü buruşturuyor. "Har-loh, hayır."

"Bunlar yemek için değil," diyorum ona. "Onlar yıkamak için.

Göreceksin." Onları çantama koydum ve onu takip ettim.

Dereye yaklaşıyoruz ve kıyıya yakın bir yerde uzun, bambu benzeri sazların uzandığını görüyorum. Georgie ve Liz'in ikisi de

"yüz yiyenler" dedikleri balıklar hakkında beni uyarmışlardı. Bitki gibi davranıyorlar ve yeterince yaklaştığınızda piranha zamanı. Yaklaştıkça Rukh bir elini omzuma koyuyor ve çömelip çenesini ovuşturarak dereye bakıyor. Belli ki tehlikeli olduğunu biliyor ve ne yapacağından pek emin değil. Beni memnun etmek istiyor ama aynı zamanda yenilmemi de istemiyor.

Adamın bu kadar kirli olmasına şaşmamalı. Zavallı barbarıma acıyorum.

" zle," diyorum ona. Bir avuç kar alıp birkaç  ileği kartopunun içinde eziyorum, sonra da akıntıya doğru fırlatıyorum. Birkaç dakika sürüyor ama sonra sazlıklar birer birer akıntı yönünde ilerliyor, ta ki gözden kaybolana kadar. Yüz yiyenler meyveyi sevmez ve bu küçük numara her seferinde i e yarar.

Rukh homurdanıyor, etkilenmiş.

"Hadi," dedim ona. "Gidip temizlenelim."

Yine de ben girmeden önce suyu kontrol etmekte ısrar ediyor ve ben de kürklerimi çıkararak kıyıda sabırla bekliyorum. Temizlenmek için sabırsızlanıyorum. Keşke kürk giysilerimi de temizleyebilseydim ama kürkün nasıl yıkandığından tam olarak emin değilim ve üzerime giyecek bir şeyim de yok. Onlar sadece Şimdilik kirli kalmak için.

O izin verdiğinde, parmak uçlarımda suya giriyorum. Cennet gibi. Sonuna kadar batıyorum ve saf bir zevk iniltisi çıkarıyorum. "İşte bu." Hemen kıyıdan kesemi kapıyorum ve birkaç çilek sıkıp cildimi ve saçlarımı ovuyorum.

Rukh bir süre beni izledikten sonra peşimden suya giriyor. Tereddütlü ve kendini biraz yabancı hissettiği çok açık. Ne yapacağını bilmediği de açık.

Çünkü sürekli bana dokunmak için uzanıyor. Normalde birlikte soyunduğumuz tek zaman yatma zamanı, çünkü sıcaklığı paylaşmak daha kolay, bu yüzden kafasının karışmasını anlıyorum.

"Yıka," diyorum ona ve meyveleri nasıl ezip biraz köpük oluşturacağını gösteriyorum. Uzanıp birazını koluna sürüyorum. "Senin için iyi, söz veriyorum."

Derisinin üzerinde akan kirli akıntılara bakıyor. Sonra bana bakıyor ve cildimi ovuşturuyor. Biraz kirli ama onunki gibi değil. Farkına varıyor ve başlıyor Cildini ovalayın. "Yıka."

"Aynen öyle," diyorum heyecanla ve onunla birlikte fırçalıyorum. Sırtına geçiyorum ve ovmaya başlıyorum, plakaların tüm köşelerine ve çatlaklarına girmeye ekstra özen gösteriyorum.

Omurgasını ve kollarını. Tenini okşadığımda titriyor ve tahrik olduğunu anlıyorum. Benimki de göğsümde çıldırıyor, yüksek hızda titreşiyor. Onun da aynı şeyi yaptığını duyabiliyorum.

Bunun seksi olmasını istememiştim ama nasıl olmasın ki? İkimiz de çıplağız ve ellerimi onun her santiminde gezdiriyorum. Ben sırtını ovalarken, kuyruğu suyun içinde sallanıyor. Başka bir insanı temizlemek garip hissettiriyor, özellikle de

Kuyruğu olan bir tane ama temiz olmasını istiyorum. Geçen gün o anın sıcaklığıyla onu ısırdım ve istemeden derisinden neleri yalamış olabileceğimi düşünmemeye çalışıyorum. Ellerimi inanılmaz kaslı bir kolunda gezdirirken ona "Bu banyo gerçekten benim için, biliyorsun," diyorum. "Bu Çünkü er ya da geç bu rezonansa teslim olacağım ve en azından temiz bir adam bulabilirim, değil mi?"

"Tekrar et," diyor kalın bir sesle. Ne dediğimi anlamıyor.

"Sorun yok," diyorum ona, yatıştırıcı bir şekilde. Sabunlu ellerimi büyük omuzlarında gezdiriyorum. Tanrım, çok iri. Yani, tabii ki, adam bir santim bile olsa iki metre boyunda ve bir

Ama bir şekilde bakmak ve dokunmak iki farklı şey ve uzaylımın ne kadar büyük ve ne kadar güçlü olduğunu anlayamıyorum.

Ve sonra onu "benim" uzaylım olarak düşündüğümü fark ettim. Vay be. Bu yüklü bir düşünce çizgisi. Yine de bu fikirden nefret etmiyorum. "Sadece her şeye alışmak için biraz zamana ihtiyacım var.

paketle birlikte gelen," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Sonra ona, "Saçını yıkayacağım" diyorum.

Ellerimi başına koyduğumda sertleşiyor.

"Eğil," diyorum ona ve suyun yüzeyini okşuyorum.

Bel hizasında, yani tehlikeli değil.

Dönüp bana bakıyor, gözleri güvensizlikle kısılmış.

"Söz veriyorum, sorun yok." Suyu tekrar okşuyorum ve ona cesaretlendirici bir gülümseme veriyorum. "Beni mutlu etmek istiyorsun, değil mi?

Sen?"

Hırılıyor ama sözlerimi anlamadığını biliyorum.

Ve sonra çenesi yüzeye değene ve geri kalanı suya batana kadar suya batıyor. "Teşekkür ederim," diyorum, sesimi tatlı tutarak. "Teşekkür ederim"

diyorum, sesimi tatlı tutarak.

Ellerimi karışık kütlenin içine sokup köpürtmeye başladım. I

Ben masaj yaptıkça nefesi dişlerinin arasından tıslıyor.

Hoşuna gidip gitmediğini anlayamıyorum ama barbarıma makyaj yapmaya kararlıyım, o yüzden beni memnun etmek için bunu sineye çekmesi gerekecek. Boynuzlarının etrafında çalışıyorum, ilerledikçe ovuyorum ve saçları o kadar kalın ki iyi bir köpük elde etmek için fazladan bir avuç çilek gerekiyor.

Saçlarını temizlemeye o kadar odaklanmışım ki ellerim kalçalarımın değene kadar göğüslerimin neredeyse yüzüne değdiğini fark etmiyorum. "Har-loh," diye mırıldanıyor ve boğuk ses meme uçlarımı sıkılaştırıyor ve hemen aklıma Gece geç saatlerde kaçamak kuru sevişme.

Kızarak elimi başının üstüne koyuyorum. "Smaç."

Birkaç kez suyun altına giriyor ve saçları artık köpüklü olmadığında ben de biraz kendime geliyorum. Gözlerindeki suyu silerken ona ıslıl ıslıl gülümsüyorum. "Çok daha iyi görünüyorsun."

Bu doğru aslında. Yüzü artık yılların kiriyle lekelenmemiş ve teni nefis bir duman mavisi. Daha genç görünüyor ve kalın, vahşi saçları yüzünün etrafında düzleşmişken, taranmış ve temizlenmiş halde nasıl görüneceğini hayal ediyorum. Garip bir deja-vu hissine kapılıyorum. Rukh'un çatık kaşlı yüzü bana birini mi hatırlatıyor? Yoksa ben deli miyim?

Bir avuç ezilmiş çilek başımın üstüne düşmeden bir an önce bu düşünceden sıyrılıyorum.

Rukh, "Har-loh yıka," diye talimat veriyor ve kendi saçıma masaj yapmaya başlıyor. Pekâlâ, yeterince adil. Suyun içinde alçalıyorum ve

Gözlerimi kapat ki bana da aynı muameleyi yapabilsin.

Elleri kafa derimi okşuyor, nazikçe ovuyor ve sonra kulaklarımın izini sürüyor. Parmaklarını ıslak saçlarımda gezdirirken ürperiyorum. Daha önce hiç şu anda olduğum kadar nazik davranıldığını sanmıyorum. Kafamda ağrıyan bir noktaya dokunuyor ve birkaç gün önce bana vuran adamı hatırlıyorum. Hımm. Ellerini itiyorum.

Mutsuz bir ses çıkarıyor ve ağrıyan noktaya dokunmakta ısrar ediyor. Oh. Kontrol ediyor. Dudaklarımı büzüyorum ve kontrolünü bitirebilmesi için sessiz kalıyorum. Bir süre sonra tatmin oluyor ve beni suyun altına itiyor.

Bir an sonra öksürerek ve sıçrayarak ortaya çıkıyorum. "Bunu yaptığında beni uyarmalısın!"

"Har-loh yıkama?"

"Oh, şimdi kesinlikle yıkandım," diyorum huysuz bir sesle. Gözlerimi ovuşturuyorum.

Rukh kaşlarını çatıyor ve koluma dokunuyor, sonra da çillerimden birini silmeye çalışıyor. "Yıkanmak mı?"

"Onlar benim derimin bir parçası, koca adam." Birini kaşdım ve sonra başımı salladım. "Onlar çıkmıyor. Gördün mü? Ve her yerimdeler. Onlar benim dilimde 'çiller'."

"Fruh-kuhl?" Birine dokunuyor.

"Yeterince yakın." Ona gülümsüyorum ve kolumdaki birkaç tanesini gösteriyorum.

Bir parmağını kolumdaki bir çilin üstüne, diğerini omzuma vuruyor. Sonra köprücük kemiğime dokunuyor ve ben nefesimi tutuyorum. Devam etmesini istiyorum mu?

Öyle sayılır.

Bu yüzden parmakları tenimde gezinip çillerimi keşfederken tamamen hareketsiz kalıyorum. Şurasında burasında sadece birkaç tane sevimli çili olan şanslı kızlardan değilim. Eğer tenime biraz güneş değerse, çılgınca çillenirim. Yanaklarımın yanı sıra burnumun köprüsü ve alnım da kaplıdır. Kollarım ve göğsümün üst kısmı da öyle, göğüslerimde ve göbeğimde de birkaç ben var.

Yine de yüzümdeki çillerle pek ilgilenmediği açık. Parmakları yavaşça göğüslerimin arasında geziniyor ve khui'm dokunuşa tepki olarak titremeye başlıyor. Meme uçlarım dikleşiyor ve onlara dokunması için can atıyorum.

Rukh bana bakıyor ve parmakları tenimin üzerinde geziniyor, aynı noktayı tekrar tekrar okşuyor ve tüm

Vücudum şarj olmuş gibi hissediyor. Beni inceliyor, sonra soruyor, "Hayır mı?" Oh. Bana dokunup dokunamayacağını bilmek istiyor.

Ona gösteriyorum. Elini elime alıp göğsüme bastırıyorum. "Evet, Rukh."

Her bir çile dokunmak için durup göğsümde daireler çizerken dokunuşu nazik, neredeyse saygılı. Sonra parmakları meme ucumun üzerinde geziniyor ve meme ucum tepki olarak sertleşiyor. Yumuşakça inliyorum ve kollarım boynuna dolanıyor, daha da yaklaşıyorum. Beni öpmesini istiyorum ama bunu bilmediğinden eminim. Nasıl? Adam boş bir levha. Sanırım bu iyi bir şey olabilir, ama şu anda, eğilip ağzını benimkine bastırmasını diliyorum.

Rukh başka şeyler yapmayı da biliyor. Eli göbeğimden aşağı kayıyor ve amıma doğru ilerliyor. Parmakları kıvrımlarımın arasına dalıyor ve klitorisimi buluyor ve hemen parmağının pediyle tam istediğim şekilde daire çizmeye başlıyor.

İnliyorum ve ona sarılıyorum, dokunuşuyla dizlerimin bağı çözülüyor. İrkilerek geri çekiliyor ve ayağa kalkmama yardım etmeye çalışıyor.

"Hayır, sorun yok, söz veriyorum," diyorum ona. Ve bir daha olmaması için ona doğru sokuluyorum, sırtım karnına doğru bastırıyor. Aleti sert ve ısrarcı bir şekilde sırtımın alt kısmını itiyor. Elini tekrar göğsüme götürüyorum, o da arkamdan kavriyor. "İşte böyle," diyorum ona. Dizlerimin bağı çözülürse ona doğru sarkacağım.

Boğazından alçak bir inilti yükseliyor ve diğer eli amıma giderken göğsümü okşuyor. Klitorisimi arıyor ve çok sevdiğim yumuşak, yavaş dokunuşlara başlıyor. I

Ona karşı titriyorum, vücutuna geri bastırıyorum. Beni kendine yakın tutuyor ve yüzü boğazıma dayanıyor. Ona karşı kendimi küçük hissediyorum, onun özenli okşamaları karşısında kendimi aziz ve hayran hissediyorum. Bitim ağır ağır mırıldanıyor ve sırtımda titreştiğini hissediyorum. Dokunuğu çok iyi hissettiriyor ve orgazm olmak için çaresizce ona karşı kıvranamam uzun sürmüyor. Ona çok daha fazlasını göstermeliyim-

Ama sonra geliyorum ve dünya gözlerimin arkasında patlıyor ve haykırıyorum.

İnliyor ve beni kendisine doğru sıkıca tutuyor. Aletinin sırtıma sürtündüğünü hissediyorum ve beni kendine doğru çekip sertçe sürüyor. Bir an sonra, sıcak bir sıcaklık sırtıma yayılıyor ve onun da boşaldığını fark ediyorum.

Bir noktada, gerçekten bir sonraki adımı atmalıyız. Mutlulukla iç çekiyorum ve kemiksiz ve uyuşmuş bir halde sıcak suya geri batıyorum. Bana dokunmaya devam ediyor, tenimi okşuyor ve okşuyor, sırtımı siliyor ve sonra sanki gerçekten burada olduğuma dair kendini rahatlatmak için bana dokunuyor.

Yine de parmaklarım kırılıyor ve ıslak saçlarımı sıktıktan sonra banktaki kıyafetlerimi işaret ediyorum. "Hadi giyinelim ve sonra mağaraya dönüp bir şeyler hakkında konuşalım."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Tekrar mı?"

Dudağımı çiğniyorum, açıklamanın en iyi yolunu düşünüyorum. I

ona göstermeye karar verdim. Öne doğru eğilerek yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve hızlı bir öpücük için ağzını kendime doğru çekiyorum. "Harlow sana bir şeyler göstermek istiyor." Sonra uzanıp suyun altında hâlâ sert olan sikini okşuyorum.

Yüzünde bir tanıma beliriyor ve ellerini omuzlarımda gezdiriyor. "Har-loh... şeyler."

"Evet, her türlü şey." Belki de bu rezonans olayını kafa kafaya vermemizin zamanı gelmiştir. Ona gülümsüyorum ve alnındaki ıslak saçları siliyorum. "Harlow ve Rukh şeyleri."

Sırıtarak dişlerini gösteriyor ve ağzını benimkine bastırıyor. Bu tam bir öpücük değil - daha çok yüzlerin birbirine karışması gibi - ama duygu orada ve ben kıkırdıyorum. Adam çabası için puan alıyor.

Sudan çıktım ve kıyıya tırmandım.

Hemen soğuğu hissediyorum - hava buz gibi ve sıcak sudan buz gibi esintiye çıkmak acımasızca. Yıkanmak için daha iyi bir yol bulmalıyım. Titreyerek, giysilerimi olabildiğince hızlı bir şekilde üzerime geçiriyorum ama giyinene kadar kendimi bir buz saçağı gibi hissediyorum. Kalın kürk pelerinimi saçlarımdan üzerine geçirip

Rüzgârda donmaması için üzerini kapalı tuttuğumdan emin olmalıyım. "Muhtemelen daha sonra pişman olacağım" diyorum kendime ama temiz olmak için biraz burnumun akmasına katlanmaya hazırım. Bir çizme giymek için eğildim.

-Ve karın içine düştüm.

Nefesim ciğerlerimden kaçıyor ve öksürüyorum.

Bir an sonra büyük bir el ağzımı kapatıyor. "Hsst," diye fısıldıyor Rukh ve büyük bedeni benimkini örtüyor.

Ne oluyor be? Elini ağzımdan çekmeye çalışıyorum. Başını sallıyor, uzaklara bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum... ve şaşkınlıkla nefes alıyorum.

Uzakta bir uzaylı var. Kabileden biri. Buradan kim olduğunu söyleyemem, ama boynuzları ve sallanan kuyruğu

siluet halinde bile. Şok içinde nefesim kesildi. Burada biri var. Biri bizi görmüş olabilir.

Ve Rukh çıldırıyor. Eli ağzımı sıkıca kapatıyor ve kar yığınlarının arasında eğiliyor. Vücudu benimkini örtüyor, sanki beni gözden uzak tutmaya çalışıyor. Yüzünü göremiyorum ama ağır ve öfkeli nefes alışını duyabiliyorum.

"Rukh," diye fısıldıyorum, ama o geriliyor ve bir susma sesi daha çıkarıyor. Beni görmelerini istemiyor. Ben izlerken bıçağını çıkarıyor ve beni yeni bir tür endişe kaplıyor. Bu endişenin ötesinde bir şey. Yabancı, bize yaklaşırsa avcıyı öldürecek mi? Başka birinin ölümünden sorumlu olmak istemiyorum. Elimi onunkinin üzerine koydum. "Rukh, hayır."

Beni sadece daha sıkı tutuyor, boğazından uyarıcı bir hırıltı geliyor.

Olabileceklerden çok korkuyorum. Bekliyorum, nefes almaya bile cesaret edemiyorum, avcı sanki mola vermiş gibi uzakta çömeliyor. Mızrağına yaslanıp ufku tarıyor, ve sonra tekrar görüş alanından çıkar.

Rahatlayarak nefes veriyorum.

Rukh elinde bıçakla ayağa fırlar ve onun peşinden gitmeye başlar.

"Hayır! Bekle!" Rukh'a doğru hamle yapıyorum ama çok hızlı hareket ediyor. "Rukh, hayır!" Sesimi daha yüksek çıkarıyorum, çünkü bunun dikkatini çekeceğini biliyorum.

Haklıyım; hemen hışımla geri geliyor ve eliyle ağzımı kapatıyor. "Har-loh, shhh." Burun delikleri alevlendi; gözle görülür bir şekilde üzgün.

"Rukh, burada benimle kal," diyorum ellerimi göğsüne koyarak.

"Harl-loh Rukh," diye hırılıyor. "Rukh!"

Ne dediğini biliyorum. Ben onunum ve başka bir erkek onun bölgesine tecavüz ediyor. Adamın muhtemelen beni aramadığını nasıl açıklayabilirim? Onun beni Çünkü sadece Rukh bunu yapabilir. Aramızda yeterince kelime olmamasından nefret ediyorum. "Biliyorum," diyorum yatıştırıcı bir ses. "Harlow Rukh'un, tamam mı? Ama lütfen benimle kal. Lütfen sırf benim için birini öldürme." Sesim titriyor ve çatlıyor. "Sana yanımda ihtiyacım var."

Bir eliyle yüzümü kavlıyor, sonra ufka bakıyor, açıkça parçalanmış. Büyük omuzları gerginlikle kabarıyor ve sanki tamamen kopmasına az kalmış gibi hissediyorum. Diğer yankılanan erkeklerin eşlerini sahiplendiğini biliyorum ama bu şekilde mi? Sırf bana yüz metre yaklaştı diye yabancının suratını dağıtmak ister gibi mi? Bu mu?

Rezonansımızı tamamlamadığımız için mi? Benden başka kimseye güvenmediği için mi?

Beni kaybedeceğinden mi endişeleniyor?

"Harlow Rukh'a ait," diyorum yine yumuşak bir sesle ama o gözlerini ufka dikmeye devam ediyor. Dörtnala koşup avcının peşinden gitmeyeceğine güvenmiyorum. Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacım var.

Tabii ki 'dikkat dağıtma' dediğim anda aklım kirli yerlere gidiyor. Rukh'un önünde karda dizlerimin üzerine çöküp ona oral seksin ne olduğunu göstermeyi düşünüyorum. Bu iyi bir dikkat dağıtıcı olurdu.

Sonra tekrar... neden olmasın? Düşündükçe nefes alışım hızlanıyor ve dokunuşuma vereceği tepkiyi hayal etmek amımın nemlenmesine yetiyor. Bundan sonra kesinlikle yanımdan ayrılmazdı, değil mi?

Belki de beni bu kadar öne çıkaran bitimdir, ama bu fikri aklımdan çıkaramıyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve ellerimi Rukh'un kalçalarına koyuyorum.

Dokunduğumda tüm vücudu seğiriyor ve ben izlerken aleti gözle görülür şekilde uzuyor. Bu onun dikkatini çekti, tamam. Yine de hırıltısı sorgulayıcı. Neyin peşinde olduğumdan tam olarak emin değil.

"İzin verin size aklımdakini göstereyim," diye mırıldanıyorum, ona bakarak. Bir elimi büyük kalçasından yukarı kaydırıyorum. Dokunulduğunda süet gibi yumuşak, teni temiz ve şimdi hoş bir mavi. Ona bakmak bile ağzımı sulandırıyor. "Rukh Harlow'a ait."

Bir elimi sikine doladım ve tepkisini görmek için başımı kaldırdım.

Benim büyük barbarım olduğu yerde donup kaldı. Bana bakarken tek bir kası bile kıpırdamıyor.

Onu görünce ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Eminim bunu hiç hayal etmemişsinizdir, değil mi?" Elimini sikinin üzerinde kaydırarak uzunluğunu ve çevresini hissediyorum. Gerçekten büyük ama bu şaşırtıcı değil. Bir defans oyuncusu gibi omuzları olan yedi ayak uzunluğunda bir uzaylının büyük bir horozu olacak ve Rukh kesinlikle bu sözü yerine getiriyor. Uzunluğu - ve çevresi - bana ön kolumu hatırlatıyor ve lezzetli bir koyu mavi. Damarlar shaftın üzerinde iz bırakıyor ve elimi yukarı aşağı kaydırıyorum.

eğilip dilimi ucunda gezdirmeden önce okşama hareketiyle kalın bir uzunluk.

Rukh boğulur gibi bir ses çıkarır.

Ona bakıyorum, ağzım hâlâ sikinin başına çok yakın duruyor. "İyi misin?"

"Tekrarla," diyor düzensiz bir sesle.

Kıkırdıyorum, çünkü benim zeki uzaylım çok iyi bildiği birkaç kelimeyi kullanıyor, değil mi? Ona istediğini veriyorum,

Yavaşça sikinin başını yalıyorum. Baş pre-cum ile boncuklu ve ben onu kucaklıyorum. Benim khui'm sertçe yankılanıyor ve kalçalarım birbirine sıkıca kenetleniyor, çünkü ona bu şekilde dokunmak beni sonuna kadar tahrik ediyor.

Ne garip, ona zevk vermek bana da zevk veriyor. Bunun için bitimi suçlayabilir miyim, onu bile bilmiyorum. Ona dokunmak ve tepkisini görmek hoşuma gidiyor. Aklı başından gitmiş gibi görünüyor. Eğilip ona eğlenceli bir yalama daha yapıyorum ve bundan çok zevk alıyorum.

Bu sefer küçük bir inilti çıkıyor ve kalçaları sarsılıyor, siki ellerimi itiyor.

"Ah," diye mırıldandım. "Hoşuna gitti, değil mi?" Aletinin ucunu dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum, başının ağzımın üzerinde sürüklenmesine izin veriyorum. Büyük bir adam ve bu adamı derinlemesine gırtlaklamayacağım, ama coşku uzun bir yol kat ediyor. Onu ağzımla keşfetmeye karar veriyorum, shaftının uzunluğunu kemiriyorum ve Kesesine kadar derisini yalıyor. Sıcak ve ağır, Süet gibi tenini üzerimde hissetmek hoşuma gidiyor. Vücudumu onunkine sürtme dürtüsüne direnmek zorundayım.

Sadece yanağımı ve ağzımı onun fokur fokur kaynayan etinde gezdirdiğim için.

Kesesi ağır ve sıkı; tepkisini merak ederek parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum. Burası hassas mı? Rukh alaycı dokunuşlarım karşısında sarsılıyor ve bana sorunun cevabını veriyor. Eli saçlarıma gidiyor ve sonra tekrar çekiliyor, sanki ben ona bakarken kendisiyle ne yapacağından emin değilmiş gibi. Gırtlaktan bir kıkırdama ıkariyorum ve Dilimi tenine değdiriyorum. Ağzım sikinin üstündeki sert ıkıntılıların üzerinde geziniyor. Bunun insanlardan bir farkı olduğunu fark ediyorum. Kolları ve göğsü gibi, onun da sert kaplamaları var.

Hassas noktaları koruyor ve çıkıntılı kaplama, horozunun üstünü kaplıyor gibi görünüyor ve alt tarafı kadifemsi yumuşak bırakıyor.

Bunun bir kızın içinde nasıl bir his olacağını merak etmeden duramıyorum.

Bu beni biraz sapık mı yapıyor? Olabilir.

Onu keşfetmeye devam ediyorum ve parmaklarım insan kadınların uğruna ıldırđıđı, hakkında çok dedikodu yapılan mahmuza denk geliyor. Aletinin birkaç santim üzerinde körelmiş bir boynuzdan başka bir şeye benzemiyor.

Gerçekten ne olduğundan emin değilim.

ama oynamam için orada duruyor ve ben de öyle yapıyorum. Parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum, onun sikine davrandığım gibi davranıyorum, Ucuyla oynamak, alt tarafıyla alay etmek ve ondan ne tepki alacağını görmek. Altında, mahmuzunun derisiyle birleştiği yerde özellikle hassas olan bir nokta var. Parmağım onun üzerinde gezindiğinde tüm vücudu sarsılıyor ve nefesi

boğazından tıslayarak çıkıyor.

"Biraz dil öğrenmek ister misin?" Ona mırıldanıyorum,
bitim göğsümde acımasızca zonkluyor. Bu beni

Tam bir ahlaksıza dönuştüm ve umurumda bile değil. "İşte Öğrenmen gereken bir şey var. Benden sonra tekrar et. Yala." Eğildim ve sikinin başını yaladım. "Tadına bak." Dilimi kalın bir damarın üzerinde gezdiriyorum. "Em."

Ağzımı sikinin ucuna koyuyorum ve başını ağzıma alıp hafifçe emiyorum.

Tüm vücudu titriyor ve bir an sonra ağzım ıslak, tuzlu bir sıcaklıkla doluyor. Rukh'un boşalırken çıkardığı vahşi hırıltı vücuduma yasadışı bir heyecan yayıyor. Bir an sonra, tepkisini tam olarak anlayamadan geriye doğru sendeleyerek bakıyor.

Ağzımın kenarlarını nazikçe siliyorum. "Sanırım bu aklını başından aldı. Kelime oyunu yaptım."

Pantolonunu indiriyor, alnında bir ter pırlıtısı var. Sanki sik emen sihirli bir tek boynuzlu atmışım da canlanmışım gibi bana bakmadan duramıyor. Benden bir kıkırdama kaçtı. Adamın dikkatini dağıtmak istemiştım. İstedığımı kesinlikle aldım. "Hisset daha iyi mi?"

"Har-loh..." Zavallı Rukh'un sesi soluğu kesilmiş gibiydi. "Evet?"

Bir elini göğsüne bastırıyor, sonra kaşlarını çatarak dışa doğru bir hareket yapıyor. Bu hayal kırıklığını tanıyorum. Bana bir şey söylemek istiyor ama söyleyecek kelimeleri yok. Ayağa kalkıyorum ve elini elime alıp sıkıyorum.

"Biliyorum, koca adam. Biliyorum."

RUKH

Har-loh beni bir kez daha içten dışa doğru paramparça etti. Tam tüm zevkleri öğrendiğimi düşündüğüm anda bana yeni bir şey gösteriyor. Gülümseyerek ona doğru ilerliyorum,

Benekli yüzüne baktım ve daha önce bana gösterdiği hareketle ağzımı onunkine bastırdım.

Önce şaşırmış, sonra da memnun olmuş görünüyor. Onun jestlerini daha fazla hatırlamam gerekecek. Onu mutlu etmek istiyorum.

Titriyor ve kürkünü vücuduna daha da yaklaştırıyor, Bana burada, suyun kenarında basit zevkler için bulunmadığımızı hatırlattı. Kötülerden biri yakınlardaydı. Panik yine bedenimde alevlendi. Har-loh'un beni ağzına aldığı ve bana bir şeyler yaptığını görebilirdi.

Onu benden alabilirdi.

Düşündükçe göğsüm sıkışıyor. Hiç kimse Har-loh'u benden alamayacak. Eğer denerlerse onları kendi dişlerimle parçalarım. Ellerim kenetleniyor ve Har-loh'u kendime doğru çekmemek için her şeyimi harcıyorum.

Benim hiç arkadaşım olmadı. Hiç düşünmedim bile ve babamla ilgili anılarım çok uzaklarda kaldı. Ama şimdi Har-loh burada olduğuna göre? Beni terk edeceği düşüncesine katlanamıyorum. Ellerim onun kürklerini sıkıyor. Eğer yakınlardaki kötü kişi onu almaya çalışırsa-

"Rukh?" Küçük eli koluma vurarak dikkatimi çekmeye çalışıyor. "Cawmdownbigguyh. Aymheer." Bana gülümsüyor. "Sokay. Allsokay."

Gülümsemesini görünce, çılgınca öfkem biraz dağılıyor. Davetsiz misafirin icabına bakıp, tatlı hayatıma döneceğim.

Kadın. Babamın bıçağını çıkardım.

Yüz ifadesi sıkıntılıdır. "Hayır, Rukh. Öldürmek yok." Bıçağı aşağı itiyor.

Onların peşinden gitmemi, bölgemi korumamı istemiyor. Kötü olduklarını biliyor mu? Gözlerimi avcının kaybolduğu ufka dikiyorum. Peşinden gidip onu bulabilir ve öldürebilirim... ama bu Har-loh'umu burada savunmasız bırakır. Onu yanımda götüremem, çünkü onun bende olduğunu bilmemeli.

Ve Har-loh'umu terk edemem. Göğsüm onu bulduğumdan beri olduğu gibi garip bir şekilde titriyor ve mırıldanıyor. Onun sıkıntılı yüzüne bakıyorum ve kalbim sızlıyor. İstemiyorum onu terk etmek için.

Onu bırakamam.

Bıçağımı kınına soktum ve elini tuttum. Eski mağaramıza geri dönmek yerine, onu yeni bir yere, daha uzak bir yere götüreceğim. Kötülerin bile gitmeyi sevmediği yerler vardır. Onu oraya götüreceğim ve Benimle güvende.

Onu peşimden sürüklerken "Rukh?" diye soruyor. "Wayrrwegoin?" Cevap vermeyince ayaklarını yere vuruyor. "Rukh? Ansormee!"

Ona bakıyorum. Neden yürümüyor? Küçük ayaklarına baktığımda kar ayakkabılarını giymediğini gördüm. onun için yapılmış. Elini bırakıyorum, ayakkabıları alıyorum ve eğilerek ayaklarına geçiriyorum.

Omzuma dokundu. "Rukh? Wayrrwegoin?"

Har-loh ayakkabıları ayağına giydirmeme izin veriyor ama beni takip etmesi için işaret ettiğimde etmiyor. Onun yerine kollarını kavuşturuyor ve bana sinirli bir bakış atıyor. Elimle yüzümü ovuyorum ve kendimi sabırlı olmaya zorluyorum. Gerekirse Har-loh'u taşıyacağım ama onu buradan götürmem gerekiyor.

Kötü olan çoktan ayak izlerimizi bulmuş ya da Har-loh'un eserleriyle dolu mağarayı keşfetmiş olabilir. Tüm önemli eşyalarım - bıçaklarım, su tulumum - yanımda. Geri kalan her şey Har-loh'un güvenliği için terk edilebilir ve terk edilecektir.

Daha çok mağara var, hem de daha iyileri. Elini tutuyorum. ve yürüyeceğimize dair bir işaret. Geldiğimiz yöne değil, yeni bir yöne.

Kaşları o komik, düz suratlı haliyle birbirine çarpıyor.

"Notgobak?"

İleriye gösteriyorum.

Arkamı işaret ediyor ve kendini tekrarlıyor. "Notgobak?"

"Hayır." Önümü gösteriyorum.

"Butmytings!" Elini elimden çekmeye çalışıyor.

"Mifursenmiskins. Eyeneedem."

"Hayır," diyorum açıkça. Onu ne kadar üzecek olursa olsun geri dönmeyeceğim. Kötülerin onu benden alma riskini göze alamam. Korku zihnimi kemiriyor ve belli belirsiz anılar yüzeye çıkıyor: babamın yorgun yüzü. Evde bizimle birlikte olan başka bir adam - hayır, bir çocuk. Sonra,

ve muazzam bir kayıp duygusu.

Har-loh'un elini sıkıca tutup onu yanıma çekiyorum. Zamanla haklı olduğumu anlayacaktır.

- - -

İki güneş de kaybolana ve gökyüzünde küçük aylar yükselene kadar yürüyoruz. Burada sığınacak bir yer yok. Sadece ben olsaydım, gece boyunca ve sabaha kadar yürürdüm. Bir sonraki mağaranın nerede olduğunu biliyorum ve yalnız olsaydım, çoktan orada olurdum.

Ama Har-loh'un ayakları küçük ve daha da küçük adımlar atıyor. Çabuk yoruluyor. Bana ayak uyduramıyor ve ben de yavaşlayıp onu beklemek zorunda kalıyorum.

Şikâyet etmedi ama çok yorgun olduğunu söyleyebilirim. Garip renkli yüzü solgun ve küçük parmakları elimde buz sarkıtları gibi hissediyor. Adımları her zamankinden daha yavaş ve dişleri bazen soğuktan takırdıyor.

Dişimin dinlenmeye ihtiyacı var. Göğsümdeki davul sesi bunu söylüyor ve içim daha şiddetli bir sahiplenme duygusuyla doluyor. Bir uçurumun kenarında, rüzgârdan uzak bir oyuk bulup onu oraya götürüyorum.

"Uyu." Bu ondan öğrendiğim kelimelerden biri. "Har- loh Rukh uyu." Karlı zemini gösteriyorum.

Yorgun yüzünü ovalıyor. "Heer?"

Bu kelimeyi bilmiyorum ama mağarasının nerede olduğunu sorduğunu tahmin ediyorum. Elimle yeri gösteriyorum. Bu geceki yerimiz burası.

Yüzü biraz buruşuyor ve burnunu çekiyor. Sonra başını sallıyor. Çok üzgün görünüyor. Onu görünce umutsuzluğa kapılıyorum, ve yanağına dokunuyorum. "Har-loh... ateş?"

"Firenao? Ama bir şey düşünmüyorum..." Etrafındaki karlı setlere bakıyor ve burnundan bir koku daha geliyor.

Utançla doluyorum ve onun küçük yüzünü kendime bastırıyorum.

Ona doğru düzgün bakmıyorum.

"Tamam," diyor yanağıma küçük bir şaplak atarak.

"Yorulдум." Yavaş hareketlerle kar ayakkabılarını çıkarıp bir kenara atıyor, sonra kayalık duvara yaklaşıyor. Havada hafif bir ısırık var ama ben hissetmiyorum onun gibi deriye ihtiyacı yok. Benim ilk düşüncem Yukarıdaki tepede çömelip davetsiz misafirleri izlemek kayboluyor ve ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Pelerinini omuzlarından alıp yere oturuyorum. Har-loh'umu kucağıma çekiyorum ve çıplak teni benimkine değebilsin diye giysilerini açıyorum ve sonra bedenimi peleriniyle sarıyorum. Ona tenimden sıcak bir koza yapacağım, böylece soğuk hiçbir şeye dokunmak zorunda kalmayacak.

Titremesi duruyor ve küçük bir zevk iç çekişi yaparak göğsüme doğru kıvrılıyor. "Tankyew, behbeh."

Doğru bir şey yapmışım gibi hissediyorum. Onu kendime yakın tutuyorum ve bıçağım elimde ufku izliyorum. Bütün gece uyanık kalıp onu koruyacağım.

- - -

Ertesi sabah, havada kar ısırığı var. Sadece herhangi bir kar değil, aylarca süren ve dinmeyen kalın, örtücü karlar.

Ve yine, planlarım değişmeli. Yakınlarda bir mağara var ama en derin karda bile Har-loh için yeterince sıcak olmayacaktır. Onu daha uzağa gtrecekim, asla tamamen buz tutmayan tuzlu suların yanındaki mağaraya daha fazla gün yryecekim. Fırtınalar benim için bile çok acımasız olduğunda oraya giderim. Yolculuğa dayanabilirse Har-loh'umu götürmek için iyi bir yer olacak.

Yürürken karnımızı doyurmak için küçük av hayvanları avlıyorum ve iki güneş de gökyüzünde yükseldiğinde bir sonraki mağaram görünür hale geliyor. Oraya metlakların girmediğinden emin olmak için gözcülük yapıyorum. Ben yokken eve gel, sonra da dişimi getir.

Har-loh mağaraya şüpheli bir bakış atıyor. "Eezsmohl," diyor. "Smohlerdanlastwun."

Ellerini ellerime aldım ve önünde diz ktm. Yorgun görünüyor ama devam etmesini istemem gerektiğini ona nasıl açıklayabilirim? Düşünüyorum, hayal kırıklığına uğruyorum ve sonra birkaç yetersiz kelimeyi bir araya getirmeye çalışıyorum. "Har-loh, Rukh...hayır." Mağarayı işaret ediyorum. "Uyku evet. Ateş evet. Har-loh, Rukh hayır."

Başını eğiyor, iletişim kurma çabalarımı sindirmeye alışıyor. "Westayeerendenwegoh?" Parmaklarıyla bir yürüme hareketi yapıyor. "Harlow Rukh go?"

Rahatladım, başımı salladım.

Yüzünde parlak bir gülümseme belirir. "Lookitchew, behbeh. Yewllbespeekin innotime." Bana doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Sohprowd."

Dördüncü Bölüm

HARLOW

Bu mağaranın geçici olmasına seviniyorum, çünkü öncekinden daha kötü.

Yani, kabul ediyorum, sonuncusu harika değildi, ama bu seferkinin dönmek için ancak yeterli alanı var. Muhtemelen Bir tarafta küçük bir ateş yakıyoruz, diğer tarafa da bedenlerimizi tikiştiriyoruz, hepsi bu. Ama rüzgârdan uzakta olduğu için şikâyet etmiyorum, özellikle de Rukh birkaç saatliğine dışarı çıktığında.

ve ateş yakmam için biraz gübre parçasıyla geri döndü. Üşüdüğümü ve yorgun olduğumu biliyor ve yalnız olsaydı burada durmayacağından şüpheleniyorum.

Benim için ateşi hazırlıyor ve ben de ona forvetimi veriyorum,

Çünkü kendi başına nasıl yapılacağını öğrenmek istiyor. "Peki yarın nereye gidiyoruz?" Ona sordum. "Harlow Rukh'un yürüdüğü yere mi?"

Rukh ateşe konsantre oluyor ve küçük bir kömür elde ettiğinde ona biraz çıra atmaya başlıyor ve sözlerimi değerlendiriyor. Bir süre sonra "Wa-ter," dedi. Sonra eliyle ufku ve etrafımızı işaret ediyor. "Su."

"Çok su var mı? Göl gibi mi?" Gölete benzemesini umarak toprağı çiziyorum. "Küçük su?"

Başını sallıyor ve parmağını toprakta gezdirerek uzun bir mesafeyi işaret ediyor. "Su." Suyu işaret ediyor

tekrar ufuk. "Su." Sonra tadına bakar gibi diline dokunuyor ve yüzünü buruşturuyor.

İçilebilir su değil mi? Farkına varır. "Biz Okyanusa mı gidiyorsun?" Çarpan bir dalgayı ve onun ileriye doğru yuvarlanışını taklit ediyorum. Muhtemelen vınlama sesleri çıkaran bir aptal gibi görünüyorum ama hevesle başını sallıyor.

Oh, kahretsin. Okyanusu görmeyi çok isterim. Heyecanlandım. Ellerimi çırpıyorum. "Heyecanlıyım."

Bana sırtıyor, diğer avcıyı gördüğümüzden beri ilk kez rahatlamış görünüyor. O beni yapmak istiyor Mutlu. Zavallı adam. Gerçekten çok çabalıyor ve yaptığı her şeyi anlamasam da, onun en önemli endişesinin ben olduğum açık.

Ben de ateşi işaret ettim. "Gidip biraz daha yakıt getireyim mi?"

- - -

Akşam için mağarayı rahatlatıyoruz. Rukh avlanırken ben biraz kestiriyorum ve Rukh döndüğünde ateşi yeniden yakmış, gece hava bozarsa diye bir miktar daha cips depolamış ve eve bir av getirmiş oluyorum. Ben çiğ yemek zorunda kalacağım ama seçici olamayacak kadar yorgunum.

Vücudum uğulduyor ve tahrik oluyor, bana hala tüm bu 'rezonans' olayına teslim olmadığımızı hatırlatıyor. Ben Yatmadan önce şekerli bir soda içmek gibi hissettirse de görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Rahatlayabilirim, ama rahatlayamıyorum. Her zaman bir şeyler beni birazcık

akortsuz bırakıyor ve huzursuz oluyorum.

Kendimi meşgul etmek için Rukh'u bir proje haline getirmeye karar verdim.

Karmakarışık, kuru saçlarına bakıyorum. Daha önce olduğu yuvadan daha düz, ama uzun ve yüzünde. Ufacıktı, Mağaranın arkasında eski bir avdan kalma temizlenmiş beyaz kaburga kemikleri buldum ve bütün öğleden sonra onlarla oynadım. I

Sonunda onları Rukh'un çantasında bulunan bir parça sinüsle birbirine bağladım ve başka bir kemiği çaprazlama kullanarak dandik tarağıma sap yaptım. Elime tam oturuyor ve onu kendi karışık saçlarımı taramak için kullanıyorum ve sonuçtan memnunum. Yemeğimizi yedikten sonra tatlı tatlı gülümsüyorum.

Rukh'a bakıp yanımdaki yere vurdum. "Buraya gel, bebeğim."

Kendimi ona giderek daha fazla bebeğim derken buluyorum. Resmi olarak 'çiftleşmemiş' olsak da, 'birlikte olma' aşamasındaymışız gibi hissediyorum. Bir sonraki seviyeye geçmeye neredeyse hazırım. Neredeyse.

Bu düşünceyle tüm vücudum seğiriyor ve bana zihnimden daha hazır olduğunu hatırlatıyor.

Rukh merakla yanımda yere çöküyor. Bacaklarının arasına bakıyorum (Yani, adam her zaman çıplak. Of tabii ki gözler oraya çekiliyor) ve o da sert bir şekilde çalışıyor. Bu tabii ki benim bitimi harekete geçiriyor, bu da onun bitini harekete geçiriyor, bu da kuru sevişme dolu bir gece olacağı anlamına geliyor. Yine de seksi düşünemeyecek kadar yorgunum, bu yüzden bedenim beklemek zorunda kalacak.

"Saçını tarayacağım," diyorum Rukh'a. Tarağı kendi dolaşmayan saçlarımda gezdirip ona ne demek istediğimi gösterdikten sonra elimle onun saçlarını işaret ediyorum.

Bana temkinli bir bakış atıyor, sonra tarağa uzanıyor.

"Yapacağım," diyorum ona. Gerçek şu ki, bunu yapmak istiyorum. Saçlarını ipeksi bir şelale gibi taramak fikri hoşuma gidiyor. Kulağa tuhaf gelse de ona bakmaktan sorumlu kişi olmak istiyorum. Bu yüzden pelerinimi katlayarak bir çeşit kucak yastığı haline getirdim ve kafasını oraya koyması gerektiğini gösteriyor.

Gözleri ilgiyle parlıyor ve hevesle gidiyor. Sırt üstü yatmak yerine yüzüstü yatıyor ve bacaklarımı ayırarak parmaklarıyla amımı arıyor.

Kalçalarımı birbirine kenetleyerek protesto edercesine ciyaklıyorum. "Mola! Mola!" Bitim zonkluyor ve bizimkini duyabiliyorum çekirge sürüsü gibi aramızda yankılanan rezonansa katıldı. "Bu gece saçını fırçala, tamam mı?"

Rukh sanki onu büyük bir zevkten mahrum bırakmışım gibi kaşlarını çatarak oturuyor.

"Yarın falan daha az yorgun olduğumda bana oral seks yapabilirsin." Harika, şimdi de oral seksi Bir erkeğin saçını taramak karşılığında mı? Yorgun olmalıyım. Ya da delirmiş. Ya da bir şey.

Sonunda başını eğmesini sağladım ve Kucağımda rahat, bana bakıyor. Boynuzları biraz sorun yaratıyor ama idare ediyorum. Saçları o kadar O kadar karışık ki her seferinde küçük parçalar alıp uçlarından başlayıp geriye doğru tarıyorum. Kafa derisine yakın büyük bir düğüm oluyor ve mümkün olduğunca hassas davranıyorum ama çok zaman alıyor. Yine de Rukh aldırıyor gibi görünüyor. Kucağıma uzanıyor ve

Gözleri sadece yarık, sonsuz düğümden sonra düğümü dikkatlice çözerken hala beni izlediği izlenimine kapılıyorum.

Saatler gibi gelen bir süre sonra saçının uzun, parlak bir bölümünü çözdüm. Yumuşak, zengin bir siyah ve bakması oldukça güzel. Saçlarını kısıkanıyorum - kendi kırmızımsı turuncu saçlarım hiç böyle değil. "İşin bittiğinde oldukça yakışıklı bir şeytan olacaksın, değil mi?"

Rukh bana doygun bir gülümseme veriyor. Elimi tutuyor, Normalde yaptığı gibi sıkmak yerine ağzına götürüyor ve başparmağımın altındaki etli tümseği ısıyor. İçimden arzu fışkırıyor.

"Flört et," diye takılıyorum ona nefes nefese.

Yarın, bu adam diğer şeylerin yanı sıra nasıl öpüşüleceğini de öğrenecek. Dün ona yaptığım oral seksi düşünüyorum.

Belki de kendi kişisel Tarzan'ım için çok hızlı hareket ediyorum. Adam rezonansın ne olduğunu bile bilmiyor olabilir ve ben bir anda dizlerimin üzerine çöküp aletini avlıyorum.

"Tanrım, Harlow. Kendini kontrol etmenin yolu."

"Har-loh, Rukh," diyor seksi bir şekilde. Evet, ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum. Yine avucumu ısıyor.

Elimi tuttuğu yerden çekiyorum. "Önce senin saçlarını açmayı bitireceğim, seni utanmaz şıfırtı herif."

- - -

Ben hariç. Uzun, karmaşık görevimin yarısında bir yerde uyuyakalıyorum ve sadece belirsiz anılarım var

Rukh tarağı elimden çekip aldı ve kürkleri etrafıma sardı.

Sabah uyandığımda ise beni bir sürpriz karşılıyor. Yeni bir ateşin üzerinde taze etler pişiyor ve her ikisiyle de ilgilenen adam son derece muhteşem.

Şok içinde değişmiş bir adam gibi görünen Rukh'a bakıyorum. Ben uyurken o tarakla kendi saçını tamamlamış. Artık başının etrafında yabani ve gür değil, sırtından aşağı düzgün bir şelale halinde dökülüyor ve boynuzlarının ikiz tepelerini alnından yaylanırken çok daha çirkin hale getiriyor. Vektal'in kabilesinden birine çok benziyor ve başka bir deja-vu hissine kapılıyorum. Ama Rukh gerçekten hatırladığım birine benzemiyor. Tamamen çıplak bir halde ateşin yanına çömelirken hala vahşi bir havası var.

Bu manzara karşısında dudaklarımı yaladım. Bir kızın uyanması için hiç de fena bir şey değil. Yorganın içinde geriniyorum, kendimi oldukça iyi hissediyorum. Daha ziyade... geleceğin getirecekleri konusunda heyecanlıyım.

Çünkü gelecekte ben ve bu adam olursak? Dünyaya karşı sadece ikimiz mi?

Ben... bu konuda biraz iyiyim. Gerçekten, gerçekten varım.

RUKH

Yanımda Har-loh ile seyahat etmek tek başıma seyahat ediyorum. Elbette daha yavaşım. İstedğim zaman gidip avlanamıyorum. Manzaraya dikkat etmek zorundayım.

ve saldıracak şeyler ya da kırılğan ayak bilekleri için tehlikeli yerler.

Ama bundan zevk alıyorum. Uyanık olduğum her an bir keyif. Her gece onu kendime doğru çekiyorum ve yumuşak bedenini iri bedenime sarmasına izin veriyorum. Her gün heyecan dolu ve bunu paylaşacak biri var.

Onsuz eski hayatıma dönmeyi hayal bile edemiyorum. Şimdi olmaz. O benim her şeyim. Yavaş yavaş, kendimi buluyorum

onu memnun etmek için ayarlıyorum. Eğer et tercih ederse, onu arayıp buluyorum. Kürkleri ya da yemek pişirmek için keseleri kurtarmak isteyeceğini bildiğim için avlarımı dikkatlice indiriyorum. Çantamı her zaman yanımda taşıyorum ve gece ateşi için yeterli yakıtımız olduğundan emin oluyorum.

Her zaman, her zaman onun sıcak ve güvende olduğundan emin olurum.

Tüm gün yürüdükten sonra ateşimizin yanında akşam yemeği yiyoruz ve o 'tarak' dediği şeyi saçlarımda gezdiriyor. Saçlarımı taramayı seviyor ve bana dokunurken boğazından yumuşak sesler çıkarıyor. Ben mi? Ben sadece onun varlığını arzuluyorum.

Onun küçük yüzü uyumadan önce gördüğüm son şey ve uyandığımda aradığım ilk şey.

Bazen onun burada benimle olması hala bir rüya gibi geliyor ve uyanmaktan korkarak onu kendime daha sıkı sarıyorum. Uyanmaktan ve bir kez daha tamamen yalnız kalmaktan korkuyorum.

Biz seyahat ettikçe dünya değişiyor. Daha düzleşiyor, kar daha az derinleşiyor. Havadaki büyük suyun tuzunun kokusunu almaya başlıyorum ama Har-loh'un bunları fark

edip etmediğini henüz bilmiyorum. Ağaçlar değişiyor,
dikenli ve daha uzun oluyorlar ve dağlarda çok yoğun olan
dvisti sürüleri birkaç taneye iniyor.

başıboşlar. Burası daha sıcak ve Har-loh bile daha az titriyor gibi görünüyor. Bu hoşuma gitti.

Çok zorladım ama o gece mağarama ulaşamadık. Har-loh'un adımları yavaşlıyor ve dinlenmek için durduğumuzda yorgunluktan sarkıyor ve ben de akşam için kamp yapmaya karar veriyorum.

Sabah oraya gidebiliriz. Kürklerin içine giriyoruz ve ben hemen onun kıvrımlarına uzanıyorum, onu ıslak ve istekli bulmayı bekliyorum.

Onun yerine elimi itti. "Hayır. Donfeelgud."

Kaşlarımı çatıyorum. Yorgun mu? Yüzü çizilmiş görünüyor, ama normalde

Ne kadar yorgun olursa olsun dokunuşlarımı memnuniyetle karşılıyor. Bunun yerine, tenlerimiz birbirine değmeyecek kadar benden uzaklaşıyor ve kürkünün içine kıvrılıp uyumaya çalışıyor.

Tuhaf hissediyorum. Kelimeleri bilmiyorum. Tek bildiğim bunun doğru gelmediği ve beni mutsuz ettiği. Ateşe doğru ilerleyip orada oturuyorum, saatlerce ateşle ilgileniyorum ve o uyuklarken onu izliyorum. O da benim kadar huzursuz görünüyor. Göğsüm zonkluyor ve uğulduyor, o kadar yüksek ki sanki içimi yer sarsıntısı gibi sarsıyor.

Bir sorun var. Ama ne?

Har-loh haykırdığında ateşi izleyerek uyukluyordum.

Acı ve kaybın sesi ve ben hemen ayağa fırladım, onun için dehşete düştüm. İzlemiyor muydum? Onu bir şey mi ısırıldı? Yaralandı mı?

Ama onu kendime doğru çektiğimde, gözleri bir rüyada kaybolmuş gibi dalgalanıyor ve göğsü benimkiyle aynı çılgın ritimde çılgınca çarpıyor.

"Hayır," diye ağlıyor zayıf bir sesle. Bana bakmıyor. Onun yerine, sanki görünmeyen biriyle tartışıyormuş gibi başını sallıyor. "Yusehdtwasgawn!"

"Har-loh." Yanağına dokunuyorum, sonra parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum.

Neler oluyor?

HARLOW

Geri geldi.

Tümörün geri geldiğini biliyorum, çünkü tüm belirtiler orada. Doğrulup kamp alanına bakıyorum ama her şey bulanık ve çift. İki ateş, iki Rukh, sadece bir tane olması gerekirken iki ağaç. Renk yok; dünya siyah ve beyaz. Bu da başka bir belirti. Başım çarpıyor ve tüm vücudum nabız gibi atıyor.

Bu tıpkı önceki gibi.

Gitmemiş. Geminin bilgisayarı bana yalan söyledi. Beyin tümörü khui'm tarafından yok edilmedi. Uykuda yatıyor, gardımın düşmesini bekliyordu. Ellerimden birini yüzümün önüne kaldırıyorum. Titriyor. Nöbet geçiriyorum - beynime baskı yapan tümörün bir başka belirtisi.

"Hayır," diye haykırıyorum, titremesini durdurmak için elimi yumruk haline getiriyorum. "Yok olduğunu söylemiştin! Tümörün yok olduğunu söylemiştin! Orada değildi!"

"Harlow," diye azarlıyor bilgisayar beni. "Kurallar var ve sen onlara uymuyorsun. Khui'nden çok şey istiyorsun ve karşılığında hiçbir şey vermiyorsun. Ne bekliyordun ki?"

"Ne istiyor?" "Harlow."

"Ne?"

"Harlow." Bilgisayarın sesi her yanımda. Kafamın içinde, beni öldürmeye kararlı tümörün üzerinde duruyor. "Harlow. Harlow."

Yüzüme su sıçramış gibi bir solukla irkilerek uyanıyorum. Gözlerim benimkinden birkaç santim ötedeki yüze -tek, net yüze- odaklanıyor. Bulanıklık yok. Görüntü ikiye katlanmıyor. Dilimle ağzımın damağına dokunuyorum. Darbe yok. Bir şey yok.

Hissettiğim titreme mi? Bu benim bitim, bana Rukh'a bağlı olduğumu hatırlatıyor. O kadar sert titriyor ki, göğsümün içinde bir motorbot sıkışmış gibi hissediyorum.

Midem bulanıyor ve kusmadan bir an önce kendimi Rukh'un kollarından dışarı atıyorum.

Akşam yemeğini yakındaki kara öksürerek kusarken kendime, bunun sadece bir kabus olduğunu söylüyorum. Beynim sadece aşırı aktif. Bu Bitimin yoğun titreşimi uyuyan beynimi korkutarak nöbet geçirdiğimi düşündürdü.

Sadece kendimi korkutuyorum.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum ve terleyen alnımı siliyorum.

Kusmak beni daha iyi hissettirmedi. Sadece daha kötü hissediyorum, gerçekten. Sadece kötü bir rüyaymış gibi hissetmiyorum. Belki de bir uyarıydı. Hamile kalmak istemediğim için Rukh ile rezonansı erteliyordum. Bu bilinçaltımın bana harekete geçmem ve khui'min istediğini yapmam gerektiğini bildirmesi mi? Hamile kalmaya devam edersem ne olur bilmiyorum.

bir şeyleri görmezden gelmek, daha fazla mutsuz olmak

dışında. Zaten benim

Cildi o kadar hassaslaştı ki Rukh'a dokunmak neredeyse tatsız geliyor. Sanki katlanılamayacak kadar fazla.

Ve benim zavallı Tarzan'ım. O anlamıyor. Ona bakıyorum ve bir suçluluk duygusu hissediyorum. İhtiyacımız olan şey ve bir yerlerde sarhoş olalım ki biz - yani ben - çekingenliğimi kaybedeyim.

Yanıma geliyor ve yüzümdeki saçlarımı okşuyor. "Har-loh?"

"Ben iyiyim," diyorum ona hafif bir gülümsemeyle.

"Gerçekten."

Rukh çantasına uzandı ve kıvrılmış yapraklardan bir dal çıkardı. Yürürken onları bir çalıdan topladım, bitkiyi mağaraların yakınında yetişen bir bitki olarak tanıdım. İyi bir ve mideyi rahatlatır. Anlaşılan Rukh da bunu biliyor. Ondan alıyorum ve yaprakları çiğneyerek düşünüyorum.

Belki gideceğimiz yere vardığımızda alkollü bir şeyler bulabilirim. Ya da belki de sadece sineye çekip adamlarla mücadele etmeliyim. Fiziksel bir sorunu yok gibi. Çok güzel, temiz ve saçları artık

Kafasının etrafı karmakarışık. Bana tamamen bağlı ve onun gözünde yanlış bir şey yapamayacağım çok açık.

Anne olma düşüncesi beni gerçekten korkutuyor. Hem de etrafımda Rukh'tan başka kimse olmadan, vahşi bir anne. Evet, beni korkutan kısım da bu.

Ben acı yaprakları çiğnerken, Rukh pelerinimi tutup omuzlarıma doluyor ve üzerime titriyor. Beni yatağım olarak belirlediğim yere geri götürüyor ve ben başımı uzatıp uyuyormuş gibi yapana kadar rahatlamıyor.

Anne olmak istemiyor olabilirim ama başka bir seçeneğim var mı?

RUKH

Buradayız.

Yorgun dişimin elini tutuyorum ve onu heyecanla ileriye doğru götürüyorum. Onu yaşamaya götürdüğüm bu yeni yeri sevmesini istiyorum. Burası güvenli. Kötü olanlar tuzlu sulara nadiren geliyor çünkü çok uzaktalar, bu da burayı bizim için mükemmel kılıyor. Yakınlarda birkaç büyük mağara var ve kırılgan kadını için mükemmel olanı biliyorum.

Yanağına dokunuyorum ve yüzü hala sıkıntılı olsa da bana gülümsüyor. Dün gece uykusunda her ne olduysa bugün içindeki kıvılcımın bir kısmını alıp götürmüş. Sessiz, her zamankinden daha az konuşkan. Normalde onun gevezeliklerini dinler ve ama bugün sessiz ve oyunumuzu özlediğimi fark ediyorum. Onun neşeli sesini özliyorum.

Her şeyin eski haline dönmesini istiyorum ama nasıl isteyeceğimi bilmiyorum. Bu sonsuz derecede sinir bozucu.

Uzaktaki kayalıkları gösteriyorum. Tepeleri kesen bir vadi var. Bir tarafta birçok mağara var, Yüksek duvarlar sayesinde en kötü rüzgârlardan korunur. Kısa bir yürüyüş mesafesinde, gün boyu yuvarlanan ve dalgalanan sonsuz tuzlu sular vardır. Burada yiyecek çok şey var. Suyun çoğu içilemez, ancak tadı güzel ve saf olan dereler vardır. Buradaki mağaralar daha büyüktür.

Buradaki mağaralar güvenlidir.

Onun memnun olmasını istiyorum. Kayalıkları işaret ediyorum ve sonra 'ev' için doğru kelimeyi bulmak için küçük kelime koleksiyonumu araştırıyorum. "Burada," diye karar verdim. Bunu biliyorum.

Düz kaşları kırışıyor. "Burası mı? Hiçbir yerde mi?" Bir elini alnına götürüyor ve uzaklara bakmaya çalışıyor. "Nereye?"

Heyecanlı görünüyordu, ben de elini tutup onu ileriye doğru götürdüm. Mağaraları görmesini ve onlardan etkilendim. Eşimi memnun etmek istiyorum. Zihnimde anılar canlanıyor. "Eş" kelimesini ve ne anlama geldiğini hatırlıyorum. O bana ait, ben de ona aitim demek. Har-loh benim eşim. Birlikte bir aile olacağız. Ve biliyorum - hatırlıyorum - göğsümde onunkiyile birlikte mırıldanan şarkı? Eş olduğumuzu ilan ediyor.

Ona dönüyorum ve elini göğüs kemiğime bastırıyorum. Hassas bölgelerimi örtmek ve korumak için bu noktada çıkıntılarım var, ama o sadece yumuşaklık. Elimi göğsüme bastırıyorum, sonra da diğer elimi onunkine. "Dostum. Evet?"

Har-loh'un gözleri büyür. "Değil mi?" Yere işaret ediyor ve tekrar söylüyor. "Burası mı?"

Şimdi kafam karıştı. "Har-loh Rukh mate. Har-loh mate. Rukh mate Har-loh."

Gözlerinde tanıma duygusu belirliyor. "Ohhh.Sen 'dostum' mu dedin?"

"Dostum," diyorum ona mutlulukla. İçimden sevinçle şarkı söylüyorum. Bir eş harika bir şey. Bir daha asla yalnız kalmayacağım anlamına geliyor.

"Dostum," diye kabul ediyor, ifadesi utangaç. "Hala datwun etrafında beyin rapi yapıyorum." Ama gülümsemesi parlak. "Bana burayı göster."

Onu ileriye götürüyorum. Vadiye kısa bir yürüyüş mesafesindeyiz ve burada karlar o kadar hafif ki artık kar ayakkabılarına ihtiyacımız yok. Onları omzuma atıyorum ve hem kendiminkileri hem de onunkileri taşıyorum, böylece keşfetmekte özgür olabiliyor. Burada mutlu olmasını istiyorum. Bu yeni yerden zevk almasını istiyorum.

onu götürdüm. Ona gösterilecek o kadar çok şey var ki - nerede içeceğiz, nerede uyuyacağız, sürünen oyun Kumsal, suyun hemen içindeki yenecek lezzetli şeylerle dolu deniz kabukları ve tuzlu sularda yüzen buzlu adalar. Burası yeni bir dünya, az önce ayrıldığımız karlı dağlardan çok farklı. Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu ama ona her şeyi göstermek istiyorum. Dünyamı onunla paylaşmak istiyorum.

Ve ona babamın yattığı yeri göstermek istiyorum.

HARLOW

Uzaktan gelen hafif bir uğultu var ve bunun sahil olduğunu anlamam birkaç dakikamı alıyor. Rukh beni okyanusa getirdi. A merak duygusu devreye giriyor. Daha önce hiç okyanusa yakın yaşamamıştım. Burası daha sıcak, rüzgarlar daha az ısıyor ve kar o kadar derin değil, bu da hareket etmeyi kolaylaştırıyor.

Yürürken Rukh elimi sıkıca tutuyor ve bir konuda endişeli olduğu çok açık. Benden

Buradan memnun musun? Şu anda sadece artık seyahat etmediğimiz için mutluyum. Kök salmaya hazırım.

Rukh'un neden burayı görünce gitme ihtiyacı hissettiğini bilmiyorum.

diğer avcı, ama ben onunla birlikteyim. Bitim göğsümde titreşiyor, benimle aynı fikirde. Sanki bana yakında ne yapmam gerektiğini hatırlatıyormuş gibi garip bir acıyla doluyor içim.

Evet, biliyorum, aptal bit. Her arkamı döndüğümde çalar saat gibi çalan bu şeyle unutabileceğim gibi değil. Rukh beni ileri götürürken göğsümü ovuyorum.

İnişli çıkışlı tepeler dik bir vadiye doğru kıvrılıyor ve kayanın içine doğru uzanan bir mağara ağzı fark ediyorum.

"İşte," diyor Rukh tekrar ve elimi sıkıyor.

İtiraf etmeliyim ki, mağara umut verici görünüyor. Giriş güzel ve büyük, ben ve Rukh'un toplamından daha uzun. İçeri girdiğinizde biraz bükülme var gibi görünüyor, ki bu da Bu iyi - yani rüzgâr bütün gece mağaranın içinde ısıklık çalıp benim zavallı insan kıcımı üşütmeyecek. Rukh hareket ediyor

İçeride canlı olmadığından emin olmak için elinde bıçakla içeri girerken beni dışarıda bekletti. Birkaç dakika sonra bir itiş kakış duyuyorum ve ardından Rukh bir çift şişman tüy canavarıyla beliriyor elinden sarkıyor. Kolundan birkaç tüy çıkmış ama memnun görünüyor.

"Sanırım onların evini çalıyoruz, ha?" Ona gülümsüyorum. İçimdeki hayvansever, mağaralarını basıp ele geçirdiğimiz için üzgün olmalı ama Hoth Değil'de yaşamak bana buralarda öldür ya da öldürüleceğini öğretti.

Ayrıca, yorgan canavarları lezzetli bir öğle yemeği olur.

Tedbirli bir şekilde Rukh'u mağaraya kadar takip ediyorum. Görebileceğimiz çok fazla doğal ışık yok ama mağaranın tavanı yüksek, yani en azından ateş yakıp dumandan boğulmayabiliriz. Mağaranın içinde büyük bir oda ve depolama için kullanabileceğimiz birkaç köşe var. Ateş çukuru için mükemmel bir yer ve iyi bir sığınak olacak bir oyuk var.

uyuma yeri. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel mağara ve bu beni mutlu ediyor. "Beğendim," diyorum Rukh'a heyecanla, beni anlayabileceğinden emin değilim. Sesimin tonunu anlayacaktır.

Bana gülümsüyor ve eliyle yeri göstererek uykuyu işaret ediyor.

"Evet, burası evimiz olacak," diye kabul ediyorum. Buranın iyi bir temizliğe ve biraz hazırlığa ihtiyacı var ama potansiyel harika. Gülümsemeden duramıyorum. Uzun zaman sonra ev. Bayıldım buna. Hevesle, bana kayaların derinliklerinden gelen ve kayalıklardan aşağı akan tatlı su akıntısını gösterirken arkasından gidiyorum. Beni sahile götürüyor ve zihinsel karşılaştırmalar yapıyorum. Dalgalar evde hatırladığım yumuşak sörften daha büyük ve her biri kuma sertçe çarpıyor. Kumun kendisi koyu, ışıltılı bir yeşil, ve suda Karayip mavisini yerine yeşilimsi bir renk var. Ama burası plaj ve bana tanıdık geliyor. Bu, tamamen mahsur kalmak yerine bir Dünya tatili gibi hissettiriyor.

Ta ki kum akreplerini görene kadar.

Sahil boyunca sürünerek ilerliyorlar, örümcekle akrep arasında tuhaf, Geiger-vari bir karışım. Birçok bacak kum boyunca ilerliyor ve hepsi de dikenli görünümlü bir kabuğa geri dönüyor.

çivilerle kaplı. Bir dalga geldiğinde, bacaklar

ve kamburlaşıır. Dalga tekrar geri döndüğünde, kendini kumsaldan kurtarır ve tepesinde sallanan bir duyarga (ya da iğnesi) ile yoluna devam eder.

Şimdiye kadar gördüğüm en iğrenç görünümlü şeydi. Korku dolu bir yüz ifadesi takınıp Rukh'a gösterdim. "Bak! Çok iğrenç!"

Bana şaşkın bir gülümseme veriyor ve sonra kumda ilerliyor. Bıçağını bir tanesinin ortasına sapladığında kıvranıyorum ve sessizce öğürüyorum. Lanet dil engeli. Bunu görmüş ve öğle yemeği istediğimi düşünmüş olmalı. Eeeew.

Sanırım akşam yemeğinde yengeç bacağı yiyeceğim. Rukh onu tutarken ve bacaklar çılgınca seğirirken, bu düşünceyi düzeltiyorum.

Rukh yengeç bacağı yiyor. Pişmiş olsun olmasın, o şeyin ağızma yaklaşmasına asla izin vermem.

Tuzlu esinti artıyor ve ben sahile bakıyorum. Aslında şimdi bakıyorum da, bu sahilde su ve kum dışında Dünya'ya benzer pek bir şey yok. Dalgalar sert ve uzakta, suyun içinde yüzen yeşilimsi buzdağları görüyorum. Uzaktaki buzun üzerinde karanlık şekiller hareket ediyor ve kıyıda devekuşuna benzer bir Kısa bir mesafe ötede dalgaların arasında bir şeyler sallanıyor. Suyu baktığımda, dalgalı tümsekler parlıyor ve sonra tekrar kayboluyor.

Oh neyse. Zaten yüzmek istemiyordum. Sadece güzel bir ev istiyorum ve bu da işimi görür. Rukh yanıma döndüğünde ona cesaretle gülümsüyorum. "Burayı sevdim, koca adam."

"Yemek ister misin?" Bacaklı kum akrebini bana uzatarak soruyor.

Sertçe yutkunarak başımı sallıyorum. "Daha sonra." Çok, çok sonra. Keşke üzerine yazabileceğim bir kâğıt olsaydı, çünkü burayı bir ev haline getirmek için ihtiyacımız olan her şeyin bir listesini yapmam gerektiğini hissediyorum.

Battaniyeler, mızraklar, bir yığın odun,
Belki bulabilirsek eski kabile mağaralarının yakınında
yetişen pembe patatese benzer bitki ağaçlarından biraz...
Zihinsel olarak bir şeyleri kataloglayarak uzaklara
bakıyorum. Yapılması gereken her şeyi düşünmek bile
yorucu,

Çünkü burada sadece ben ve Rukh çalışacağız.

Benim yanımda Rukh avını çantasına koyuyor, bıçağını
kınına sokuyor ve sonra elimi eline alıyor. Yüzündeki
gülümseme kayboluyor ve yanağıma dokunmak için
uzanıyor.

Uh oh. "Sorun nedir?"

Boğazı çalışıyor ve sonra gözlerini okyanusa dikeyliyor. İçimi
bir endişe kaplıyor ve uzanıp koluna dokunarak onu
sıkıyorum. Ya da derisi boyunca uzanan o garip plakalar
olmasaydı dokunurdum. Ama o anlıyor ve yanağıma
dokunmak için uzanıyor, yüzünde yine belli belirsiz bir
gülümseme var. "Vaashan evi."

Başımı eğiyorum ve beynim uzaylı dilinde gezinerek bir
eşleşme arıyor. "Bu kelimeyi tanımıyorum."

"İşte." Önce kumu, sonra da uzaktaki kayalıkları işaret
ediyor. Şaşkınlığımı belirtmek için elimi salladığımda, elimi
yanağına götürüyor ve parmak eklemlerimi tenine sürtüyor.
Sonra hüznle iç geçiriyor ve beni ileriye doğru çekmeye
başlıyor.

Dikkatli olduğumu itiraf etsem de takip ediyorum. Şimdi ne
olacak? Yapamam.

muhtemelen bana ne göstereceğini hayal ediyorum.
Sahile doğru gidiyoruz ve Rukh tam olarak nerede
olduğunu biliyor gibi görünüyor

O gidiyor. Bana zaten kalacağımız mağarayı gösterdi...
Yakınlarda başka biri - ya da başka bir şey - var mı?

Yine de bana göstereceği şeye hazırlıklı değilim. Başka bir mağara buluyoruz ve eğilip içeri girerken Rukh elimi sıkıca tutuyor. Bu mağara diğerinden biraz uzakta ve çok küçük. Ama oval bir şekilde yığılmış kaya yığınının ve kayalık bir çıkıntının üzerinde asılı duran boncuklu kolyeyi gördüğüm anda ne olduğunu anlıyorum.

Bu bir mezar.

Rukh onun yanında dizlerinin üzerine çöküyor ve sanki bırakmaktan korkuyormuş gibi elimi sıkıca tutuyor. Bir süre sonra bana baktı. "Vaashan eve."

"Vaashan senin baban mı?" diye sordum. Bu o olmalı. Onu tanıdığım süre boyunca babasıyla birlikte olduğuna dair birkaç ipucu aldım ama sonra babası gitti. Ve tabii ki, vahşi bir çocuk bir yerden gelmeli.

Mezara bakıyorum. Rukh'un elimi sıkıca kavramış olmasına aldır mıyorum bile. Rahatlamaya ihtiyacı var ve eğer ona verebileceğim en ufak bir şey varsa, bunu yapacağım.

Deniyorum

Bunun onun için ne kadar yürek parçalayıcı olduğunu hayal edin: bir kişi dışında yalnız olmak ve sonra o kişiyi kaybetmek? Ve sonra onu tek başına gömmek zorunda kalmak? El büyüklüğündeki taş yığınının bakıyorum. Bunlar sahilden gelmiş olamaz. Babasını gömmek için onları ne zamandır topluyordu?

Rukh ne zamandır yalnız?

Zavallı barbarıma duyduğum sempatiyle kolunu okşuyorum. "Baban öldüğünde çok genç miydin?"

Bana attığı hüzünlü bakışı anlamlandıramıyorum ve üzerine gitmiyorum. Şu anda anlatılması gereken bir şey değil. Vahşi görünüşünden ve bazı şeyler hakkındaki şaşkınlığından oldukça genç olduğunu tahmin edebiliyorum.

Zavallı Rukh'um. Diğer avcıyı gördüğümüzde korkmasına şaşmamalı. Kafama vurup beni götürmesine şaşmamalı. Rezonansı hissetmiş ve sahiplenme duygusuyla hareket etmiş olmalı. Başka birine ihtiyaç duymakla nasıl başa çıkacağını bilmiyor.

Beni önemsiyor olması muhtemelen ödünü koparıyordur. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum ama onun kadar derin değil. Evde bildiğim her şeyden koparıldım ama oradaki ailem ölmüştü, burada ise diğer insanlarla birlikteyim.

Çok uzun zamandır kimsesi yok.

Göğsüm yankılanıyor ve onunki şarkıyı alıyor.

Kolunu okşuyorum ve yanağımı omzuna yaslıyorum. Zavallı dostum. Ne de olsa biz dostuz, değil mi? Korktuğum için bununla çok mücadele ettim ve bunu görmek bakış açımı tamamen değiştirdi. Rukh daha ne kadar yalnız acı çekecekti? Ve şimdi biri var - ben -

Onu kendimden uzaklaştırıyordum. Rezonansı görmezden geliyordum çünkü hazır olmadığımı hissediyordum.

Yine de kimsenin gerçekten hazır olup olmadığını merak ediyorum.

O anda, Rukh'a verebileceğim her şeyi vermek istiyorum.
Ona bir eş, bir aile vermek istiyorum.
seks yapmak ve her gün her şeyi birlikte paylaşmak. Yalnız olmadığını bilmesini istiyorum.

Başka birinin onu sevdiğini bilmesini istiyorum. Başka birinin onun için orada olduğunu.

Kalbim ağrıyor ve göğsümdeki kalın mırıltının altında bunun iyi ve doğru olduğunu hissediyorum.

Şimdi bir olma zamanı.

Beşinci Bölüm

RUKH

Babamın mezarından ayrılırken Har-loh sessizdi. Onu görmek beni her zaman hüznülendirir, ama bugün sadece onunla hiç tanışmamış olmanın acısı var. Bugün üzüntüyle kendimden geçmiyorum. Bugün Har-loh'uma gösterecek çok şey var. Hava kararmadan önce ona bir ateş yakıp mağaradaki yatağını hazırlamalıyım.

Geçmişime daha fazla takılıp kalamam. Babama içimden küçük bir veda ediyorum ve Har-loh'u sahilin bizim olduğunu iddia edeceğimiz kısmına geri götürüyorum. Hiçbir şey söylemiyor ama derin düşüncelere daldığı belli oluyor. Yüzündeki ifadeden bana birçok şey söylemek istediğini anlıyorum ve belki daha sonra bir dil dersi yapacağız.

Benekli eline dokunuyorum. Acıktı mı? Daha önce sürüngeyi işaret etmişti, o yüzden yemek istediğini düşündüm.

Bana belli belirsiz bir gülümseme veriyor ve elimi sıkıyor. "Hiçbir şey. Sadece düşünüyorum."

Yine yüzünde mesafeli bir ifade beliriyor ve endişeleniyorum. Bir sorun mu var? Yeni mağaramıza döndüğümüzde dalgınım ve işe koyuluyoruz. Bir ateş çukuru açtım ve ateş yaktım.

Sahilde kurumuş bir dal buluyor ve mağaranın zeminini süpürüyor. Pişirmek için ateşin üzerine sürüngeyi

tükürdüğümde, kürkünün dış katmanını çıkarmış ve

yatak olarak kullandım. Onu bu hale getirdiğim için suçluluk duyuyorum.

Diğerlerini geride bırakmak. Burası daha sıcak ama yine de üşüyecek mi? Ona acı mı çektiriyorum?

Onun da babam gibi ölmesini istemiyorum. Kalbim göğsümde sıkışıyor ve bu düşünceyle nefes alamıyorum. Har-loh da babam gibi hastalanırsa ne yaparım? Yanına gidiyorum ve onu hızla kendime doğru çekerek yakınımnda tutuyorum. Ona dokunmak yardımcı oluyor ama... yeterli gelmiyor. Neyi kaçıırıyoruz? Boğazımdan çaresiz bir hüsrana hırıltısı yükseliyor.

Sanki tedirginliğimi hissetmiş gibi Har-loh küçük kollarını bana doluyor. "Ino." Bir süre bana sarılıyor ve sonra nefes alıyor. "Issat yemeği mi? Nefis kokuyor." Eliyle ateşi işaret ediyor. Çok bacaklı sürüngeni ateşten alıp ona uzattığımda burnunu kırıştırıyor. "Gahdtitsugly."

Bacaklardan birini koparıyorum ve sert kabuğun içinden etli, solgun bir et çıkıyor. Bunlardan birini hiç pişmiş olarak yemedim ama çiğ halinden çok daha iyi görünüyor ve kokuyor. Ama Har-loh benim için en önemli şey olduğu için, o doyana kadar yemeyeceğim.

Isırığı benden alırken yüzünü buruşturdu ve nazikçe ağzına götürüyor. Dili tadına bakmak için dışarı fırlıyor ve bu manzara karşısında sikim kıpırdanıyor. Bir an sonra gözleri parlıyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Isgud!"

Beğendi mi? Bir bacak daha koparıp ona uzatıyorum.

"Yeweeet." Har-loh bana eliyle işaret ediyor ve bacağına koparıyor,
eti çıkarmadan önce sert kabuğu çıkarmak. Ben yaparım.

aynı ve yemekler gerçekten de böyle lezzetli. Har-loh'um çok şey biliyor. İnanılmaz biri. Benim göğsüm gümbürdüyor ve onunki şarkıyı alıyor. Bana bakıp gülümsüyor, sonra bir ısırık daha alıyor.

Ben de dinleniyorum ve yemek yiyorum.

Kemiklerdeki tüm etleri topladığımızda, Har- loh doymuştu ve ellerini ve ağzını biraz etle yıkadı.

derisindeki suyu temizler. Ben de aynısını yapıyorum, çünkü temizlik onun için önemli görünüyor. Yine de benimle birlikte ateşin yanına oturmak yerine yatağına doğru ilerliyor.

Har-loh yanındaki kürkleri okşuyor. "Buraya gel, Rukh."

Merakla yanına gidip çömeliyorum. Yorgun ve erken uyumak mı istiyor? Yoksa onu yakın tutmamı ve kıvrımlarına dokunmamı mı istiyor? Bu düşünceyle sikim zonklıyor ve onu okşama dürtüsüne direniyorum. Zaten o dokunduğunda daha çok hoşuma gidiyor.

Elleri saçlarıma gidiyor ve saçlarımı göğsümden ayırıp omuzlarımin arkasına itiyor. "Rukh eez Har- loh'un eşi, değil mi?" Göğsüne dokunuyor.

şarkıyla gümbürdüüyordu. "Dostum." Sonra göğsüme vurdu. "Rukh mate. Bu purr-purr-purr? Bu 'eş' demek. Mır- mır yoksa, eş de yok."

Söylediklerinin hepsini anlamıyorum ama söyledikleri mantıklı geliyor. O ortaya çıkana kadar göğsümdede bir uğultu -onun deyimiyle mırıltı- başlamamıştı. Eğer bu onun bana ait olduğu anlamına geliyorsa, her zaman mırıldanmasına memnuniyetle izin veririm.

"Purr-purr 'rezonans'tır. Doyew nodatword?" Geniş mavi gözleriyle bana bakıyor. Cevap vermeyince iç geçirdi

ve onun sözlerini tekrarlar. Purr-purr rezonanstır. Ben de tekrarlıyorum. Sonra kafama dank ediyor. Ah. İşte bu Buna tınlama deniyor. "Rezonans," diyorum ve önce onun göğsüne, sonra benimkine dokunuyorum.

Başını sallıyor. "Rezonans... arkadaşlar. Eşler..." yüzünü buruşturuyor ve sonra parmaklarıyla bir hareket yapıyor. "Eşler mayk bebbies. Kitler."

"Kitler?" Nedense bu kelimeyi hatırlıyorum. Bana babamın küçükken beni nasıl çağırdığını hatırlatıyor.

Kitler... genç olanlar, değil mi? Bunun rezonansla ne ilgisi var? Sikim ağrıyor ve onu ovmak istiyorum.

karnına doğru. Eğer kürklerin üzerine uzanırsa, bunu istediğine dair bir işaret olarak kabul edeceğim, ama şimdilik oturuyor, yüzünde bir konsantrasyon ifadesi var. Söylediği şey önemli ve ben ağrıyan sikime ya da ona ne kadar dokunmak istediğime odaklanmamalıyım ve o gırtlaktan küçük bir çığlık atana kadar onu ovmalıyım.

Bakışları yumuşuyor ve bana bakışı ısınıyor. "Rezonans kit yapar."

Ne dediğini anlıyorum ama nasıl olduğunu anlayamıyorum. Kaşlarımın çatıklığı bunu gösteriyor olmalı, çünkü uzanıp sikimi okşuyor.

Hemen fışkırıyor, yoğun bir rahatlama içimde sallanıyor ve elinin her tarafına boşalıyorum.

Har-loh irkilmiş görünüyor ve sonra bana alaycı bir bakış atıyor. "Sortalikedat." Eliyle üzerine püskürttüğüm ve şimdi sikimi kaplayan ıslaklığı işaret ediyor. "Yewmake kiti witdis."

Ne dediğini anlamam için birkaç dakika açıklama yapması ve vücudunu işaret etmesi gerekti. Ben... serbest bıraktığımda, onun içine girmesi mi gerekiyor? Elimi tutup kıvrımlarına götürüyor ve bir açıklık hissediyorum - sıcak ve ıslak - ve oraya dokunduğumda biraz titriyor.

Yüzünü izliyorum ve bunu doğru yapmak istiyorum. Bu yüzden elimi dağınık sikimin üzerinde gezdiriyorum ve sonra kaygan parmaklarımdan ikisini alıp girişine doğru itiyorum. O kadar ıslak ki vücudu parmaklarımı emiyor. Bu his karşısında bir iniltiyi bastırıyorum, sonra ona bakıyorum.

Dudağını ısıyor ve mutsuz görünüyor. Sonra başını hafifçe sallıyor. Yanında taşıdığı bir parça kürkü alıp elimi ve her ikimizin de vücudunu boşalmamdan temizliyor. "Sadece göstereceğim," diye fısıldıyor ve sonra bezi bir kenara atıyor. Sonra çeneme dokunuyor ve beni öne doğru çekiyor.

Dudakları benimkilere değişiyor.

Kaskatı kesiliyorum, ne olup bittiğinden emin değilim. Bu rezonansın bir parçası mı?

"Öp," diyor usulca. Sonra ağzını tekrar benimkinin üzerinde gezdiriyor. "Öp."

"Öp," diye tekrarlıyorum ve dudaklarımı onunkilere değiştiriyorum.

Başını sallıyor, memnun. Öpücüklerden hoşlanıyor gibi görünüyor, ben de kelimeyi tekrarlayarak bir tane daha yapıyorum. Ağzımı onunkine sürtmek gıcıklayıcı bir his. Ve tam bu hisse alışmaya başlamışken, dili dışarı fırlıyor ve ağzımın kenarına çarpıyor.

Nefesim kesildi ve şok olmuş bir şekilde geri çekildim. Dilinin sikimin üzerindeki kavurucu, son anıları aklımdan geçiyor ve sikim yeniden sertleşerek hayata dönüyor. Göğsüm mırıldanmaya - yankılanmaya - başlıyor ve Har-loh'un gülümsemesi genişliyor.

"Öp," diyor tatlı sesiyle ve sonra dudaklarını yalıyor. O küçük dil beni büyülüyor. Onu tekrar hissetmek istiyorum. Öne doğru eğilerek onu geri dönmeye davet ediyorum ve o da ağzını tekrar benimkine bastırıyor. Bu sefer kolları boynuma dolanıyor ve vücudunu bana doğru bastırıyor. Hevesle ben de onu takip ediyorum ve kollarımı ona doluyorum. Onu kendime yakın tutuyorum ve dili tekrar dudaklarıma değdiğinde, ne yapacağını görmek için dudaklarımı ayırıyorum.

Dili yılan gibi ağzıma girip benimkine çarpıyor ve sikim anında tepki veriyor. Sanki beni en hassas olduğum yerimden yalıyor ve onu daha da yakınıma çekiyorum. Dilimi temkinli bir şekilde onunkine doğru kaydırıyorum ve küçük bir zevk sesi çıkardığında daha da cesaretleniyorum. Bu onun nasıl

insanlar sevgi gösterir mi? Eğer öyleyse, hoşuma gidiyor. Yakında, nasıl davranacağımı bilmediğim için tüm endişelerimi kaybedeceğim ve sadece tatlı ağzını dilliyorum. Ellerim vücudunun üzerinde dolaşıyor, sırtına, kollarına, dokunabildiğim her yere dokunuyorum.

Ağzını benimkinden çektiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Gözlerinde tanıdığım şaşkın bir zevk ifadesi var. Gece geç saatlerde ona dokunduğum zamanki gibi. Bu onu da benzer şekilde etkiliyor mu? Bacaklarının arasına uzanıp ıslak olup olmadığına bakmak istiyorum ama bana ne

göstereceğini görmek için bekliyorum

Sonraki. Vücudum ihtiyaçla zonkluyor ve göğsüm yankıyla gümbürdüyor. Bana bir kitin nasıl yapıldığını gösterecek.

onunla birlikte. Vahşı doğada gördüğüm hayvanları düşünüyorum.

Normalde erkek dişinin üzerine tırmanır ve çok fazla çığlık atılır. Yapmak üzere olduğumuz şey bu mu? Farkına varıyorum. Tabii ki elimle onun vücuduna dokunmayacağım. Bir şekilde içine sokmalıyım. Sikime bakıyorum, ağrıyor ve dikleşiyor.

"Tamam," diye mırıldanıyor Har-loh bana sessizce. Parmakları tenimin üzerinde dans ediyor, bana dokunuyor. Sonra giysilerini üzerinden çekip çıkarıyor ve kendini bana gösteriyor. Onu daha önce de çıplak görmüştüm ama önümde otururken farklı bir şeyler var. Belki de sırtındaki kavis meme uçlarını dışarı çıkarıyor. Ya da belki yüzündeki beklenti ifadesidir. Her yerine dokunmak istiyorum.

Giysilerini bir kenara bırakıp yatağın üzerinde geriye doğru kayıyor, sonra da yaslanıyor. Memeleri havaya kalkmış, küçük uçları gergin. Uyluklarının arasındaki bölge gölgeli ama uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum ve bu ağzımı sulandırıyor. Sikim sarsılıyor ve ona dokunmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ona dokunmasını istiyorum. Bana bu şeyi göstermesini istiyorum. Onun için her şeyi öğrenmek istiyorum.

Har-loh bana doğru uzanıyor, ben de emin olamayarak öne doğru eğiliyorum. Beni çekiştirerek ona katılmamı işaret ediyor ama yanına uzanmak yerine, neredeyse üstüne çıkana kadar beni çekiyor. Ağırlığımı kollarımla onun her iki yanına dayayarak destekliyorum, daha büyük olan bedenimle onun küçük bedenini ezmek istemiyorum.

Bir elini göğsümde gezdirerek beni okşuyor. "Rlax." Dokunuşu kollarımda kayıyor. O kadar iyi hissettiriyor ki

Vücudum o küçük okşamalarla titriyor ve boşalana kadar kendimi ona bastırma dürtüsüyle savaşıyorum.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, Har-loh bir bacağını yukarı kaldırıyor ve sonra kalçalarımı kilitliyor. Ayak bileği kalçama batıyor ve beni aşağı doğru itiyor. Bir an için direniyorum,

ve sonra kalçalarımı onunkilerin arasında dinlendiriyorum. Tenine temas ettiğimde sikim zonklıyor ve onu itmek için delice bir dürtüyle savaşmak zorunda kalıyorum. Bu doğru değil.

Har-loh inliyor, vücudu benimkinin altında hareket ediyor.
Ben

Onu görünce büyüleniyor, özellikle de elleri meme uçlarını okşamak için hareket ettiğinde. Sonra birini işaret ediyor.
"Öp."

Ağzımı oraya mı koyayım? Yoksa dilimi mi? Her iki durumda da büyülendim. Eğiliyorum ve dudaklarımı tenine değdiriyorum. Çok yumuşak, kokusu burada, memelerinin arasındaki vadide daha sıcak. Ona sokuluyorum ve sonra solgun tenine dokunmak için dilimi dışarı çıkarıyorum.

İnliyor ve elleri önce saçlarıma, sonra boynuzlarımın dibine gidiyor. Onları okşuyor ve bir cevap gönderiyor aletimin içinde dalgalanıyor. Onun dokunuşu beni ihtiyaçtan çılgına çeviriyor. Memesinin yumuşak küresini yalayıp ısıriyorum ama pembe uçlarına doğru çekiliyorum. Ağzımı bir tanesinin üzerinde gezdiriyorum ve ondan bir nefes tıslaması kaçıyor. Hassaslar mı? O zaman onlarla daha fazla oynamak istiyorum. Bana öğrettiği gibi onları kızdırıyorum. öpmek için - dilimin darbeleri, dudaklarımın ısırıkları - ve onun tepkilerini izlemek için. Hangilerinin yumuşak iç çekişlere neden olduğunu ve hangilerinin onu altımda

çılgınca kıvrandırdığını öğreniyorum.

Sonra derenin kenarında bana ne yaptığını hatırladım. Beni ağzına aldı ve benimle oynadı. Acaba ben de onunla bunu yapabilir miyim? Yumuşak karnında dudaklarımı gezdiriyorum ve sonra parmaklarımı kıvrımlarının üzerinde gezdiriyorum. "Öpmek mi?" diye soruyorum.

Ağzı aralanıyor ve küçük bir inilti çıkıyor. Kızarmış yüzünde heyecan var ve başını sallıyor. Elleri boynuzlarımın diplerini sıkıyor ve sanki O elleriyle sikimi sıkıyor. Kendi iniltimi bastırıyorum.

"Rukh," diye bağılıyor ama beni durdurmak istiyor gibi görünmüyor. Bu iyi, çünkü onu dilimle ve ellerimle keşfetmek için can atıyorum. Vücudundan aşağıya doğru kayıyorum ve

burnumu buklelerine sokuyorum. Kokusu burada güçlü ve misk kokulu ve vücuduma istek gönderiyor. Göğsüm sertçe gümbürdüyor,

ve sikim tepki olarak seğiriyor. Her şeyden daha fazlasını istiyor.

Yavaşça, elimle ona dokunuyorum. Son birkaç gündür gece geç saatlerde yaptığımız sürtünmelerden sonra hangi dokunuşlardan hoşlandığını biliyorum ama elimi buraya koymakla yüzümü buraya koymak farklı şeyler. Onu onun gibi memnun etmek istiyorum.

Beni memnun etti, bu yüzden kıvrımlarını birbirinden ayırdım ve onu diledim, tam olarak ovuşturmayı sevdiği küçük yumruyu aradım.

Neredeyse kürkten düşüyordu. Çığlığı yüksek ve şiddetli ama elleri boynuzlarımı o kadar sıkı kavıyor ki beni yerimde sabit tutuyor.

Gitmek istediğimden değil - sonsuza kadar burada kalmak istiyorum. Burada, onun tadı güçlü ve burada onu memnun

edebilirim. Koşuyorum

Dilimi yumrularının üzerinde gezdiriyor, sonra ipeksi kıvrımlarını aşağı yukarı okşuyorum. Sakladığı küçük deliği, sıcak ve ıslak olan deliği buluyorum ve parmaklarımı buraya ittiğimi hatırlıyorum.

Dilimle o noktayı keşfediyorum ve görünüşe göre en sulu yeri burası. Tadı ağzımı doyuruyor ve buna bayılıyorum. Dilimi o noktaya doğru itiyorum ve ciyaklıyor, bacakları sarsılıyor. Şaşıracak yukarı baktım.

"Wasgood," diye pantolonunu indirdi ve boynuzlarımı çekiştirerek geri dönmemi işaret etti. "Öp. Öp!" Kalçaları bana karşı sallanıyor, sanki hareketleriyle beni geri dönmeye ikna edebilirdi.

İkna edilmeye ihtiyacım yok. Ona dokunmayı seviyorum. Onu öpmeye, dillemeye, yalamaya ve mümkün olan her yerini kemirmeye geri dönüyorum. Hareketleri daha çılgınca, sesi daha talepkâr hale geliyor ve bunu kürkleri içindeki geç gecelerimizden tanıyorum. Kendini serbest bırakmak için sıkmak üzere. Aletim ağrıyor, bana da serbest kalmak istediğimi hatırlatıyor, ama onun zevki benimkinden çok daha önemli. Har-loh'un kendini kaybettiğini görmeye bayılıyorum. Kalçaları gittikçe daha yükseğe çıkıyor, yüzüme doğru bastırıyor ve küçük çığlıkları sıklaşıyor. Kalçaları titriyor ve ben onu daha sert yalıyorum, kontrolünü kaybetmesini bekliyordum.

Yine de beni şaşırtarak başımı itiyor. "Bekle," dedi. "Bekle." Başımı kaldırdım. "Öpmek mi?"

"Bettah," diyor. Kaşlarımı çatıyorum, çünkü bu kelimeyi bilmiyorum. Kıvrımlarına dönmek ve onu yalamaya devam etmek istiyorum. Ama boynuzlarımdan çekiştirerek durmam gerektiğini işaret ediyor.

Ona homurdanıyorum.

Kalçalarımına uzanıyor ve bacaklarını etrafıma sarmak için kaldırırken bile beni öne doğru çekiyor. Sikim tekrar onun kaygan kıvrımlarına bastırılıyor ve bana karşı yukarı ve aşağı sürtünüyor.

İnliyorum, gözlerim kapanıyor, çünkü onu bu şekilde hissetmek inanılmaz. Vücuduna harcadıklarımı püskürtmek istiyorum ama kararsızım. Bana onunla nasıl kit yapılacağını göstermesini istiyorum.

Har-loh bir elini aramıza sokuyor ve sikimi parmaklarıyla kavıyor. Nefesim tıslıyor ama beni okşamıyor. Onun yerine beni hedef alıyor gibi görünüyor. Bir an sonra sikimin başının onun sıcak, ıslak deliğine değdiğini hissediyorum. ve neyi kaçırdığımı fark ettim.

Ah. Harcamamı onun içine koyarsam, bir kit yapacaktır. Bana anlatmaya çalıştığı şey buydu.

Temkinli bir şekilde biraz ileri itiyorum. Sıcaklığı beni içine çekiyor gibi görünüyor ve ileriye doğru itmeme için her şeyimi harcıyorum. Onun yerine bir tepki vermesini bekliyorum. Ben iterken tekrar inliyor ve kollarını boynuma doluyor.

"Likedat," diye nefes alıyor. "Juslikedat."

"İyi mi?" Sesim hırıltıya benziyor ama elimde değil. Şu anda gelmemek için tüm kontrolümü kullanıyorum.

"Güzel," diyor kesemi beklentiyle sıkılaştıran bir sesle.

Bedenim sarsılıyor ve kendime engel olamıyorum. İleri doğru itiyorum ve o da nefesini içine çekiyor.

Tırnakları sırtıma batıyor. "Evet."

Onu zar zor duyuyorum. Kendi kontrolümle mücadele etmekle çok meşgulüm. İşte kaçırdığım şey bu. Bu benim Geceleri karnına çılgınca vurmakla ilgili olmalıydı. Eşime sahip çıkmalıyım, sikimi onun içine sokmalı ve karnını harcadıklarımla doldurmalıyım. Doğru hissettiren buydu. Peki ya vücudunun benimkini bu kadar sıkıca kavraması? Duvarları sikimi öyle sıkıyor ki? Bu daha iyi hissettiriyor Hayal edebileceğim her şeyi.

Sonsuza kadar burada kalabilirdim, onun içine gömülebilirdim.

Yavaşça hareket ediyorum ve mahmuzumun bacaklarının arasındaki küçük zevk yumrusunu dürttüğünü fark ediyorum. Bunu yaptığımda gurulduyor, ama bir an sonra ona doğru bastırıyor, bu yüzden iyi olduğunu biliyorum. Sanki ben onun için, o da benim için mükemmel yaratılmış gibiyiz. Daha sert itiyorum.

Altımda, Har-loh inliyor ve vücudunun dalgalanmasını hissediyorum.

Aletimin etrafında inanılmaz bir şekilde geriliyor.

"Gahdi'mcomin," diye inliyor.

Tekrar içine girdim, etrafımda sıkılaştığını ve titrediğini hissetmek istiyordum. "İyi misin?" Bu bir soru ama daha çok bir talep gibi çıkıyor. Kontrolü elimde tutmak için mücadele ederken sesim titriyor. Kendimi kaybetmemek ve zevkin beni ele geçirmesine izin vermemek için her şeyimi harcıyorum.

Ama önce Har-loh'un zevk almasını istiyorum.

"Güzel," diye pantolonunu indiriyor. Tekrar okşadığımda eğiliyor. "Güzel!" diye tekrar haykırıyor. İçine daha sert giriyorum, onu itiyorum ve çığlıkları anlamadığım kelimelerden oluşan bir gevezeliğe dönüşüyor. Vücudu benimkinin etrafında kenetleniyor ve bacakları kalçalarım

kilitleniyor.

Boşaldığında bunu hissediyorum, tüm vücudu titriyor. Göğsü o kadar yüksek sesle mırıldanıyor ki kalbinin yerinden çıkabileceğini düşünüyorum. Ağzı açılıp kapanıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Sadece soluk soluğa kalıyor ve duvarları beni öyle sert kavırıyor ki sanki sikimin etrafında bir yumruk varmış gibi hissediyorum.

O zaman kontrolümü kaybediyorum; patlıyorum, harcamam horozumdan uçarken onun adını homurdanıyorum. Sanki sonsuza kadar boşalacakmışım gibi hissediyorum, taşaklarım sıkıca yukarı çekiliyor. Vücudumdan sağılacak bir şey kalmadığında, nefes nefese, dirseklerimin üzerine düşüyorum. Onu ezmeye dikkat ediyorum ama şu anda ona dokunmak istiyorum, yüzümü memelerine gömmek ve onun kokusuyla etrafımı sarmak istiyorum.

İhtiyacımı hissetmiş gibi kollarını bana doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Güzel," diye mırıldanarak saçlarımı yüzümden geriye doğru okşuyor. "Benim Rukh'um."

"Har-loh," diyorum, kalın bir sesle. O artık benim eşim. Sikimi onun içine soktum ve ona harcadığım parayı verdim. Birlikte bir kit yapacağız. Bir elimi karnına koydum, nasıl olduğunu merak ediyordum.

İçinde çocuğum olduğunda nasıl görüneceğini. Dvisti şişmanlar ve tüylü olur, yanları dışarı çıkar. Yapamam Bunun benim narin Har-loh'uma olduğunu düşünsene.

Kıkırdıyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor.

"S'earleeyet.

Tahkes tyme."

"Benim," diyorum ona usulca. "Mate benim. Har-loh benim." Yumuşak tenini okşuyorum ve altımdaki hissinin tadını çıkarıyorum. Bu doğru hissettiriyor. Uzun zamandır

özlediğim Şey buydu.

Küçük, memnun bir iç geçiriyor. "Har-loh dostum Rukh."

Bu küçük anda, hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Altıncı Bölüm

Bir Yıl Sonra

HARLOW

Şişmiş ayaklarımdan birinin botunu çekip çıkarıyorum, sonra da kayalık kıyıya tekmeliyorum. Diğer botu da çıkarıyorum ve soğuk hava tenimi ısıtıyor. Ayağa kalkıyorum - göbeğimin büyüklüğü göz önüne alındığında kolay bir iş değil ve sonra yavaşça akan gelgit. Buz gibi soğuk ve içimi bir ürperti kaplıyor. Yine de fazla ileri gitmiyorum. Sadece ayak parmaklarımı örtecek kadar.

Sonra onları oynatıyorum ve bekliyorum.

Uzun sürmez. Asla sürmez. Uzun, beyaz bir dal ayaklarıma doğru yılan gibi ilerliyor. Kendimi ayakta durmaya zorluyorum.

kıpırdayan bir parmağıma, sonra diğerine dokunurken tamamen hareketsiz. Suyun içinde, yaratığın kalın gövdesinin ayağıma doğru ilerlediğini görüyorum. Mızrağımı sessizce elimde ters çevirip aşağı doğrultuyorum ve bana bakmak için açtığı gözüne saplıyorum.

Yaratık suda çırpınıyor ve çırpınıyor, ben de onu sabit tutmak için mızrağa yaslanıyorum. Bir an sonra su duruluyor ve dallar gevşiyor.

Akşam yemeği yakalandı.

Titriyorum ve yeni öldürdüğüm 'spagetti canavarımı' da

yanımda sürükleyerek sudan çıkıyorum. Yaratığın adının
ne olduğunu bilmiyorum ama bir sürü yılan gibi kolu ve

köfte görünümlü vücut, bu yüzden onunla gittim. Aynı zamanda Rukh'un en sevdiği deniz ürünüdür, bu yüzden eve gelip ateşte piştiğini gördüğünde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum. İyi bir spagetti yemeğine bayılır, diye düşünüyorum ve sonra kendi şakama kıkırdıyorum.

Son zamanlarda olduğu gibi sırtım ağrıyor ve inliyorum, omurgamın tabanını ovuyorum. Son zamanlarda vücudumun o kısmı sürekli ağrıdığı için bebek karnımın sağ üst tarafında bir şeye dayanıyor gibi görünüyor. Karnımın yan tarafını ovmaktan belimi ovmaya gidip geliyorum. Ayakkabılarımı giymek aniden çok zahmetli gelmeye başladı, Özellikle de hamileyken, onları toplayıp omuz çantama atıyorum. Diğer çantaya da avımı koyuyorum ve mızrağımı baston olarak kullanıp kumda ilerleyerek eve dönüyorum.

Bu tuhaf kumsalın artık 'ev' olması ne tuhaf, ama öyle. Çantamı kumsalın bir köşesine asarken kendi kendime bir tekerleme mırıldanıyorum.

kayalık çıkıntıları palto askısı olarak kullanıyorum. Ağrıyan, şişmiş ayaklarımı ovma istiyorum ama onlara zar zor ulaşabiliyorum

Bu günlerde, onun yerine ateşe doğru yürüyüp onu körüklüyorum.

Ateş iyice kükredikten sonra spagetti canavarını doğruyor, derisini yüzüyor ve ateşin üzerine tükürüyorum. Bunu yapıp ellerimi yıkadığım zaman, kaka yapmış oluyorum. Ağrıyan belimi ovuyorum ve uzanmak için kürklerime doğru yöneliyorum. Hamile olmak benden çok şey götürüyor ve sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor.

Görünürde sonu olmayan bir hamilelik.

Bedenimi kalın kürk yığınının üzerine bırakıp rahatlıyorum, gözlerimi kapatıyorum. Şişmiş ayaklarımı yastığa koydum.

Kıyı şeridinde avlanan yırtıcı kuş görünümlü kuşlardan birinin tüyleriyle doldurulmuş. Başımın arkasında bir tane daha var ve vücudumun altındaki postlar yumuşak, esnek ve sıcak, her ne kadar bakması o kadar da güzel olmasa da. Ben

ama her geçen gün daha iyiye gidiyorum.

Takvimime bir göz attım. Aralık ayının ilk günü.

Tamam, aslında bu ilk değil. Yazdığı gibi Aralık da değil. Kağıdımız ya da fazla odunumuz yok, bu yüzden farklı yaratıklardan birkaç kaburga kemiği aldım ve her birine yılın aylarını oydum, sonra onları bir ksilofon gibi astım. Günler için hash işaretleri koyduğum ve gerçekte ne kadar uzun olduğuna bakmaksızın her aya yalnızca otuz gün koyduğum için değiştirilmiş bir takvim. Bu sadece benim için zamanı saymanın genel bir yolu, çünkü burada, Hoth Olmayan'da mevsimler birbirine karışmış durumda ve Rukh bunlara hiç dikkat etmiyor.

Karnımı ovuyorum ve geçen zamanı düşünüyorum. I o takvimi 'Ocak' ayında oluşturdum. Bu keyfi bir tarihi ama zamanın geçmesinden ve ne zaman olduğunu bilmemekten sıkılmıştım. Bebek yolda olduğu için bir şekilde takip etmek istedim. Rukh ile ilk kez çiftleşmemizin ve bebeği yapmamızın üzerinden bir yıl geçtiğine eminim.

Sonsuza kadar hamile kalacağımdan eminim. Elimi karnımda gezdirip kaşlarımı çatıyorum. Büyük, ama hiçbir şey

hamilelik hikayelerinde duyduğum gibi düştü. Zaten bir insan kadından yaklaşık iki ay daha uzun süredir hamileyim. Dördüncü üç aylık dönem, şaka yapmayı severim, Rukh şakalarımı anlamaz.

Bebek tekmeliyor ve sonra karnımda dönüyor, elimi yatıştırıcı bir şekilde üzerinde gezdiriyorum. "Yine de onları anlıyorsun, değil mi?"

Karnımdaki bir çarpıntı bana kahkahayı düşündürüyor. Bebek kahkahası. Bebek geldiğinde nasıl olacağını merak ederek kürklerin içinde uykuya dalıyorum. Rukh çok iyi bir baba olacak.

RUKH

Sahil boyunca viyaklayan tüylü 'yırtıcı kuş' ailesine sinirlenerek hırlıyorum. Bütün gün küçük olanları aradım, çünkü tüyleri yetişkinlerden daha yumuşak ve Har-loh onları yavrularımızın yatağı için istiyor. Bugün mükemmel olanları aramak için çok uzaklara gittim ve başardım bir tane bile bulamamıştım. Şimdi eve geliyorum ve üç tanesinin dalgalarla oynadığını görüyorum. Rahatsız edici. Başka bir gün yaşayacaklar, çünkü ben zaten almaya geldiğim şeyi aldım.

Avımı son kez omzuma alıyorum, yorgunum. ve uzun bir günün ardından dostumla dinlenmeye hazırım. Yoğun kar yağışı neredeyse yok oldu, tuzlu suların üzerindeki kalın buzlar kırıldı ve hava, narin Har-loh'umun en ağır pelerinlerine ihtiyaç duymayacağı kadar ısınıyor. Mutlu olacak. En soğuk mevsimin on 'ay' uzunluğunda olması hoşuna gitmedi. Bir yırtıcı kuş yavrusu bulduğumda onun küçük yüzünün heyecanla parladığını hayal ediyorum. Tüylü tüyler ve hızım artıyor.

Mağaraya döndüğümde ise beni gülümseyen bir dostum karşılamıyor. Ateşte yiyecek var, ama kömürler yalayıcı bir aleve dönüştü ve havadaki koku bana etin kömürleşmiş ve yenmez halde olduğunu söylüyor. Gözlerim kısılıyor, burun deliklerim korkunç kokuyla alevleniyor. "Har-loh?" Yatağa doğru ilerliyorum.

Eşim orada, kürklerin içinde kıvrılmış, koca göbeği kıyafetinden dışarı taşmış. Bir eli diğerinin altında. ve huzur içinde uyuyor. Khui'm onu görünce gurulduyor ve mırıldanıyor ve ben de şiddetli bir tatmin duygusu hissediyorum. O benim ve kitimi içinde taşıyor. Yanmış bir yemeğin önemi yok.

Zararlı yiyecekleri ateşten alıp leş yiyicilerin güvenle yiyebileceği kıyıya götürüyorum. mağaramızdan uzakta. Döndüğümde Har-loh hâlâ uyuyordu, bu yüzden yırtıcı kuş yavrusunu dikkatlice tüylerinden arındırıp eşim için bir kenara koyarken sessizim. Et çiğken birkaç ısırık yiyorum ve sonra kalanını tutsülüyorum çünkü yavrum onun içindeyken Har-loh artık çiğ etin tadını sevmiyor.

Har-loh'u düşünmek beni ona doğru çekiyor. Eşime daha fazla karşı koyamıyorum. Yatağın yanına diz çöküp yanağını okşuyorum. Gözlerini kırpıştırarak açıyor ve bana uykulu bir gülümseme veriyor.

"Hey, bebeğim."

"Yorgun musun?" diye sordum. Gözlerinin altında hoşuma gitmeyen çukurlar var ama bana iyi olduğuna dair söz veriyor. Başını sallıyor ve

oturmaya başladı, ama onu yavaşça kürklerin içine geri ittim. "Yorgunsun. Dinlen."

Burnu kırışıyor ve etrafımdan ateşe doğru bakmaya çalışıyor. "Olamaz, yemeğini mi yaktım? Sana spahgetteemawnstster buldum."

Kendi dilinde garip bir kelime olduğunu söylüyor ama ben tanıyorum. yaratığın şeklinden ve düşünceli halinden anlıyordu. "Önemli değil."

Har-loh üzgün görünüyor. "Özür dilerim. Sadece yorgundum." Bunu vurgulamak istercesine esniyor. "Artık her zaman çok yorgunum."

Elim yuvarlak karnına gidiyor. O kadar büyük ki, yavrusunu düşürmek üzere olan dvisti dişilerinden biri gibi. Tabii ki, bunu belirtmiyorum. En son söylediğimde ağlamıştı ve sonra suçu hor-moans denen bir şeye atmıştı. "Kit taşıyorsun. Yorucu oluyor."

"Yorucu mu? Evet, öyle." Yatakta kayıyor ve sırtını tekrar ovuşturuyor.

Onu neyin daha iyi hissettireceğini biliyorum. Yuvamızın ayak ucuna gidiyorum, ayakları yuvanın tahtalarından birine Başının altında ısrarla istediği garip kabarık şeyler. Soğuk ayaklarından birini elime alıp masaj yapmaya başlıyorum. Ayaklarının ovulmasından hoşlanıyor, Har-loh'um.

İnliyor ve kürklere gömülüyor. "Tanrım, sen iyi bir adamsın."

Övgüsü hoşuma gidiyor ve diğerine geçmeden önce küçük ayağının üzerinde çalışarak daha fazlasını yapıyorum. Ben ovmaya devam ederken,

İnlemeleri daha da yükseliyor, benimki de aynı şekilde karşılık veriyor. Bir sonraki inleyişinde benimki de ona uyuyor.

Boğazından yumuşak bir kıkırdama kaçıyor ve ayağını sikime sürtmek için elimden çekiyor. Onun tercih ettiği gibi bir makat bezi giyiyorum ve şu an için bundan nefret ediyorum çünkü tenini tenime karşı hissedemiyorum.

"Görünüşe göre

Bugün biri beni özledi."

"Seni hep özleyeceğim," dedim. Tabii ki özleyeceğim. O benim eşim. En güzel günler bütün günü birlikte geçirdiğimiz günlerdir. Artık kitimizi taşıdığı için mağaraya daha yakın durması gerekiyor. Zaman zaman çocuğuma kızmamak elde değil çünkü zaten zamanının çoğunu o alıyor. Ama sonra beni bekleyen ailemi düşünüyorum ve kızgınlığım azalıyor. Ben Yalnızlıktan harika bir eşe sahip olmaya geçtik ve yakında bir yavrumuz olacak.

Hiçbir şeyi değiştirmedim. Kuyruk kıpırtısını bile.

Har-loh'un arkasında yatağa girip boynuna sarılıyorum. Karnı çok büyük olduğu için her zamanki gibi önden çiftleşemiyoruz. Son bir aydır çiftleşme konusunda yaratıcı davranıyoruz ve onu kendime doğru çekerek ruh halini ölçüyorum.

İç geçirdi ve saçıma uzandı. "Seni seviyorum, Rukh."

"Seni seviyorum dostum," diyorum ona ve yumuşak kulağını ısıriyorum. Ellerim tuniğinin ön tarafına, hassas, şişmiş memelerine kayıyor. Onlara göğüs diyor. Birine dokunuyorum ve inliyor, giysilerini çekiştiriyor. Bu bana, benim onu istediğim kadar onun da benim dokunuşumu istediğini söylüyor. Tunığının

önündeki bağcıkları çözmeye yardım ediyorum, ta ki tunik açılana ve olgun göğüsleri serbest kalana kadar.

çilli tenini görüyorum,
Yumuşak vücudunu. "Gel yemek ye," diyorum arkadaşıma ve
elimle ona işaret ediyorum

Ateşin yanındaki tabureye. Poposunu rahatlatmak için üzerine kabarık puflarından birini bile koydum.

Oturuyor ve bana minnettar bir gülümseme veriyor. "Bebek bugün aktif."

Elimi karnına koyuyorum ve oradaki çırpınışları, nazik hareketleri hissediyorum. Ona sırtıyorum ve sonra kit sertçe tekmeleyince elimi geri çekiyorum.

Har-loh yüzünü buruşturuyor. "Bugün de pissy."

"O aç. Yemek yemesi gerek. Sen de ye." Bir parça kurutulmuş, tütsülenmiş et aldım ve ona sundum.

Bu manzara karşısında burnunu kırıştırıyor ve mutsuz görünüyor. "Elimizdekilerin hepsi bu mu?"

"Hayır." Ördüğü sepetlerden birini çekip çıkarıyorum ve tuzlayıp tütsülediği et parçalarını ekliyorum. "Bu raptor, bu spagayteemawnter ve bu da..." Burnuma götürüp kokluyorum. Yanmış dvisti.

"Dvisti."

"Belki sadece su," diyor ve karnını tekrar ovuşturuyor.

"Ye," diyorum ona ve içini kemiren endişeyi görmezden geliyorum. En yumuşak olduğu için ona bir parça füme dvisti veriyorum ve elimden alıp oyunbaz bir şekilde kemiriyor. I

Her şeyden çok su içtiğini ve yavaş yediğini fark ettim.

Endişem beni tüketmekle tehdit ediyor ve bu yüzden o sabah onunla birlikte mağarada kalıyorum. Ona tedavi etmem gereken deriler olduğunu söyledim, ama iki kişinin kullanabileceğinden daha fazla derimiz var. Bebek için deri puflarından birinin içine tüy dolduruyor ve sonra kenarını dikeyiyor. Ben mola verdiğimde, o da

ve bana parlak bir şekilde gülümsüyor. "İstiridye almaya gidebilir miyiz? Çok acıktım."

Mağaramız kurutulmuş etlerle dolu ve daha fazla avlanmak israf gibi görünüyor. Ama Har-loh'um için her şeyi yaparım.

Başımı sallıyorum ve botlarını giymesine yardım ediyorum, o ayaklarını göremediğinden bahsederken botlarını bağlıyorum. Ona ayaklarının şiştiğini ve puflarından biri gibi kabarık olduğunu söylüyorum.

Homurdanıyor.

Sonra sahile gidiyoruz ve hava çok güzel. Yürüdükçe Har-loh'un geliştiğini görebiliyorum. Yüzündeki pembe renk bana sağlıklı olduğunu söylüyor ve bulutların arkasından iki güneş çıktığında gülümsüyor.

Boşuna endişeleniyorum, diyorum kendime. Suyun kenarına geldiğimizde karnına küçük bir şaplak atıyorum. "İstiridye mi?" I

kazma sopası olarak kullanmak için mızrağım var.

"Evet, lütfen." Ellerini önünde kavuşturuyor ve heyecanlı görünüyor. "Umarım büyük, koyu renkli olanlardan."

Bana daha önce de evinin İstiridyeye çok benzeyen bir şey ama daha küçükler. Sörfü izliyorum, gelgit çekildiğinde kumdan yüzeye çıkacak küçük bir su fışkırması arıyorum.

Bir tanesini görüyorum ve mızrağımın ucunu kuma saplıyorum, sonra ucunu yukarı iterek çıkarmaya çalışıyorum. Kumun derinliklerine gömülmeden önce koyu renkli kabuğa bir göz atıyorum.

Hayal kırıklığı içinde hırlayarak mızrağı unutuyorum ve ellerimi kumun içine sokuyorum, bunu eşim için almaya

ve onu gülümsetmeye kararlıyım. Ben denerken Harlow gülüyor

kürek yaratığın kazabileceğinden daha hızlıdır ve kum her yere uçar.

Sonunda, başarı. Elimdeki şeyi kavradım ve havada tuttum. "Senin için!"

"Yaşasın!" diye ellerini çırpıyor. "Bu bir tane! Daha fazla alalım ve sonra eve gidip onları haşlayalım."

Karnına doğru başımı sallıyorum, sanki onunla konuşuyormuşum gibi. "Annen bugün çok aç."

"Açlıktan ölüyor," diye cevap veriyor Har-loh sıcak bir şekilde ve karnını ovuşturuyor.

"O zaman baban seni besler," diyorum karnına doğru ve ayağa kalkıyorum.

Kollarımın, göğsümün ve bacaklarımın her yerinde kum var.

Har-loh'un sahip olduğu dokuma örgülerde bile yelemden yapılmış. Bir adım öne çıkıyor ve küçük parmaklarıyla üzerimin tozunu alıyor.

Ve sonra durdu. Parmakları kolumda seğiriyor ve sonra tırnakları derime batıyor.

Yüzüne bakıyorum. Solgun, çilleri yanaklarında koyu renk.

"Ne oldu?"

Ağzı bir çizgi halinde inceliyor ve omzumun üzerinden başını sallıyor. Bana endişeli bir bakış attı ve sonra kolumu sıktı. "Korkma."

Bazen endişelendiğinde kendi diline kayıyor ve kelimeyi tanımadığımda duyularım alarmla karıncalanıyor.

Dönüyorum, 'çıldırılamaya' kararlıyım ve bakıyorum.

Sahilimiz kayalık ve yüksek uçurumlarla çevrili. Uzaktaki bir kayalığın tepesinde bir şeyler hareket ediyor. İlk başta onların metlak olduğunu düşünüyorum, dağların sırık gibi, kılılı yaratıkları. Ama burası onların bölgesi değil ve hareketlerini izledikçe kalbim korkuyla doluyor. Biri mızrak taşıyor, diğerinin boynuzlarını görebiliyorum. Onlardan çok var.

Kötü olanları.

Bizi buldular.

Yedinci Bölüm

HARLOW

Sırttaki insanların görüntüsü beni daha fazla dolduruyor endişeden çok sıkıntı. Neden şimdi ortaya çıkmak zorundalar ki? Misafir istemiyorum. Hamileyim, huysuzum, şiştim ve isteyeceğim son şey, uzun zamandır inşa ettiğimiz özenli yuvanın beklenmedik ziyaretçiler tarafından kesintiye uğratılması.

Ancak Rukh benden çok farklı tepki veriyor.

Nefesi boğazından tıslayarak çıkıyor ve elimi tutuyor. Beni ileri doğru çekiyor, mızrağı ve istiridyeyi kumun üzerine bırakıyor, unutuyor ve mağaramıza doğru koşuyor. Bir elimi

ve onu takip etmeye çalıştım, ama bebek karnıyla koşmak? O kadar kolay değil. Birkaç adım atıyorum ve sonra

elini onunkinden çekip hırıltıyla nefes alıyorum. Belim yanıyormuş gibi hissediyorum ve karnımın sağ tarafındaki o korkunç kramp geri dönüyor. "Rukh, bekle," diye nefes nefese kalıyorum. "Koşamam-"

Sakinleşmek yerine beni tutup kollarının arasına alıyor ve sanki sahil yanıyormuş gibi mağaraya doğru koşmaya devam ediyor.

Boynuna yapıştım, beni düşürecek diye endişelendim. Onu ikna etmek istiyorum ama gözlerindeki bu vahşi bakışı daha önce de görmüştüm. Diğer uzaylıları gördüğünde, onu ikna

etmek mümkün olmuyor. Kontrolünü kaybediyor.

Tanrıya şükür mağaraya tek parça halinde dönebildik. Beni nazikçe ayaklarımın üzerine yere bırakırken tuttuğum nefesi bırakıyorum. Rukh yanağıma dokunuyor. "Burada kal, Har-loh. Kötüler gelirse saklan."

"Kötüler" onun kabileye verdiği isim. Onun gözünde neden kötü oldukları hakkında hiçbir fikrim yok. Babasıyla ilgili anıları var.

Onlardan uzak durmasını, saklanmasını, çünkü onların 'kötü' olduklarını ve onlar hakkında sahip olduğu tek bilginin bu olduğunu söyledi. Benden ve beni alıp götürecekleri endişesinden başka. Onlarla kendi deneyimim iyiydi ama sonra Aehako, Haeden ve Kira'yı hatırlıyorum, hepsi ölmüştü. Bunca zaman sonra ve kabile arkadaşları ölmüşken beni canlı görmekten hoşlanmayacaklardır. Bu beni endişelendiriyor.

Ama Rukh'un da onların peşinden gitmesini istemiyorum. Onlardan bizden daha çok var. Onu durdurmaya çalışmak için koluna yapıştım. "Bekle. Nereye gidiyorsun?"

"Senden uzaklaşmaya çalışacağım. Numara yapacağım. Sakla yolu

Mağara." Duvardaki kılıfından kemik bıçağını çıkarır. ve mızrağını arıyor ama mızrağı hâlâ sahilde. İlerleyip benimkini ona veriyorum, çünkü kendini savunmak için çok az şeyle gitmesi düşüncesi beni burada silahsız olmaktan daha çok korkutuyor.

Onlar bizim düşmanımız değil, kendime hatırlatıyorum. Ama bir yıl geçti ve bir yılda çok şey olabilir. Benim göbeğim ve Rukh'un dil becerileri bunun bir kanıtı.

Bana bakıyor ve gözlerinde öyle bir yumuşaklık ve sevgi var ki alt dudağım titriyor.

Bu andan sonra her şey değişecek. O kadar mutluyduk ki... Korkarım her şey mahvolacak.

"Ağlama, beebee," diyor, sözlerimi taklit ederek İngilizce konuşuyor.

"Lütfen dikkatli ol." Sağlarından tutup onu geri çekmek istiyorum ama yapamıyorum. Kabile burada ve burada olmalarının bir sebebi olmalı. "Sadece... ne yaparsan yap, sakın ol, tamam mı? Söylediklerini dinle ve ilk sen saldırma. Bana söz ver."

Başını sallıyor ve bana hızlı, sert bir öpücük veriyor. "Gölgeler gibi olacağım. Beni görmeyecekler."

"Mmm." Buna inandığımdan emin değilim ama ona güveniyorum ve saklama sepetlerinden birine geçtiğinde kendimi daha iyi hissediyorum.

beyaz kürklü pelerinini çıkarır. Onu karların arasında kamuflaj gibi saklayacak.

Sonra gitti, mağara girişinden çıktı ve ben panikleme dürtümle savaştım. Bunun yerine, meşgul oluyorum. Ateşi söndürdüm (duman dalları meraklı gezginleri getirmesin diye), düzelttim

küçük bıçağımlı bileyeceğim, biraz et yiyeceğim, karnımı ovacağım ve bekleyeceğim.

Bekleyiş sonsuz görünüyor.

Sonsuza kadar sürecekmiiş gibi gelen bir yolculuktan sonra mağaranın önüne gidip dışarı bakıyorum. Karla kaplı tepeleri tarıyorum.

Mavi bir ten ya da siyah bir sağ parıltısı için uzakta, ama onu göremiyorum. Bu hem iyi hem de kötü. Mağaranın ağzında endişeli adımlarla ilerliyorum.

Ya onu bulurlarsa ve o da onlara saldırırsa? Ya kötü bir şey olursa?

Ya Rukh'um geri dönmezse?

İçimi sıcak bir korku kaplıyor ve ellerim karnımı sıkıyor. Bebek sanki endişemi hissetmiş gibi sertçe tekmeliyor.

Onu öldürmeyecekler. Onlar katil değil. Vektal ve halkı naziktir.

Ama Rukh bilinmeyen bir savaşçı ve beni savunmak istiyor. Alt dudağımı dişlerimle sıkıyorum, zihnim ters gidebilecek her şeyi düşünüyor. Düşüncelerime o kadar odaklanmış durumdayım ki

Öyle olmalı. Yere bakıyorum ve bir gölge hareket edince dikkatimi çekiyor. Yukarı bakıyorum ama yakındaki sırt boş.

Tüylerim diken diken oluyor. Kollarımı ovuşturuyorum ve Rukh'un sözlerini hatırlayarak mağaramın derinliklerine doğru ilerliyorum. Biri gelirse saklanmalıyım. Çaresizce konforlu mağaramıza bakıyorum. Belli ki bir ateş çukuru ve kürklerden bir yuva var. Kurumuş deniz kamışlarından yapılmış el dokuması sepetlerim duvarlar boyunca düzgünce yerleştirilmiş. Burada birinin yaşadığı belli olacak.

Ama bulunmak istemiyorum. Bulunmak ve diğer üç kişinin ölümünden sorumlu tutulmak istemiyorum.

Her şeyden öte, eşimden ayrılmak istemiyorum. Rukh'u seviyorum ve onunla mutluyum. Dişlerimi sert bir dalla fırçalamak zorunda olmam ya da külotumun ipek yerine deriden yapılmış olması umurumda değil. Erkeğimi seviyorum ve onu terk etmek istemiyorum. Bu yüzden geri dönüyorum, mağaranın normalde gittiğimden daha derinlerine. Burada Rukh ve benim daha önce yorumladığımız bir saklanma noktası var, çıkıntılı bir şerit

İzleyici birkaç metre uzakta durduğu sürece, optik yanılsama yoluyla birini gizleyebilecek kadar büyük bir kaya. O noktaya doğru kayıyorum, sivri kayalar derimi yırtarken irkiliyorum. Sonra iç çekip vazgeçiyorum, çünkü karnım duvarın gizleyebileceğinden çok daha fazla dışarı çıkıyor. Bu köşe yaklaşık sekiz ay ve yirmi kilo önce işe yaramıştı. Yüzümü buruşturarak kendimi geri çekiyorum ve sonra tekrar sırtımı ovuyorum. Bugün her zamankinden daha çok ağrıyor. Muhtemelen stresten.

"Alo?" Bir ses - yüksek, kadın ve insan - sesleniyor. Mağaranın önünden geliyor. "Harlow? Burada mısınız?"

Şaşkınlıkla doğruluyorum, elim koruyucu bir şekilde karnıma gidiyor. Bu Liz'in sesine benziyor. Oklahoma tınısını tanıyorum. Beni nasıl buldu? Sonra tepedeki gölgeyi düşündüm. Tabii ya. Çok aptalım. İçeri girdiğimi görmüş olmalı.

Artık saklanmanın bir anlamı yok, değil mi? Dikkatli bir şekilde mağaranın ana odasına doğru ilerliyorum.

Bu Liz, tamam mı, ve inanılmaz görünüyor. Çok güzel. Değil- Hoth belli ki onunla aynı fikirde. Yanakları kırmızı ve pembe, yüzü yuvarlak ve dolgun. Sarı saçları omuzlarına dökülüyor, birkaç telle yüzünden geriye doğru toplanmış. dekoratif örgüler. Süslü bir şekilde boyanmış deriden yapılmış, benim yamalı tuniğimi utanç verici gösteren uzun bir elbise giyiyor. Kürklü bir başlık yüzünü kapatıyor ve omuzlarını çerçeveleyiyor. Omzuna astığı yaya kadar bir Viking prensesine benziyor. Ve mağaramın etrafına şaşkınlıkla bakıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, beni fark etmesini bekliyorum. Mağaramı değerlendirirken bir an geçiyor, sonra dönüyor ve bakışları üzerimde toplanıyor.

Beklediğim güvensizlik yerine gözleri parlıyor ve kollarını açarak bana sarılmak için öne atılıyor. "Aman Tanrım! Tanrım! Bu sensin! Harlow! Vay anasını, kızım. Öldüğünü sanmıştık!"

Ben de ona sarılıyorum ve nedense ağlamaya başlıyorum. Bu kısmen sinir, kısmen rahatlama, kısmen de yalnızlık. Şimdiye kadar başka bir insan görmenin ne kadar iyi olduğunu fark etmemiştim. Rukh'u seviyor ve ona tapıyorum ama başka bir kadın görmek burada tek başıma olmanın verdiği endişenin bir kısmını alıp götürüyor.

Bana sarılırken ciyaklıyor ve hoplayıp zıplıyor, sonra göbeğimin ona battığını fark edince geri çekiliyor. "Ohmigod! Şu haline bak!" Bakışları göbeğimden Yüzüm şok içindeydi. "Hamilesin lan sen!"

"Öyleyim," diyorum gözyaşlarımın bir kısmını silerek. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben mi?" diye kekeliyor. "Kızım, burada ne işin var, seni kaltak? Öldüğünü sanmıştık!"

Gülüyorum. Liz çok kaba ama açık sözlü ve sevgi dolu. Onu özlemişim. Elini sıkıyorum. "Bu uzun bir hikaye."

"Söyleyeceğim," diye kabul ediyor ve şişmiş karnımı okşuyor. "Patlamaya hazır görünüyorsun. Ben aynı şeyi taşımıyorum."

Kafa karıştırıcı sözlerini bir an için sindiriyorum ve sonra Liz'in karnının renkli deri tuniğinin altında hafifçe yuvarlaklaştığını fark ediyor. Tabii ki o da hamile. O da

Rukh beni gemiden çalmadan önce Raahosh'la çok kısa bir süre çiftleşmiştik. Sanki her şeyi unutmuş gibiyim.

Eminim artık kabile mağaralarında bir sürü hamile kız vardır. İçimde yükselen hasret dolu kıskançlıktan nefret ederek dudağımı ısırıyorum. Rukh'u seviyorum ve burada kalmak istiyorum ama... yeniden kız arkadaşlarımin olacağı düşüncesi? Benimle aynı korkutucu, bilinmeyen hamileliği yaşayan kız arkadaşlar? Bu beni özlemle dolduruyor. "Hamilelik zordur," diyorum gülümseyerek ve tekrar belimi ovuyorum.

Sanki benimle aynı fikirde değilmiş gibi kaşlarını indiriyor. Sonra beni dirseğimden tutup yaptığım dolgun deri yastıklardan birine doğru yönlendiriyor. "Al bakalım. Neden oturmuyorsun? Cehennem gibi görünüyorsun, kızım."

"Tanrım, teşekkürler," diyorum kuru bir sesle. İyi yaşı Liz. Ama oturmak istiyorum, bu yüzden beni doldurulmuş yastıklardan birine doğru yönlendirmesine izin veriyorum. Bir başkasını kapıyor ve yaklaştırıyor, sonra da uzanıyor. Gözleri parlıyor. "Vay canına. Neden hiç düşünmedim Geçen yıl bu kadar çok yastık gördün mü? Bu şey harika!" Poposunu üzerinde oynatıyor. "Raahosh bana bir hamak yapmaya çalıştı ama ondan düştüm ve bu da onun sonu oldu."

Ona gülümsedim. "Sen ve Raahosh iyi misiniz?"

"Eğer 'iyi'den kastınız 'tavşanlar gibi sevişmek' ve o bana nasıl avlanacağımı anlatmaya çalıştığında benim tartışmam ve sonra benim ona taşaksız da en az onun kadar yetenekli olduğumu kanıtlamamsa? Ve sonra makyaj seksi ve Sarılmak mı? Evet, harikayız." Bu düşünce karşısında neşeli görünüyor. "En az iki yıllık bir sürgünde olmamız gerekiyordu ama herkesin hamileliği çok daha hızlı ilerliyor

Maylak'ın düşündüğünden daha soğuk, bu yüzden sanırım bu kış evde kalmamız gerekecek. Sonuncusu bir kardan adamın memeleri kadar soğuktu." Sahte bir şekilde titriyor ve sonra tekrar mağaramın etrafına bakıyor. "Yine de burası gerçekten güzel. Hava çok daha ılıman."

Başımı salladım. "Sahilde çok çirkin görünen ama tadı istakoz gibi olan akrepler var."

Nefes nefese kalıyor ve çenesini siliyormuş gibi yapıyor. "Ağzım sulanıyor, cidden. Kesinlikle bunlardan almalıyız."

Sırıttıyorum ve ellerimle ağrıyan belimi destekliyorum. "Evet, anlatmayı severim-" Duraksıyorum, Liz'e Rukh'un adını söylemek istediğimden emin değilim. "Um."

Başını eğip devam etmemi bekliyor.

Tereddüt ediyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. Ne itiraf edeceğimi

oldu mu? Rukh'a sadakatsizlik gibi geliyor. Elbette, yardım getirmeye gönderildiğimde kafama vurup beni kaçırdı ve böylece üç kişinin daha ölümünü sağladı ama... ne yapacağını bilmiyordu. Vahşi büyüdü. Bunu ona karşı kullanmıyorum ve başkalarının da kullanacağından endişeleniyorum.

Ben de Liz'e ince bir gülümseme verdim. "Berbat görünüyorsun, ha?"

Bana tedirgin bir bakış atıyor ve ellerini kucağında kavuşturuyor. "Çok yorgun görünüyorsun. Ve gerçekten hamile. Benden daha fazla." Karnıma bakıyor ve eli kendi karnına gidiyor. "Seni bulduğuma sevindim," diyor.

"Döndüğümüzde eve gelip şifacıya muayene olabilirsin."

Yine tereddüt ediyorum.

"Hadi ama," der Liz inleyerek. "Kendini hamile bırakmadığını biliyorum. Belli ki burada seninle birlikte bir

adam var. Ve

Plazma televizyonu ve kanepesi olmadığına bakılırsa, uzaylı olduğunu tahmin ediyorum, değil mi? Kim o?" Öne doğru eğiliyor. "Avcılardan biri, değil mi? Bir piçin seni kaçırdığına ve kimseye bir şey söylemediğine inanamıyorum. İşte bu "Seni burada tutmak cidden doğru değil."

Geri çekiliyorum, sesindeki zehir beni biraz telaşlandırıyor. "Kabileden biri değil."

Oturur ve kaşlarını çatır. "Değil mi? O sa-khui değil mi?"

Tanrım, şimdi gerçekten kendimi köşeye sıkıştırıyorum. "Ben öyle bir şey demedim."

Tekrar öne doğru kayar. "Harlow, burada düşman ben değilim. Neler oluyor? Neden bu kadar garip davranıyorsun?"

Kuru dudaklarımı yalıyorum, endişeliyim. Yan tarafım karnıma keskin bir acı göndermek için o anı seçiyor ve bir ısırık atıyorum
irkildim. "Bir yıl oldu Liz. Her şeye alışmak için biraz zamana ihtiyacım var."

Gözleri açılıyor. "Bu Stockholm Sendromu, değil mi? Endişelenmeni istemiyorum, tamam mı? Seni ondan koruyacağım."

"Bekle, ne? Hayır, işler hiç de öyle değil." Ellerime uzanıyor ama ben ondan uzaklaşıp ayağa kalkıyorum. Yan tarafım acıyla ağrıyor ve adımlarken onu ovuyorum. "Ben burada mutluyum. Erkeğimi seviyorum. Kabile mağaralarına geri dönmek istemiyorum, tamam mı?"

Liz yavaşça, "Sanırım anlamıyorum," dedi. "Kaçtın mı? Aehako'yu, Haeden'i ve Kira'yı terk ettiğinde de böyle mi oldu?"

Terk edildim. Tanrım, sanırım öyle yaptım, değil mi? Çünkü o kadar sersemlemiş ve kendi karmaşama

kapılmışım ki

cesetleri gömmek için bile geri döndüler. "Onlar ölmüştü, Liz. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Sessizlik. Sonra, "Neden bahsediyorsun, Willis?"

Bu söz karşısında homurdanarak gülüyorum. Bana evimi hatırlatıyor ve içimde başka bir özlem dalgası yayılıyor, ardından karnımda başka bir ağrı başlıyor. Masaj yaparak acıyı dindirmeye çalışarak ovuyorum. "Hiç komik değil Liz. Onları kendi isteğimle terk etmedim.

ama onları terk etmedim." Sertçe yutkunuyorum.

"Hayatlarına mal olduğum için nefret ediyorum. Her zaman bunu düşünüyorum."

"Şehit gezinizi bölmekten nefret ediyorum ama kimse ölmedi." Kuru sesi beni bir bıçak gibi kesiyor.

O kadar hızlı dönüyorum ki başım dönüyor. "Ne?"

Liz'in kaşları birbirine yaklaştı, anlamlı yüzü karıştı. "Evet, herkesin öldüğü fikrine nereden kapıldığınızı bilmiyorum. Ama Aehako ve Haeden iyiler. Yani, Aehako harika ve Haeden de her zamanki huysuz hali, yani sanırım bu 'iyi' olarak nitelendirilebilir."

Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Rahatlayarak gülmek istiyorum ama aklımda çok fazla soru var. "Kira - uzay gemisi-"

"Ah, evet." Liz ayağa kalkıyor, bu sefer hantal bir şekilde ve hareket ettikçe giysilerinin arasından karnının şişliğini görüyorum. "Kira onlara çok sert davrandı. O lanet şeyi bir dağın yamacına çarptı ve bir kaçış kapsülüyle dışarı çıktı. Eeyore'un bunu yapabileceğini kim bilebilirdi ki?" Gururlu görünüyor.

"Anlamıyorum."

Liz, konuşma fırsatı bulduğu için her zaman mutludur. Rukh tarafından kaçırıldıktan sonra neler olduğunu anlatarak

kulağımı ınlattı. GörünüŖe göre

Kasvetli Kira'nın atılğan kurtarılışı, yangınların etrafında popöler bir hikayedir ve Kira'nın nasıl olduğunu anlatarak hikayeyi süsler.

günü kurtardı ve kötü adamları tek başına alt etti.

Etkilendim, ama her şeyden çok rahatladım.

Üç ölümün sebebi ben değilim. Kabilede kimse benden nefret etmiyor.

Gerekirse geri dönebilirim. Nedense bu beni rahatlatıyor. Kaçma düşüncesinden, sanki herkes beni görürse öldürecekmiş gibi dünyadan saklanmaktan nefret ediyordum. Dışarıda hâlâ arkadaşlarım olduğunu bilmek? Bu harika bir duygu.

O hikâyeyi bitirirken ben yavaşça adımlıyorum. Bunu atlatamıyorum.

Ölmedi. Hiçbiri. Aehako ve Kira görünüşe göre

Bir de çocuk bekliyordum. Ben gittikten sonra yankılanmış olmalılar.

"Şimdi," diyor Liz, yanıma doğru ilerleyerek. Beni tekrar minderlere doğru yönlendiriyor. "Neden bana kendin hakkında bilgi vermiyorsun? Sana ne oldu? Aehako'nun söylediğine göre, seni dışarı göndermiş.

Travois için direk almaya gittin ve bir daha geri dönmedin. Seni vahşi bir hayvanın kaptığını falan düşündüler. Belli ki seni bir şey yakalamış," diyerek karnımı okşuyor. "Ama bu hikayede doldurulması gereken bazı büyük boşluklar var ve ben

cevapları alana kadar ayrılıyorum."

"Biri seni aramaya gelmeyecek mi?" diye sordum. "Oh, Raahosh'a işlemem gerektiğini söyledim. Hamile kadınlar her zaman

işlemem lazım." Elini havada sallıyor. "Kaybolduğumu

düşünecek ve bana izleri takip etmem konusunda ders verecek, falan filan." A

Sevecen bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Kendini daha iyi hissetmesi için biraz konuşmasına izin vereceğim elbette. Şimdi bana kendinden bahset."

"Ben mi?" Tüm bu haberler beni etkiliyor olmalı. Halsiz ve başım dönmüş hissediyorum ve konsantre olmakta zorlanıyorum.

"Evet, sahile nasıl geldiniz? Fark etmediysen, dağlardan çok uzaktayız."

"Siz neden buradasınız?" Sormadan edemiyorum.

"İnsanlar uzun kıştan sonra sıkıldılar ve büyük bir av istediler. Ayrıca, tuz depoları azaldı, bu yüzden birisi Okyanusa doğru gidiyoruz ve bir grup avcı topladık. Bu bir tuz avı," diye şaka yapıyor. "Raahosh'a söyledim, eğer sabahki kök patateslerime tuz atmazsam kelleler uçacak."

Kıkırdamaya çalışıyorum ama sesim çıkmıyor. Hâlâ bunalmış durumdayım.

"Buraya tuz için mi geldin?" diye nazikçe sorar. "Sen ve eşin?" Bana kaşlarını çatıyor ve hareketleri gözümün ucuyla bir bulanıklığa dönüşüyor. "Harlow? İyi misin kızım? Sadece çok solgunsun."

"Sadece biraz başım dönüyor." Oturduğumu düşünürsek bu çok garip.

Ama başım dönüyor. Soğuk terler içindeyim ve mide bulantısı boğazımı tırmalıyor.

"Ona dokunma!" Rukh'un hırıltılı sesi bulanık düşüncelerimi yarıp geçiyor.

Başımı kaldırıyorum ve muhteşem, vahşi eşim elinde Liz'i hedef alan bir mızrakla mağaramıza dalarken ona bakıyorum.

Adam içeri girerken Liz, "Siz bay olmalısınız," der. Ve adam yaklaştığında nefesi kesilir. "Lanet olsun."

Ne? Sormak istiyorum ama parmaklarımı ağzıma bastırıyorum. Berbat hissediyorum. Bir şeyler ters gidiyor. Bebek sertçe tekmeliyor ve bu sefer beni mutlu hissettirmiyor. Beni endişelendiriyor. Görüş alanımın kenarlarında siyahlık beliriyor.

"Eşime dokunmak yok," diye hırlıyor Rukh ve mızrak yaklaşıp Liz'in çenesinin altına saplanıyor. "Har-loh, bana gel."

Ayağa kalkmaya çalıştım ama Liz beni geri çekti.

"O hasta, seni pislik. Ona bir bak. Sana iyi görünüyor mu?"

"Ben iyiyim," diye nefes alıyorum ama karanlık daha da ağırlaşıyor ve ben gerçekten ama gerçekten iyi değilim. Başım aniden milyonlarca kilo ağırlığındaymış gibi hissediyor ve yattığım minderin üzerinde sallanıyorum. Oturuyorum. Sadece Liz'in destek kolları beni geriye doğru düşmekten alıkoyuyor.

Sonra Rukh geldi ve yüzüme dokundu. Hem nemli hem de terli hissediyorum ve boğazımın arkasındaki bulantı bir türlü geçmiyor. Yüzü bulanık görüşüme giriyor ve o kadar yakışıklı ve endişeli görünüyor ki ağlamak istiyorum. Onu teselli etmek istiyorum ama kendimi berbat hissediyorum.

Ona tekrar "Ben iyiyim," diyorum ama dünya kararmadan önce gördüğüm son şey onun acı dolu ifadesi oluyor.

RUKH

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, sinsî bir yorgan canavarı gibi korkuyorum. Har-loh kollarımda gevşek, baygın. Onun

Cildi sıcakmış gibi terle kaplıdır, ancak elleri ve yanağı soğuktur.

Mağaramın etrafında başka bir insan koşturuyor, bir dişi. Gitmesi, kötülerin yanına dönmesi için ona bağırarak istiyorum ama elinde su dolu bir kesesi var ve bir deri parçasını ıslatıp Har-loh'un yüzüne sürüyor. O da üzgün görünüyor. Yardım etmek istiyor.

Sırf bu yüzden kalmasına izin verdim.

Har-loh'um hasta. Onu yakınımda tutuyorum, çenesini ve boynunu okşayarak uyanmasını bekliyorum. Yanında duran dişi, ıslak kareyi yanağına sürüyor.

"Bunu daha önce yaptı mı?" diye sorar kadın.

Gitmesi için ona bağırarak istiyorum ama yardım etmek için ne yapacağımı bilmiyorum. Belki o biliyordur. Ben de cevap olarak başımı sallıyorum.

"Bebekle ilgili sorunları var mı? Lekelenme? Mide bulantısı?" Bu kelimelerin bazılarını bilmiyorum ve dişlerimi sıkıyorum, onu daha yakın tutarak. "O iyi."

"Saçmalık." Kelimeyi açıklamak için durmuyor. "Yüzüne bakın. Gözleri çukur gibi. Yorgun görünüyor ve ben bile acı çektiğini söyleyebilirim. Sürekli yan tarafını ovuşturuyor."

"Bir kit taşıyor," diye hırladım.

"Ben de öyleyim! Ve ben onun gibi hasta değilim. Bir sorun var." Dişi neredeyse bana bağırıyor. Eliyle karnını işaret ediyor ve orada ilk kez yuvarlak bir şişlik görüyorum. Haklıydı.

Yüzünde benim Har-loh'umunki gibi bitkin bir ifade yok.

Endişeyle Har-loh'u kendime yaklaşıtıyorum. Solgun. Ve bazı sabahlar uyanmakta zorluk çekiyor. Fark ettim ki

m¼cadele ediyor ama bunu nasıl d¼zelteceęimi bilmiyorum.
Bu kadının bunu hemen fark etmesi beni endişelendiriyor.

Acaba ben mi

Göreceklerimden korktuğum için mi eşimi görmezden
geliyorum? Onu kaybetmekten mi?

Onu daha yakın tutuyorum, acı çekiyorum. Onu
kaybedersem öleceğim. Uğruna yaşamaya değer tek şey o.
Artık Har-loh'a sahibim, önceki yalnızlığıma geri dönemem.
Dayanamıyorum

onun gülüşü, dokunuşu, kokusu olmadan geçen bir günü
düşündüm. Uyandığımda tenimdeki küçük, soğuk elleri.

"Ne yapmalıyım?" Kelimeleri geri ısıramadan ağzımdan
kaçıyor.

Dişı dudaklarını büzüyor ve bir an için Har-loh'a o kadar
garip bir şekilde benziyor ki içim özlemle doluyor. Eşimin terli
yüzünü tekrar okşuyorum. "Kabileye geri dönmesi
gerekiyor."

Beni terk mi edeceksin? Buradan ayrılıp kötülerin yanına
mı gideyim? Bunu önerdiği için kadına dişlerimi
gösteriyorum. "Hayır!"

"Bu ıssız yerde onunla birlikte olmanın güvenli olduğunu
mu düşünüyorsun?" Küçük dişı koluma vuruyor sanki
Sözlerini içime işlemeye çalışıyordu. "Bebek erken gelirse
ne yapacaksın? Kanaması başlarsa ve durmazsa ne
yapacaksın? Fark ettiniz mi bilmiyorum ama burada çok
fazla sa-khui ve insan yok.

Burada melezleşme oluyor dostum. Bunların hepsi yeni ve
ne olacağını bilmiyoruz."

Har-loh'un yumuşak yanağını okşadım. Biz farklı halklarız.
Bunun eşime zarar verebileceğini düşünmemiştim ama şimdi
kalbim endişeyle sıkışıyor. Hayatta kalma içgüdüğü ile

Har-loh'u güvende tutmak. Hayatım boyunca kötü olanlara asla yaklaşmamam konusunda uyarıldım. şimdi Har-loh'la aynı düz özelliklere sahip bu küçük dişi bana onu inlerine götürmem gerektiğini mi söylüyor?

Bu düşünceyi anlayamıyorum.

Kadının sesi bir süre sonra yumuşuyor. "Her neyse, sen kimsin? Halkın nerede?"

"Benim kimsem yok."

"Bir yerden gelmiş olmalısın." Başını eğiyor ve beni inceliyor. "Bir erkek kardeşin var mı? Çünkü bana çok tanıdık geliyorsun."

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü çok fazla soru soruyor. Onun yerine bezi elinden alıp Har-loh'un yüzüne bastırıyorum. Bir süre sonra kadına "şifacını buraya getir," diyorum. Har-loh'a bakılacağı anlamına geliyorsa bir şifacının varlığına katlanabilirim ama başka hiç kimseye katlanamam.

Kadın bıkkın bir ses çıkarır. "şifacı burada değil. Diğerleriyle birlikte eve dnd çünkü birkaç hamile kadın var ve hepsi de kolay zamanlar geçirmiyor."

Kabilelerinde benim Har-loh'um gibi acı çeken başkaları da var mı? Ne yapacaklarını bilirler mi? Ona bakıyorum, parçalanmış.

Beş parmaklı düz bir elini havada tutuyor. "Tamam. Güven konusunda pek iyi olmadığını söyleyebilirim. Buraya birini getirebilir miyim? Arkadaşımı?"

Savunmaya geçerek Har-loh'un üzerine çömeliyorum ve bıağıma uzanıyorum. "Kimse gelmesin!" Kötülerden birinin bile gelebileceği düşüncesinden tiksiniyorum.

Mağara evimizi bulanlar. Bu dişinin bilmesi yeterince kötü. Bir şey söylerse gitmek zorunda kalacağız. Kötü olanlardan kaçınmalıyız-

Kötü olanların şifacısı olması
dışında. Kararsızım.

"Arkadaşım da senin gibi benim için endişelenecek. Harlow" diyor, baygın kadınıma tekrar endişeli bir bakış atarak. "Lütfen. Onu getirmeme izin verin, bence onunla konuşursanız kendinizi daha rahat hissedersiniz."

"Kötü olanlara güvenmiyorum," diye bağırdım.

"Kötü olanlar mı?" Sesi şaşırmış gibi geliyor. "Tamam. Bu Beklenmedik. Yine de kötü biri olmadığına söz veriyorum. O... aslında bana seni hatırlatıyor." Yüz ifadesi bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ona silah kullanmamasını söyleyeceğim, tamam mı?"

Tereddüt ediyorum ama Har-loh o anda kollarımda inliyor ve kıpırdanıyor. Eğer bu insanlar Har-loh'u bir şifacıya nasıl götüreceklerini biliyorlarsa, kadınıma korumak için ne gerekiyorsa yapmalıyım ve taşıdığı kit.

Zihnimde babamın uzaktaki avcıları işaret ettiği anılar canlanıyor. Her zaman kötülerden uzak durmalısın, oğlum. Güvenme. Onlara yaklaşma.

Ama Har-loh'un halkı onlarla birlikte yaşıyor. Ve Har-loh iyi ve nazik biri. Ve bu insan yardım etmek istiyor gibi görünüyor.

"Sadece bir tane," diyorum, sesim güvensizlikle düzleşiyor. "Silah yok."

Başını sallayıp ayağa kalkıyor ve mağaradan sıvışıyor. Ona güvenmiyorum ama başka ne seçeneğim var ki?

Dişi ayrıldıktan birkaç dakika sonra Har-loh'un gözleri irkilerek açıldı ve sersemlemiş bir halde yüzüme odaklandı. "Rukh?"

"Buradayım," diye mırıldanıyorum, sesim endişeyle boğuklaşıyor. Yüzünü nazikçe okşuyorum. "Hasta mısın, Har-loh'um?"

"Hayır, ben iyiyim," diyor ama sesi titrek çıkıyor. Kollarımı itiyor ama ben onu bırakmayı reddediyorum. "Sadece bir an için başım döndü."

"Diğer dişi, yavrunun seni hasta ettiğini söylüyor."

Kızıl kaşları birbirine çatıldı. "Liz mi?"

Başımı salladım. "Şu an canın acıyor mu?"

Ellerini karnının üzerinde gezdiriyor ve tereddüt ederek kuru dudaklarını yalıyor. Bu kalbime endişe salıyor. Leezh haksız değil. "Sırtım ağrıyor elbette, yan tarafım da sürekli ağrıyor. Ama bunlar normal şeyler, değil mi?"

"Bilmiyorum. Arkadaşını almaya gitti. Benimle konuşmak istiyor."

"Raahosh?" Har-loh'un kaşları yine çatılır. "Benim hakkımda mı? Söz veriyorum iyiyim."

"Sen değilsin." Oturmasına yardım ediyorum ve içmesi için ona bir su kabı veriyorum. Bunu yaparken elinin titrediğini fark ediyorum ve bu içime saplanan bir mızrak gibi oluyor. Leezh'in suçlayıcı sözleri tekrar tekrar aklımdan geçiyor. Burada olmanın güvenli olduğunu mu düşünüyorsun?

Har-loh'u buraya taşıdım çünkü buraya kimsenin gelmediğini biliyordum. Biliyordum ve onu iyileştirebilecek şifacıdan uzaklaştırdım. Suçluluk duygusu beni yutmakla tehdit ediyor.

Küçük elleri kolumun üzerinde çırpınıyor. "Rukh... onlara zarar vermezsin, değil mi? Yabancıları sevmediğini

biliyorum."

"Kötülere zarar vermemi istemiyor musun?"

Bir an için Har-loh mutsuz görünüyor. Sıkıntılı. "Buradaki hayatımızı seviyorum. Bunu sen de biliyorsun. Ama diğerleri... bazıları benim arkadaşlarım. Onların incinmesini istemiyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum.

Har-loh su yudumları arasında yumuşak bir sesle, "Liz sadece bana göz kulak oluyor," diye devam etti. "Düşündüm de... şey, bu önemli."

"Söyle."

Sıkıntılı görünüyor. "Onlara geri dönmememin bir nedeni de diğer üç kişinin ölümünden beni sorumlu tuttuklarını düşünmemdi. Liz bana onların hayatta olduğunu söyledi. Kimse benden nefret etmiyor."

İçimdeki hastalıklı his geri döndü. Yani başka seçeneği olmadığını düşündüğü için mi benimle geldi? Har-loh'un neden tekrar kaçmaya çalışmadığını sorgulamak şimdiye kadar hiç aklıma gelmemişti. Aptalca bir şekilde dost olduğumuz için, benim ona karşı hissettiklerimi onun da bana karşı hissettiğini düşünmüştüm.

Belki de başından beri bunu hayal etmişimdir.

Belki Har-loh kötü olanlara dönmek istiyordur. Dönerse ben ne yaparım?

"Bana yiyecek bir şeyler getirebilir misin?" Har-loh sorar, bir elini alnına koydu. "Belki bu baş dönmesine iyi gelir."

Mutsuzluğum hemen bir kenara itildi. Eşimin bana ihtiyacı var. Benim ne istediğim önemli değil. "Burada kal," diyorum ona ve kurutulmuş, tuzlanmış et sepetlerinden birine doğru ilerliyorum. Midesi rahatsız olduğunda sabahları yediği en yavan lezzetten birkaç şerit seçip ona geri getiriyorum. Yerken onu izliyorum ve içtiğinden emin oluyorum.

Bol su. İşi bittiğinde onu kucağıma alıyorum ve uzanıp rahatça dinlenebilmesi için - itiraz ederek - kürklerden oluşan yuvamıza taşıyorum.

İlk defa burada kalamayacağımızı anladım. Har-loh hastaysa olmaz. Har-loh iyi değilse bir yavru kediyle işlerin nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Ona bakabilirim ama bir kediye nasıl bakacağımı bilmiyorum. Midemdeki düğüm daha da büyüyor.

Geri dönmeliyiz.

HARLOW

Rukh için endişeleniyorum. Doğal olmayan bir şekilde sessiz ve soruları olduğunu biliyorum. Yine de hiçbir şey söylemiyor, sadece yakınımda geziniyor ve beni küçük kuru et parçalarıyla besliyor ve derimde bol miktarda su olduğundan emin oluyor. Yorgunum ve biraz kestirmek istiyorum ama Liz ve eşi geliyor, ve Rukh'un nasıl tepki vereceğinden endişeleniyorum. Gergin olduğunu söyleyebilirim.

Yatağın kenarını okşuyorum ve onu yanıma uzanmaya davet ediyorum. Bugünün gidişatından nefret ediyorum. Kira ve diğerlerinin hayatta olduğunu öğrenmek harika ama garip bir şekilde Liz ve avcı grubunun ortaya çıkıp hayatımı altüst etmesine biraz içerliyorum. Burada Rukh'la olmayı seviyorum. Okyanus kıyısındaki küçük yuvamızı seviyorum.

Bebek sanki kabul ediyormuş gibi karnımı tekmeliyor.

Liz mağaranın girişinde, "Merhaba," diye sesleniyor ve Rukh hemen ayağa fırlıyor. İşgalcilerin varlığında benimle yatma düşüncesi unutuldu. Uzun kemik bıçağını çıkardı, sapını sıkıca kavradığı için bıçağı hınzırca görünüyordu.

Kalbim güm güm atıyor. Rukh önümde hareket ediyor, Beni koruyor ve bunu yaparken bile koca adam için sevgiyle doluyorum. Khui'm mırlamaya başlıyor ve ben de onun yanıtını duyuyorum. Nedense bu beni rahatlatıyor. Başka ne olursa olsun, birbirimize sahibiz.

Liz parmak uçlarında içeri giriyor ve yayının yerinde olmadığını fark ediyorum. Arkasında daha büyük bir gölge var ve adamın yaklaşma şekli... bir an için bana Rukh'u hatırlatıyor. Sonra geriye kalan tek bükülmüş boynuzu, diğerinin sapını ve Raahosh'un yüzündeki yara izlerini görüyorum. Rukh'tan daha uzun ve daha zayıf, ama bir an için çarpıcı bir ikisi arasındaki benzerlik.

Bunu gören tek kişi ben değilim. İki adam birbirlerine bakarken mağara sessizliğe gömülür.

Raahosh'un gözleri kısılıyor ve bakışları benden Rukh'a kayıyor. "Kimsin sen? Harlow neden senin elinde?"

"Har-loh benim," diyor Rukh, sesinde sert bir tonla. Elinin bıçağın üzerinde sıkılaştığını görüyorum ve bana yaklaşıp beni Raahosh'un görüş alanından çıkarmaya çalışıyor. Sanırım saldıracak, neredeyse gerginlikten titriyor. Bir an sonra da ağzından kaçırıldı, "Babama benziyorsun."

"Sen de öyle." Raahosh'un burun delikleri genişler ve vücudu gerilir. "Benim küçük kardeşim Maarukh'du. Senin adın bu mu? Öyle mi?"

Vaashan'ın oğlu musun?"

Nefesim kesildi. Maarukh? Rukh?

Liz'in de nefesi kesiliyor. "Kahretsin," diye nefes alıyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. "Birbirinize benzediğinizi sanıyordum."

Ama iki adam da hareket etmiyor. İkisi de kaskatı ve rahatsız görünüyor. Bir süre sonra Raahosh konuşuyor. "Sen doğduktan sonra babam beni kabileyle birlikte terk etti." Elini yüzüne götürüyor ve hafızasındaki yara izlerine dokunuyor. "Birçok mevsim sonra, avcıların saflarına katılacak yaşa geldiğimde onu aramak için geri döndüm ve mağarası yerle bir olmuştu. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Hem senin hem de onun öldüğünü düşündüm. Burası küçük bir takım ve tek başına bir adam için zor bir yer."

Rukh sessiz. Bacağına dokunup okşuyorum, bununla nasıl başa çıkacağı konusunda endişeleniyorum. Bir gecede dünyamız altüst oldu ve şimdi bir kardeşi olduğunu öğrenmek? Bu zor olmalı.

"Şifacınız mı var?" Rukh'un ani sözleri beni ürküttü. Aileden hiç bahsedilmiyor.

"Bizimle değil." Raahosh'un gözleri tekrar kısılıyor ve Rukh'a kaşlarını çatmaya hazır görünüyor. "Mağaralardan ayrılmıyor.

Onun yardımına ihtiyaç duyan çok fazla kişi var."

"O zaman Har-loh'u ona götürelim. Şimdi gidiyoruz."

Gözlerim açılıyor ve şaşkınlıkla Rukh'a bakıyorum. "Biz ne?"

Bana dönüyor ve eli başıma gidip saçlarımı okşuyor. "Sen benim eşimsin. Şifacıyı görmeye gidiyoruz."

Liz'in homurdanmasına aldırmadan, "Ben iyiyim," diye itiraz ediyorum.

Rukh kararlı bir şekilde, "İyi değilsin," der. "Biz gideceğiz."

RUKH

Bunların hiçbirine güvenmiyorum. Babamın yaşıyan başka bir kiti olmasına ve adamın onun yaralı bir versiyonu gibi görünmesine rağmen şüphe doluyum. Babam ondan sık sık bahsederdi ama ben onu hayal edemeyecek kadar küçüktüm. Ama Raahosh'un babamdan olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok. Onun gözlerine benzediğimi hayal ediyorum. Onu görmek, çoktan ölmüş olan babamı özlememe neden oluyor, ama kararımı veren şey onu görmek değil.

Har-loh'un bacağımdaki yumuşak eli, onun iyi olmadığını hatırlattı.

Eşim ve takımım için her şeyden vazgeçerim. Artık ne istediğimin bir önemi yok. Önemli olan tek şey Har-loh. Bu yüzden endişemi yutacağım ve onu mağaralara geri götüreceğim, böylece şifacı karnındaki acıları dindirebilir ve onu daha iyi hissettirebilir.

Sonra buraya, evimize döneceğiz ve yavrularımızı tek başımıza büyüteceğiz.

Kötü olanlarla kalmak istemiyorum. Bu değişmedi.

Bir kenarda, Raahosh geveze insan eşiyle tartışıyor. Ne zaman yola çıkacaklarını ve kimin geri döneceğini tartışıyorlar. Har-loh yuvamızda sessizce kürkleri katlarken ben yıpranmış omuz çantamı kurutulmuş et ve diğer küçük konforlarla dolduruyorum. Kalkmasına izin vermiyorum, o da içinde elinden geleni yapıyor.

Uzan. Bu sırada diğ er ikisi ağız dalaşına giriyor ve birbirlerine gerçekten kızgın olup olmadıklarını ya da Harloh'un beni kelimelerle kızdırıp sonra da sikime uzanması gibi bir şey olup olmadığını anlayamıyorum. Kürklerin içinde bile her konuda tartışmayı sevdiklerinden şüpheleniyorum.

"Hepimiz geri dönebiliriz," diyor Leezh tekrar. "Birlikten kuvvet doğar. Hepimiz bir noktada geri dönmek zorundayız, değil mi? Diğerleri de Maarukh'la tanışmak ve Harlow'u görmek isteyeceklerdir."

Raahosh denen adam - kardeşim - kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve kaşlarını çatarak arkadaşına bakıyor. "O hasta. Hızlı seyahat etmemiz gerekiyor ve diğerleri hâlâ avlanmak ve yemek pişirmek için tuz toplamak istiyor. Hâlâ yapacak çok iş var."

Yüzünü buruşturuyor. Kimse bana tüm av partisiyle birlikte seyahat etmek isteyip istemediğimi sormadı. Ben de istemiyorum. "Başka bir zaman gelebilirler," diye karşılık veriyor Leezh. "Kimse ölmeyecek eğer yemeklerinde tuz yok. Zaten bu noktada çoğu kişi çiğ yiyor. Harlow daha önemli."

"Ve daha küçük bir grup daha hızlı hareket edecektir." "Eğer bir travois'imiz varsa değil!"

Trah-voy'un ne olduğunu bilmiyorum. Sadece ikisinin de konuşmayı kesmesini istiyorum. Mağaramdan çıkmalarını istiyorum.  kisine de ters ters bakıyorum ama yüz ifademden habersiz, tartışmalarına dalmış görünüyorlar. Bu kesinlikle cinsel bir şey. Leezh'in göğsü nefes nefese ve sanki gülümsemeye hazır gibi görünüyor keskin sözlerine rağmen. "Eşimi ben taşıyacağım," diyorum aşk konuşmalarını bölerek. "Herkesle birlikte seyahat etmek

istemiyorum. Raahosh haklı. Küçük bir grupla hızlı gideriz."
Düşünce

Kötülerin çoğuyla birlikte yürümek midemi bulandırıyor.

"Katılıyorum," diyor Har-loh sesini ekleyerek. "Diğerleri kalsın ve avlansın. Biz geri dönebiliriz. Ve ben yürüyebilirim, ben söz veriyorum."

Dönüp arkadaşıma bakıyorum. "Seni ben taşıyacağım." Dilini bana doğru uzattı.

"Peki," diyor Leezh ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Bu, kendi yuvarlak karnının dışarı çıkmasına neden oluyor. "Ama diğerleriyle konuşmamız gerek. Nereye gittiğimizi merak edeceklerdir."

Raahosh homurdanır ve gökyüzüne bakar. "Yakında hava kararacak. Diğerleriyle buluşacağız ve onlara ayrıldığımızı açıklayacağız. Sabah yolculuk için buraya döneceğiz. Bu sizin için uygun mu?" Bakışları bana doğru kayıyor.

Başımı sallıyorum. O haklı. Her ne kadar şimdi gitmek istesem de, sabaha kadar beklemek daha akıllıca. Har-loh bu gece dinlenebilir.

Sonunda Leezh ve Raahosh ayrılıyor, Leezh sanki dostumun üzerine titremek istiyormuş gibi tereddütlü görünüyor. Yine de kalmasına izin vermeyeceğim. Bu benim işim. Arkadaşı sonunda onu uzaklaştırıyor ve sonra Har-loh ve ben tekrar yalnız kalıyoruz. Vücudumdaki gerginliğin bir kısmı hafifliyor ve sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum.

"Yani gerçekten gidiyor muyuz?" Har-loh'un sesi mağaranın sessizliğini bozuyor. Şimdi doğal olmayan bir sessizlik var.

Sevgili eşime doğru ilerliyorum ve onun yanında diz çöküyorum. Yüzünü inceliyorum, artık benim için o kadar değerli ki

Bir an için bile olsa onsuz. "Leezh haklı. İyi değilsin. Şifacının sana yardım etmesini istiyorum. Eğer bu kötülerle birlikte seyahat edeceğimiz anlamına geliyorsa, o zaman ederiz."

"Gitmek istemiyorsun."

Ben sessizim. Mesele gitmek isteyip istememek değil. Hiçbir şeyin onu riske atmasına izin vermeyeceğim.

Gözleri yaşlarla dolar. "Gitmek istemiyorum. Buradaki hayatımızı seviyorum."

Onu ağlarken görmeye dayanamıyorum. Kendimi daha önce baygın olduğu zamanki kadar çaresiz ve korkmuş hissetmeme neden oluyor. Onu rahatlatmak için yaklaşıp kollarıma alıyorum.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyor kollarını bana dolayarak. "Her şey değişiyormuş gibi hissediyorum ve bu halini seviyorum."

Yumuşak, turuncu-kızıl saçlarını okşuyorum. "Biliyorum." Ama fikrimi değiştirmeyeceğim. Onun daha önceki baygınlığının, nemli cildinin ve solgun yüzünün çok farkındayım. Leezh'in ısıltılı sağlığı sadece daha da kötüleştiriyor. Har-loh'umun nasıl hissetmesi gerektiğini görüyorum ama hissetmiyor. Bunu onun için düzeltmek istiyorum.

"Değişmeyeceğimize söz verir misin?" Yüzünü boynuma gömüyor. "Ne olursa olsun?"

"Senden ayrılmadan önce göğsümden khui'yi koparacağım," diyorum ona. "Biz birlikteyiz. Her zaman."

Başını kaldırıyor ve dudaklarını bana öpmek istediğini söyleyecek şekilde ayırıyor. Onu nazikçe kendime doğru tutuyorum ve ağzımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum. Bu gece yalnız geçireceğimiz son gece. Onu eşim olarak kabul etmek istiyorum ama kendini iyi hissetmiyorsa olmaz. Geri

çekiliyorum, kararsızım.

Har-loh beni saçlarımdan yakaladı. "Ben kırılmadım, Rukh. En azından dün gecedен daha fazla değil. Seninle sevişmek istiyorum. Burada, mağaramızda." Sesi titriyor. "Evimizde."

Ona dikkat edeceğim. Başımı sallıyorum ve onu yavaşça kürk yuvasına geri götürüyorum. Bunların bazılarını geride bırakmak zorunda kalacağız ve bu rahat bir yatakta geçireceğimiz son gece olabilir.

Har-loh'un sevdiği gibi bir yatak. Rahat etmesi için omuz çantama deri puflardan birkaç tane eklemeye karar verdim-

Yanağıma dokunuyor. "Yarını düşünüyorsun."

"Düşünüyorum," diye itiraf ediyorum ve boynuna sarılıyorum.

"Diğerleri için endişeleniyor musun?"

Ben endişelenmiyorum. Ben Har-loh için endişeleniyorum. Diğerlerinin bir önemi yok. Bu yüzden başımı sallıyorum ve boğazının dibini yalıyorum.

onu her zaman titreten hassas nokta. İnliyor ve bana doğru bastırıyor ve ikimiz de bir sonraki an için tuniğinin bağcıklarını çözmeye çalışıyoruz. O soyunuyor, sonra ben soyunuyorum ve birlikte çıplak kalıyoruz. Har-loh üşümesin diye üzerimize bir kürk çekiyorum. Vücudunu kendi vücudumla örtmek istiyorum ama koca göbeği buna engel oluyor. Onun yerine yanına uzanıp onu okşuyorum. Eşim yumuşak teninin okşanmasını seviyor ve ben de parmak uçlarımı meme uçlarının vadisinde gezdiriyorum ve bir koldan aşağı.

Titriyor ve elini sikimin üzerine koyuyor, başparmağı mahmuzumun alt tarafını okşuyor. Küçük bir dokunuşla nefesim boğazımda tıslıyor ve elini kendi elimle kavriyorum, sıkı kavrayışla kabaca okşuyorum. Acı verici bir his iyi, ama orada harcamak istemiyorum. Birkaç kez daha

ekiftirdikten sonra elini kendi elime alıyorum ve
parmaklarımızı birleştiriyorum. İtiyorum

Kolunu battaniyenin içine sokup onu orada sabitliyor ve ağzına sahip çıkıyorum. Dili benimkine vuruyor, daha fazlası için açgözlü.

Benim Har-loh'um. Eşim. Ona dokunmaktan asla yorulmam.

Öpüşüyoruz, dillerimiz oynuyor ve elim onu okşuyor. hassas göğsünü. Har-loh iç çekiyor ve kürklerin üzerinde yükselerek meme ucunu bana doğru bastırıyor.

Öpüşmeye ara verip aşağı iniyorum, dilimin ucunu göğsünde gezdirdikten sonra bir memesine doğru ilerliyorum. Kit olduğu için artık daha büyükler.

İçinde şişiyor ve vücudunun ne kadar dolgunlaştığını seviyorum. Bir ucunu dikkatlice yalıyorum, sonra da ısıyorum. Tepki olarak çıkardığı miyavlama sesi sikimin sarsılmasına neden oluyor ve ellerim yumuşak teninde dolaşırken göğüslerini tekrar tekrar dilliyorum.

"Seni seviyorum, Rukh," diye nefes alıyor. "Çok fazla."

"Eşim," diyorum usulca. "Benim kadını." Karnının yuvarlak tümseğini ve göbeğinin artık dışa doğru çıkıntı yapan küçük çıkıntısını öpüyorum. Sonra daha da aşağıya, onun

kalçaları ve amcığı. Bacaklarını hevesle açıyor ve ağzımı beklemekten ıslandığını görebiliyorum. Kıvrımlarını yaladığımda inliyor, vücudu battaniyenin üzerinde kayıyor. O benim. Klitorisini onun sevdiği şekilde yalarken bu düşünce kafamda şiddetleniyor ve elleri boynuzlarıma gidip beni orada tutuyor.

Ağzımla ona saldırıyorum, ona zevk vermek için sahip olduğum her şeyi kullanıyorum. Dilim klitorisini fiskeliyor, parmaklarım amının derinliklerine iniyor ve onu okşuyorum.

Ağızına. İnliyor ve kürklerin üzerinde kıvranıyor ama o boşalana kadar durmayacağım.

İnlemeleri yumuşak, ağlamaklı küçük çığlıklara dönüşüyor ve kalçaları yüzümü itiyor. Parmaklarımı daha hızlı ve kararlı hareket ettiriyorum. Bir an sonra, ismimi boğuk bir şekilde söylüyor ve sıvıları dilimi ıslatıyor. Vücudu zevkten titriyor ve sikim ağrıyor da ağrıyor.

Ama yüzümü itene kadar onu yalıyorum. Ondan ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmesini istemek yerine, nefes nefese kalmış, doymuş eşimin yanına uzanıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Kırılganlığına dikkat ederek kollarımı ona doluyorum.

"Peki ya sen?" diye soruyor nefes nefese. Tekrar sikime uzanıyor.

"Sus," diyorum ona ve elini itiyorum. "Bırak seni tutayım. Yorgunsun."

Biraz itiraz ediyor ama sesindeki yorgunluğu duyabiliyorum. Kendi bedenimin ihtiyaçlarını görmezden gelip onu daha yakın tutuyorum ve o da kollarımda yatmaktan memnun oluyor. Başını göğsüme yaslıyor ve parmakları hafifçe kolumu okşuyor.

Onların da benimkini aynı şekilde okşadıklarını hayal ediyorum ve o anda boşalmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Kit midemde dans ediyor," diyor bir süre sonra. "Hissetmek ister misin?"

Başımı karnına doğru yaklaşıtıyorum ve bir elimi hafifçe bir tarafına, kulağımı ve yanağımı diğer tarafına bastırıyorum. Karnında bir hareket var, ama pek bir şey hissettiğimden emin değilim. Sonra bir şey yüzümü itiyor ve karnının tamamının dalgalandığını hissediyorum.

Ben geri çekilip elleriyle yüzünü siper edince kıkırdıyor. "Neredeyse beni boynuzla yakalıyordun."

"Sadece... beni korkuttu." Tekrar karnına doğru ilerliyorum, zihnim merakla dolu. Kitim orada, zıplıyor ve canlı.

Kulağımı tekrar karnına dayadığım an, tekrar hareket ediyor ve kendimin daha küçük bir versiyonunu hayal ediyorum, kuyruğum bu kadar küçük bir alanda sıkışıp kalmanın verdiği kızgınlıkla titriyor.

Ben hiç kit görmedim. Hayal etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

Boynuzların karnını nasıl yırtmadığını hayal edin. Belki de benim yumuşak eşim gibidir ve boynuzları yoktur. O zaman çilli ve kızıl saçlı, eşimin daha küçük bir versiyonu olan küçük bir kız yavrusu hayal ediyorum.

Bu düşünceyi sevdim.

Har-loh'un eli saçlarımla oynuyor, onları düzeltiyor. "Hâlâ endişeliyim, biliyorsun."

Karnını okşuyorum. "Şifacı seninle ilgilenecek."

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor ve saçımı çekiştiriyor.

"Bunun için endişelenmiyorum. Sen ve ben için endişeleniyorum."

Sonra başımı kaldırdım, şaşırmıştım. Elini elime alıp avuç içini öpüyorum. "Sen ve ben her zaman birlikteyiz, Har-loh. Endişelenmene gerek yok."

Gülümsemesi yumuşak ve tatlı. "Kabullenmen gereken çok şey olacak. Sadece bana her konuda açık fikirli olacağına söz ver. Kimseye saldırmayacaksın."

"Size yardım ediyorlarsa onlara saldırmayacağım."

Bir kaşını kaldırıyor. "Daha önce Raahosh'a saldırmaya hazır görünüyordun."

Raahosh. Babama benzeyen kişi. Hatırlatınca sessizleşiyorum. Bir kardeşim var. "Ne yapacağımı

bilemedim
düşünüyorum," diye itiraf ediyorum.

"Çok fazlaydı," diyor usulca ve battaniyeleri okşuyor, tekrar onunla uzanmamı istediğini belirtiyor. Bunu memnuniyetle yapıyorum ve o da kollarıma giriyor. "Demek adın...

Maarukh?"

"Hatırlamıyorum." Kendini omzumun altına sıkıştırırken sırtını okşuyorum. "Tek hatırladığım babamın bana Rukh dediği."

"Ama bu senin adın. Sadece bir parçası." Homurdanarak kabul ettim.

"Bir kardeşin olduğu için memnun musun?" "Bilmiyorum."

"Bir gün için çok fazla değişiklik var," diyor tekrar. "Bugün daha önce sadece sen, ben ve kumsal vardı. Şimdi ise ayrılıyor ve her şey değişiyor."

Belli ki endişelenen tek kişi ben değilim. Onu kendime yakın tutuyorum.

RUKH

Har-loh gece boyunca ağır ağır uyuyor ve ertesi sabah normalden daha yorgun görünüyor. Bakmadığımı düşündüğünde yan tarafını ovuyor ve iyi olduğuna yemin ediyor.

Bu sadece onu şifacıya götürme isteğimi güçlendiriyor. Yapılacak en doğru şey bu. Önceleri, kötü olanlar sahilimize geldiği için kızgındım. Şimdi ise minnettarım. Garip bir his.

Har-loh bir parça kurutulmuş et kemirip su yudumlarken ben de yolculuğumuz için ihtiyaımız olan son şeyleri topluyorum. Daha fazla et, daha fazla su derisi. Har-loh için daha fazla kürk ve sevdiği puflar. Onun tunikleri, kit için yaptığı yumuşak sargılar ve taşıyabileceğimi düşündüğüm her şey. Zamanla Leezh ve Raahosh ortaya çıktı, antam şişiyor.

Ama eşimin ihtiyaç duyabileceği hiçbir şeyi geride bırakmayacağım.

Sabah ışığında Raahosh babamla ilgili anılarıma daha da çok benziyor. Yana döndüğünde ve yara izleri gizlendiğinde, profili tıpkı Vaashan'a benziyor. Beni sendeletecek kadar güçlü bir yalnızlık hatırası ile sarsılıyorum. Babam gideli çok uzun zaman oldu ama ben onu hâlâ zlyorum. Belki de onu hep özleyeceğim.

Raahosh da aynı şeyi hissediyor mu? Onu benim gibi hatırlıyor mu?

Ben izlerken Leezh, Har-loh'un yanına yerleşip kendi yemeğini yiyor ve sohbet ediyor. Kardeşimi inceliyorum, sonra çantamı yere bırakıyorum. "Gel."

Sırtında kendi çantası, bana ters ters bakıyor. "Neden?"

"Sana bir şey göstereceğim." Onu öne doğru salladım.

"Gel."

Eşine bakıyor, onu terk etmekten huzursuz olduğu belli. Bu anladığım bir duygu. Leezh ise onu el sallayarak uzaklaştırıyor ve ne eğilerek Har-loh'un yüzüne küçük bir glmsemi getiren bir şeyler fısıldıyor. Dişi bir arkadaşi olması güzel,

Kitle birlikte olan bir tane. Bu onu rahatlatacaktır. Endişelendiğini biliyorum. Ve sonra eşim endişelendiği ve ben onu yatıştıramadığım için utanç ve suçluluk

hissediyorum.

Ama Raahosh beni bekliyor ve ben de mutsuzluğumu bir kenara itiyorum. Eğer söylediği gibi babamın oğluysa son dinlenme yerini göreceğim. Sevgili dostuma son bir kez baktıktan sonra bir mızrak kapıp dışarı çıkıyorum. Bir süre sonra yabancı beni takip etti.

Sahile inerken sessiz bir partiyiz. Sözünün eri olsa da, yakınlarda başka kimse yok. Kimse bizimle konuşmak için durmuyor. Sanki yalnızmışız gibi, oysa bir sonraki kayalıkların hemen ötesinde birçok kötünün bizi beklediğini biliyorum.

Sonra babamın mağarasının önündeyiz. Bir an tereddüt ettim. Bu çok kişisel hissettiriyor. Sanki tüm dünyamı tanımadığım ama yüzümü paylaşan bu yabancıya ifşa etmek üzereymişim gibi. Düşünceler içimde savaşıyor. O bir Kötü biri... yine de kardeşim. Babam bunu istemez miydi? Ağır bir iç çekişle mızrağımı uçurumun duvarına dayadım ve mağaraya girmek için eğildim. "Gel," diyorum Raahosh'a, sesim sert. Beni takip edip etmemek ona kalmış.

Küçük odaya sürünerek giriyorum ve babamın kemiklerini örten taş yığınının yanına çömeliyorum. Hala hatırlıyorum Cesedini buraya sürüklediğim gün, uzun saatler sürdü, Daha fazla taş toplamak için bitmek bilmeyen yolculuklar çünkü leş yiyicilerin onun kemiklerini parçalama düşüncesi dayanabileceğimden daha fazlaydı. O zamanlar ben de sadece bir yavruyduum ve tamamen yalnızdım.

O günün acısı içimi dolduruyor ve başımı öne eğiyorum. Babam.

Küçük bir nefes tıslaması duyuyorum ve yukarı bakıyorum. Raahosh orada, uzun bedeni yanımdaki mağaraya sürünmek

için katlanmış.

Yaralı yüzü bana dönük ve babamızın son istirahatgahı olan düzgün, düzenli taş yığınınına bakıyor. Bakışları taştan bir çıkıntıda asılı duran kolyeye dönüyor ve yüzünde acımasız bir keder beliriyor.

Raahosh bir süre sonra, "O benim annemindi," diyor. "Annemizin. Annem öldükten sonra onu boynuna taktığını hatırlıyorum."

Kalbim acıyor. "Onunla ilgili hiçbir anım yok."

"Adı Daya'ydı." Sesinde bir törpü var ve bana bakmıyor. "Onunla ilgili çok az anım var, sadece babam bizi götürdüğünde karnının seninle birlikte yuvarlak olduğunu biliyorum. Onun için iki kez yankılandı. İlk seferinde benimle, beş yıl sonra da seninle." Bakışları bana kayıyor. "Babamızı sevmiyordu."

Kaşlarım birbirine yaklaştı. "Ama... yankılandılar." Har-loh'u düşünüyorum, göğsü benimkinin altında mırıldanıyor. Bu beni büyük bir memnuniyet ve neşeyle dolduruyor. Başka bir şey hayal edemiyorum.

"Bir başkasını seviyordu. Bunu çok net hatırlıyorum. Vaashan'dan hoşlanmıyordu."

Vaashan. Babamın adı. Raahosh'un sözleri beni öfkeliendiriyor ama daha fazlasını duymak istiyorum. Benimle ilgili şeyler biliyor.

ve cevaplara açım. "Ama ben buradayım."

"Hiç kimse rezonansı inkâr edemez," diyor Raahosh kesin bir dille. Öne doğru uzanıyor ve babasının mezarının üzerindeki taşlardan birine dokunuyor. "Hektar - Vektal'ın babası ve sonra şefi - kabilenin iyiliği için kiti almaları gerektiğine karar verdi, ama bu

onunla yaşamak zorunda değildi. Kalp arkadaşına dönebilirdi."

Düşündükçe ağzım açık kalıyor. Babamın onlardan bu kadar nefret etmesine şaşmamalı. Eşini ondan uzak tuttular.

"Babamız bunun kendisi için yeterince iyi bir cevap olmadığına karar verdi. Annemi ve beni de yanına alarak ve sonra onu asla geri getirmedi. Onu kabileden daha da uzağa götürdü. Burada değil." Başını kaldırıyor. "Tuz kokusunu hatırlardım. Ama onu tuttu ve sakladı. O bir avcı değildi ve kabileye dönüş yolunu bilmiyordu. Onun ağladığı birçok gün ve geceyi hatırlıyorum. Ama babam fikrini değiştirmede."

Bağırsaklarım sanki oraya bir taş saplanmış gibi hissediyorum.

"Sonra sen doğdun ve aralarındaki gerilim yok olmuş gibiydi. Annem sanırım mağaradan ayrıldığından beri ilk kez mutluydu. Seni seviyordu. Minik Maarukh'unu. Bunu tekrar tekrar söylediğini hatırlıyorum. Bu onunla ilgili son hatıralarımdan biri." Bakışları uzaklaşıyor, kolyesine geri dönüyor. "Sa-kohtsk'u altı avcıyla alt etmek zordur. Bir adam, eşi ve genç bir çocukla onu alt etmeye çalıştığınızı hayal edin." Başını sallıyor ve bir eliyle çenesini ovuşturuyor. "Annem yardım etmeye kararlıydı, çünkü sana bir khui almazsak

ölecekti. Onu kestiler ama annem avda öldü ve ben de parçalandım." Eli yüzüne, kırık boynuzun altındaki derin yara izine dokunuyor. "Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum.

Sadece babam beni iyileştirmek için kabileye geri götürüyor. Beni orada bıraktı. Neden orada kalmadığını hiç anlamadım.

benimle." Bakışları bana kayıyor. "Artık biliyorum. Bana öldüğünü söylemişti ama yalanmış. Sadece seni kabileye geri getirmek istemedi. Benimleyken başka seçeneği yoktu."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Raahosh'un sesinde büyük bir öfke var. Bir dakika sessizlik içinde düşünüyorum. Babamın taşlı yatağı çok sessiz. "Onlara karşı büyük bir nefret taşıyordu. Her zaman."

Raahosh yavaşça başını sallar. "Yine de beni onlarla bıraktı ve seni korudu. Bu beni neden kızdırıyor bilmiyorum ama kızdırıyor. Suçlanacak kişi sen değilsin."

Ben de kızgınım ve nedenini anlayamıyorum. Babamı severdim. Onu çok özledim ama bunu duyduktan sonra, ona karşı şaşkınlık ve kızgınlıkla doluyum. Bana Raahosh'tan hiç bahsetmedi. Annemi kendisiyle kalmaya zorladığını bana hiç söylemedi. Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum.

"Ne zaman öldü?" Raahosh'un sesi sessiz. "Ben gittim Birçok mevsim sonra onu aradım ama eski mağarasında hiçbir şey kalmamıştı."

Uzun bir süre sessiz kaldım, Raahosh'un hangi mağarayı ziyaret ettiğini hayal etmeye çalıştım. Babamın mevsimden mevsime geçtiği birkaç mağarası vardı ve ben de aynısını yaptım. Ben de öyle yaptım.

Kendi başımayken uzun süre kötü olanlardan kaçtım. Yine de babasını aramaya geldiğini itiraf etmesini tatmin edici buluyorum. Bu adamın babasından asla vazgeçmemesi düşüncesi hoşuma gitti. Ben de böyle yapardım. "Gençtim. Belki..." Düşünmeye çalışıyorum. "Yedi mevsim. Bir av vardı ve bir kar kedisi tarafından yaralandı. Yarası iyileşmedi. ve ateşten öldü."

Raahosh'un yüzü öfkeyle çarpılır. "Bir şifacının önleyebileceği başka bir şey. lmek mi istedi?"

Cevabım yok. Artık bir şifacı olduğunu bildiğim için bunu ben de merak ediyorum.

Bir süre sonra tekrar konuşur. "Sen... burada yalnız mıydın?"

Homurdanarak kabul ediyorum. Çok, çok uzun bir süre yalnız. Eşimi düşündüğümde bu düşünce beni daha belirsiz bir kızgınlık ve endişeyle baş başa bırakıyor. Beni terk ederse lrm. "Har-loh'u bulduğumda pek çok şeyi unutmuştum. Bana kelimeleri yeniden öğretti. Deri işlemeyi. Birçok şeyin nasıl yapılacağını."

Yavaşça başını sallıyor. "İnsanlar zekidir. Yumuşak ve kırılgandırlar ama zihinleri..." başının yan tarafındaki bir yara izine dokunuyor. "Bıçak gibidirler. Benim Leezh'im dil." Ama sanki bu düşünce hoşuna gitmiş gibi sırtıyor.

Har-loh bana halkının buraya nasıl geldiğinin hikayesini anlattı. Hepsine inandığımdan emin değilim. Kulağa gerçek olamayacak kadar inanılmaz geliyor ama bu adamın tepkisine bakılırsa, insanlar da kötü olanlardan yeni ve farklı.

Raahosh bir süre daha babamızın kayalık mezarına bakıyor, sonra bana bakıyor. "Yeniden bir aileye sahip olmak güzel."

Biz aile miyiz? Benim için o hâlâ bir yabancı. nemsediğim tek kişi Har-loh. Ama Raahosh'un tuhaf bir şekilde tanıdık gelen varlığı beni daha az yalnız hissettiriyor. Yani bu da bir şeydir.

Sekizinci Bölüm

HARLOW

Sahildeki mağaramızı geride bırakırken ağlayacak gibi hissediyorum. Geçen yıl orada çok mutlu oldum ve kendimi evimde gibi hissettim.

-Geri döndüğümüz kabile mağaralarından daha çok. Bu kararı vermek zorunda olduğumuz için kendimi sorumlu hissediyorum, sanki bedenimin ihaneti bir şekilde benim yaptığım bir seçimmiş gibi.

Kendime karşı tamamen dürüst olursam, küçük, endişeli bir parçam beyin tümörümün geri dönüp dönmediğini merak ediyor. Eğer khui'm onu uzak tutmanın stresine dayanamayıp geri dönüyorsa ve bu yüzden bu kadar hastaysam. Bunu Rukh'a ya da Liz ve Raahosh'a söylemiyorum. Bir şey olmayabilir ve Rukh sadece endişelenir.

durmadan. Yorgunluğum ve halsizliğim bebekle ilgili olabilir.

Ama yine de endişeleniyorum.

Yolculuk zor. Rukh çantamı taşımama izin vermiyor, Onun için hiçbir ağırlığı olmadığına ısrar ediyor. Basitçe omuzluyor ve kendi önemli teçhizatına ekliyor. Ben mi? Kar ayakkabılarımı giymek için ayaklarımı zar zor kaldırabiliyorum. Üç gün boyunca yürüme düşüncesi, Liz'in sınırsız enerjisiyle daha da zorlaşan, imkânsız bir deneme gibi görünüyor. Benden daha uzun süredir hamile olmasına rağmen adamlara ayak uyduruyor ve hatta zaman zaman izleri araştırmak için önden gidiyor (bu da Raahosh'u

çıldırtıyor ve aşırı korumacı yapıyor). Rukh elimi tutuyor ve o yanımdayken kendimi daha az bunalmış hissediyorum.

Yine de sırtımın ağrılar içinde kıvrınması, karnımın ağırması ve daha fazla yürüyememem uzun sürmüyor. İkiz güneşlerin gökyüzündeki yerlerine bakılırsa, henüz öğlen bile olmamış.

Bunu üç gün yapmak zorundayım. Hayal kırıklığı gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlıyor ve ayaklarımı yere basıp onlara bensiz devam etmelerini söylemek istiyorum. Yol

İlerisi engebeli ve yokuşlu ve daha da kötüleşecek çünkü dağları geride bırakmak yerine içlerine doğru gidiyoruz.

Adımlarım karda sendeliyor ve Rukh hemen yanımda, dirseklerimi kavlıyor. "İyi misin?"

"Sadece yorgunum," diye itiraf ediyorum. "Biraz ara verebilir miyiz?"

Liz ve Raahosh önümüzdeleler ve ben onların bakışlarını kaçırmıyorum. Umurumda değil. Mola vermeden bir adım daha atamıyorum. Sırtım ağrıyan kaslardan oluşan büyük bir kütle gibi hissediyor.

"Daha iyi bir fikrim var," diyor Rukh. Çantalarımızı omuzlarından atıp yere bırakıyor. Sonra beni kollarının arasına alıp göğsüne yaslıyor. Beni kendine yasladığında sırtımdaki baskı hemen hafifliyor.

"Sen - beni yol boyunca taşıyamazsın," diye itiraz ediyorum. O güçlü ama ben sağlam bir kızım ve bir bebek taşıyorum. Bu mümkün değil.

"Yapamaz mıyım? Sen benim eşimsin," diyor alçak bir sesle. "Senin için her şeyi yaparım."

Raahosh Rukh'un yanına gidiyor ve çantalarımızı onun sırtına yüklüyor. Rukh beni kollarına alıyor ve sonra devam ediyoruz. Kollarımı Rukh'un boynuna doluyorum, odağını kaybedip beni bırakabileceğinden endişeleniyorum. Ama karda kararlı adımlarla ilerlerken rahatlıyorum.

Ve sonra uyanık kalamayacak kadar yorgun bir şekilde uykuya dalıyorum.

- - -

Sonraki birkaç gün bulanık geçti. Sırtım ve midem acıdan kıvranıyor, o kadar yorgun ve mutsuzum ki yemek yemek istemiyorum. Sanki her arkamı döndüğümde biri ağzıma bir parça daha kurutulmuş et tıkıştırıyor, ta ki ben tadından öğürene kadar. Liz ve Rukh'un ikisinin de Benim için endişeleniyor ama elimden geleni yapıyorum.

Rukh ilk günün geri kalanında ve ikinci günün tamamında beni taşıdı. Üçüncü gün, eminim kolları Beni önünde taşıırken kramplar giriyor, ama beni her zamanki gibi nazıkçe göğsüne yaslıyor. Uyukluyorum, ateşim var. Yan tarafımdaki ağrı sürekli bir sızı ve bebek sanki onları yeniden düzenlemeye çalışıyormuş gibi organlarımı tekmeliyor ve itiyor. En azından birimiz enerji doluyuz.

Bir noktada tekrar uykuya dalıyorum ve uyandığımda dünya sessiz. Çok sessiz. Yumuşak, sıcak parmaklar alnımı okşuyor ve başka bir el benimkini sıkıca tutuyor. Hava karanlık ve gözümü kırpiyorum çünkü yüzümde rüzgar yok. Neredeyiz biz?

"Sakin ol," diyor yumuşak bir kadın sesi. "Khui'nle konuşacağım."

Sersemlemiş bir halde, bir şekilde kabile mağaralarına geri döndüğümüzü fark ediyorum. Şifacı Maylak konuşuyor, parmakları alnımda geziniyor. Ne kadar zamandır baygınım? Etrafıma bakıyorum ve Rukh yanımda, eli benimkini sıkıca kavramış.

Güzel, o burada. Beni terk etmedi. İyi olduğumu belli etmek için ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Yine uyuyakalmış olmalıyım. Uzun zamandır mı dışarıdayım?"

"Bir gün," diyor ve eli benimkinin üzerinde esniyor. Sesinde endişesini belli eden bir gerginlik var. Tam bir gün mü?

Ona iyi olduğumu söylemek istiyorum ama kendimi iyi hissetmiyorum. Çok yorgun ve bitkinim. Başım zonkluyor ve boğazım ağrıyor. Aslında her yerim ağrıyor. Bebek tekrar tekmeliyor ve içimde tuttuğum azıcık gerginlik serbest kalıyor - ne olursa olsun, bebek iyi. Bebeğimiz.

Rukh'un elini sıkıyorum. Bu onun için kolay olmamalı. "Seni seviyorum."

"Sen benim kalbimsin," diyor kalın bir sesle.

Öyle olduğumu biliyorum. Ona tekrar gülümsüyorum, ama sonra Maylak'ın nazik şarkısı başlıyor ve göğsümde garip bir heyecan hissediyorum. Rezonans gibi değil. Başka bir şey. Vücudum endorfin gibi bir şeyle dolup taşıyor ve kendimi... iyi hissediyorum. Sadece iyi. Rahat. Mutlu.

"Dinlen," diyor Maylak nazik sesiyle. Parmak uçları göz kapaklarımda üzerinde gezinerek onları kapatmamı ve ona itaat etmemi sağlıyor. "Khui'nle konuşacağım ve seni iyileştireceğim. Ama şimdilik? Dinlenmelisin."

Son zamanlarda çok fazla uyuyor gibi görünmeme rağmen

dinlenmek kulağa hoş geliyor. "Bebek yüzünden mi?"
Mırıldanıyorum. Yapmak zorundayım

rahatlamadan önce
bilmeliyim. "Khui'n
bana söyleyecek."

"Sen içeride her şeyi kontrol ederken," diyorum
uykulu bir şekilde. "Burada her şeyin yolunda olduğundan
emin olabilir misin?" Alnıma dokunuyorum. "Her ihtimale
karşı? Garip bir şey yok mu?"

Gülüşü hafif bir yağmur yağışı gibi, kulağa çok klişe
geliyor. Ama uyuyor. Sadece duymak bile bana
yatıştırılmış ve huzurlu. "Her şeyi kontrol edeceğim, söz
veriyorum."

Başımı sallıyorum ve Rukh'un elini tekrar sıkarak
rahatlıyorum. "İyi olacağım bebeğim. Göreceksin."

Sonra tekrar karanlığa gömülerek uykuya dalıyorum.
Rüyamda çocuğumu kucağıma alıyorum. Rukh'un
boynuzlarına ve kuyruğuna, benim kızıl saçlarıma ve
çillerime sahip. Zavallı çocuk. Duramıyorum.

Düşüncesi bile gülümsetiyor, çünkü bebek mutlu ve sağlıklı
ve güldüğünde tıpkı babasına benziyor...

RUKH

Şifacı, parmak uçları Har-loh'un solgun teninde gezinirken
usulca mırıldanıyor. Sakin, mutlu ve o kadar rahat görünüyor
ki gerginliğimin bir kısmı eriyip gidiyor. Yine de eşimin elini
bırakmıyorum. Ona dokunduğum sürece, korkumun bir kısmı
uzakta kalıyor. Har-loh uyurken, parmak eklemlerini nazikçe
ovuyorum.

Yüzüne dokunmak istiyorum ama şifacı çalışırken ona engel
olmak istemiyorum.

"Khui'niz bana tanıdık gelmiyor."

Konuştugunu duyunca şaşıarak başıımı kaldırıyorum. Elleri Har-loh'un üzerinde süzölürken ve görünüşte hiçbir şey yapmazken bile küçük değışiklikler oluyor. Har-loh'un yüzündeki bazı çukurlar hafifliyor, kaşlarındaki gerginlik azalıyor.

Şıfacı bana nazik bir gülümseme veriyor ve ellerini Har-loh'un karnına koyuyor. "Her bir kabile üyesinin khuisini biliyorum ama sen bana tanıdık gelen bir şekilde şarkı söylemiyorsun."

"Ben senin kabilenden değilim."

Bunu duyunca şaşırmış görünüyor, elleri eşimin sert, yuvarlak karnını yumuşatıyor. "Hayır mı? Ama Raahosh'a benziyorsun."

"Bir babayı paylaştık."

"Ama kabileyi sahiplenmiyorsunuz?" Benimle aynı yaşta olmasına rağmen sesi yumuşak ve anaçtı.

"Sende istediğim hiçbir şey yok." Sesim neredeyse hırıltılı. Cevabımdaki öfkeyi görmezden geliyor, sinirlenmiyor. "Yine de buradasınız ve bizden eşinizi iyileştirmemizi istiyorsunuz." Bakışları bana kayıyor. "Seçiminizi yargılamıyorum. Sadece belirtiyorum."

Sessizliğe dönüyorum. Benden bir cevap bekliorsa, hayal kırıklığına uğramış görünmüyor.

"Ben Maylak," diyor bir süre sonra.

Ona adımı vermeyeceğim. Henüz vermedim. Har-loh'un karnının uzak tarafına dokunmak için öne doğru eğildiğinde, şıfacının da hamile olduğunu fark ediyorum.

"Kit'le birlikte misin?" Bu kabiledeki herkes hamile mi? Leezh öyle, bu da öyle ve Raahosh bana kabile liderinin eşinin de hamile olduğunu söyledi.

"Öyleyim, ancak tam kanlı bir sa-khui doğuracak olan tek kişi benim. Diğerlerinin hepsi yarı insan yarı halkımızdan biri olacak." İç çekiyor ve karnını okşuyor. "Yine de insanların hızına imreniyorum. Onlar benim kadar uzun süre hamile kalmayacaklar. Senin Harlow'unun da fazla zamanı yok."

Parmak eklemlerini tekrar ovuyorum. "Hayır mı?"

"Yavru onun içinde küçük ama tamamen şekillenmiş görünüyor." Har-loh'un karnına hafifçe dokunuyor. "Elbette farklı olacak. İnsanlar bizim insanlarımızdan çok farklı."

Bu beni endişelendiriyor. Ne kadar farklı? Vahşi doğada, hayvanlar sürüden 'farklı' olanları ayıklar. Ama bu kadın bir şifacı,

Kitimin hayatta kalmak için fazla 'farklı' olup olmayacağını bilirdi. Göğsüm sıkışıyor ve Har-loh'un elini avuçlarımın içinde ezmek için kendimi zor tutuyorum. "Bu kötü bir şey mi? Yavrunun... farklı olması?"

Başını sallıyor ve göğsümdeki baskı biraz hafifliyor.

"İnsanların bizden farklı güçleri var.

Burada oldukları için minnettarım. Onlar olmadan sadece dört dişimiz vardı. Onlar olmasaydı daha ne kadar bir kabile olarak devam etti. Bize yeni bir hayat ve yeni bir umut verdiler."

Kabilenin umutları umurumda değil. Tek bilmek istediğim eşimin ve yavrularımın iyi olup olmayacağı.

Elleri önce Har-loh'un karnında, sonra göğsünde geziniyor ve ağzı sert bir çizgi halinde inceliyor.

"Ne?" Yüz ifadesinin değiştiğini fark ederek homurdandım.

Maylak ellerini geri çekip yuvarlak karnının önünde birleştiriyor. "Onun khui'si çok yorgun. Onu sağlıklı tutmak için çok çalışmak zorunda."

O zaman iyi bir iş çıkarmıyor, çünkü eşim şimdi her zamankinden daha kırılgan. Elini sıkıca tutup göğsüme bastırıyorum, sanki onun khui'si benimkinden güç alabilirmiş gibi. "Kit yüzünden mi?"

Başını yavaşça sallıyor. "Savaştığı başka bir şey daha var. İkisi birden neredeyse onu alt ediyor. Burada ve bana yakın kalması gerekecek ki benim khui'm onunkini destekleyebilsin." Eli Har-loh'un yanağını yumuşatıyor. Benim

arkadaşı rahatsız edilmeden uyur. "Aksi takdirde hem yavrunuzu hem de eşinizi riske atarsınız."

Bunu biliyordum ama yine de kelimelerin yüksek sesle söylendiğini duymak beni dehşete düşürdü.

Arkadaşımı kurtarmak için burada kötülerle kalmalıyız. Tüm vücudum geriliyor ve hissettiğim öfke ve çaresizlik duygusuyla savaşıyorum.

Har-loh'u güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Neye ihtiyacım olduğu önemli değil.

Babamın yaptığı seçimi yapmayacağım ve eşimi dünyadan saklayarak onu mahvetmeyeceğim. Yapamasam bile Har-loh burada kalmalı.

Ağzımı Har-loh'un küçük parmak eklemlerine bastırırken kalbim ağırlaşıyor.

Şifacı eşim üzerinde çalışmaya devam ediyor, gözleri kapanıyor. Zihni içe dönüyor ve iyileşme sürecinde kayboluyor, Har-loh'un vücudundaki farklı noktalara nazikçe bastırıyor ve

boğazında mırıldanıyor. Bir süre sonra mırıldananın Maylak değil, khui'sinin kendisi olduğunu fark ediyorum - rezonanstan farklı bir şarkı ama aynı derecede güçlü. İyileştirici bir şarkı. Eşimin yanından ayrılmak istemeyerek, hatta yemek için kalkmak istemeyerek onu izliyorum. Daha sonra yiyebilirim. Şimdilik Har-loh'a göz kulak olacağım.

"Sen." Ses alçak, erkek. Tanıdık değil.

Başımı çeviriyorum ve Maylak'ın mağarasının ağzında duran iri bir erkek görüyorum. Boynuzları kocaman ve kıvrık, saçları koyu renk ve uzun bir kuyruk halinde sarkıyor. Bir yelek ve tozluk giyiyor ve beni görünce kollarını kavuşturuyor.

"Konuşmamız gerek."

Ona bakıyorum ama hareket etmiyorum. Arkadaşımın yanından ayrılmak istemiyorum. "Kimsin sen?"

"Ben bu insanların şefiyim." Har-loh'a başıyla selam veriyor. "O da dahil."

Maylak şarkı söylemeye ara veriyor ve bize doğru sinirli bir bakış fırlatıyor. "Onu iyileştirmek için konsantre olmalıyım."

Şef ana mağarayı işaret ediyor ve benim de ona katılmamı bekliyor.

Har-loh'a dönüp bakıyorum.

"Bir süre daha uyanmayacak," diyor Maylak nazikçe. "Benimle güvende."

İşin tuhafı, kötülerle birlikte yaşamak gibi kötü bir seçim yapmış olsa da bu dişiye güveniyorum. Birkaç dakika sonra eşimin elini bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum. Eşime iyi davranan şifacıya bakıyorum. "Benim Adım Rukh," diyorum ona.

"Evine hoş geldin, Rukh."

Onu düzeltmiyorum. Ben evde değilim. Dönüp şifacının mağarasından çıkıyorum, beni bekleyen yabancının yanından telaşsızca geçip gidiyorum. Ben onun halkından biri değilim ve bana emir veremez. Mağarasının perdesini arkasından kapatıyor, bizi kapatıyor.

Ana mağaraya doğru adım attığımda, katıksız... yoğunluk beni bunaltmakla tehdit ediyor. Her yerde insanlar var. Burası tuz gölünün yanındaki sessiz mağaramıza hiç benzemiyor. İnsanlar ve sa-khui'ler küçük gruplar halinde oturuyor. Bazıları yemek yiyor, bazıları deri üzerinde çalışıyor. Birkaçı mağaranın ortasındaki batık havuzun yanında dinleniyor. Biz yaklaşırken bize bakıyorlar ve tenim gerginlikten karıncalanıyor. Gürültülü, kalabalık ve korkunç.

"Gel," dedi şef. "Mağaramda daha fazla mahremiyetimiz olacak. Orada konuşuruz." İleri doğru adım atıyor ve yanından koşarak geçen bir yavruyu kucağına alıp yakındaki bir adama teslim ediyor. Kalabalık mağarada ilerlerken takip edip etmediğimi görmek için durmuyor ve sonra daha küçük bir mağarada kayboluyor.

Ona katılabilirim... ya da tüm bu insanlarla burada kalabilirim. Başka seçenek yok elbette. Üzerimde bir düzine gözün dikildiğini hissedebiliyorum ve yumruklarımı sıkıyorum, bu kadar açık hissetmekten nefret ediyorum. Ne kadar açıkta. Şefin peşinden mağaraya girip etrafa bakıyorum.

Girişi küçük ama mağaranın kendisi bir mağaraya açılıyor. Rahat bir iç mekan. Çıkıntılarda birkaç mum titreyerek ışık veriyor ve insan bir kadın kemik bir taburede oturmuş, elindeki deri işi parçasına kaşlarını çatmış bakıyor.

"Georgie," diyor Şef. "Maarukh'la yalnız konuŐmam gerek. Bize birkaç dakika izin verir misin dostum?"

Bize bakıyor ve ağızından bıkkın bir nefes çıkarıyor. "Vektal, bu aptal kolluğı üç kez diktim ve dikiŐlerimi düzgün yapamıyorum!" Bir kenara atıyor ve sonra alt dudağı titriyor. Yüzü buruşuyor ve ağılamaya başlıyor, yüzü ellerinin arasına gömölüyor.

Şef - Vektal - bana bir bakış fırlatıyor ve sonra eşinin ayaklarının dibine diz çökmek için ilerliyor. Mırıldanarak gözyaşlarını dindiriyor ve yanağını sevgiyle okşuyor. Ona bakmamaya çalışıyorum. Har-loh'uma benziyor: aynı düz yüz, aynı soluk ten, ama bunun çilleri yok ve saçları Har-loh'un ateşli turuncusuna karşılık ilginç olmayan bir kahverengi.

Ben izlerken Vektal küçük deri parçasını alıyor ve tekrar kadına uzatıyor. Kadın yanaklarını sıvazlayıp başını sallıyor, sonra ayağı kalkıyor. Karnı Har-loh'un ki gibi kocaman ve ayağı kalkarken yüzünü buruŐturup sırtını ovuşturuyor. "Ben Üzgünüm," diyor bana ve sa-khui kelimelerini söylerken sesi Har-loh'un ki gibi aksanlı çıkıyor. "Bu biz insanların hawr-moans dediğimiz bir Şey."

Homurdanıyorum. Har-loh da küçük Şeyler için ağılama krizleri geçiriyor. Onu mantıksız yapan karnındaki kit.

"Kalamaz mıyım?" İnsan dönüyor ve eşine yalvaran bir bakış atıyor. "Sessiz olacağım."

"Sen benim kalbimsin Georgie, ama bu konuşma senin kulakların için değıl." Adam eğilip kızın yanağına bir öpücük konduruyor ve birlikte tuhaf görünüyorlar. Erkek kocaman ve

kaslı, ve kadını ona karşı küçücük. Har-loh benim yanımda böyle mi görünüyor? Bu yüzden mi herkes onu korumak için bu kadar acele ediyor?

İnsan Georgie yine ofluyor, ama elini kaldırıp diker ve öne doğru yürür. "Tamam, Tiffany'ye gidip bunu benim için düzeltmesini söyleyeceğim. Seni seviyorum, bay-bee." Gözlerinden meraklı olduğu anlaşılrsa da yanımdan geçerken bana hızlıca gülümsüyor.

Ona bay-bee diyor. Har-loh da bana öyle diyor. Bir kez daha, beni boğacak kadar yoğun bir endişe dalgasına kapılıyorum ve şifacının mağarasına geri dönüp eşimi korumacı bir şekilde kollarıma almamak için her şeyimi harcıyorum.

Vektal ilerler ve ateş çukurunun yanına çömelir. Ateşin karşısını işaret ediyor. "Otur."

Dönüp gitmeyi düşünüyorum. Bu adam kötülerin başı. Babam olsa ondan nefret ederdi. Karar vermeye çalışarak onu izliyorum. Yüzü sert ve biçimi vahşi ama eşinin aptalca gözyaşlarını nasıl şefkatle öptüğünü hatırlıyorum. Har-loh için de daha azını yapmadım... ve şu anda onu iyileştiriyorlar.

Ben de ateş çukurunun karşısına oturdum. Mağaranın neşeli ev sıcaklığına rağmen vücudum gergin. Bir duvarın önünde, iki çift kar ayakkabısı ve bir pelerinin yanında düzgünce dizilmiş av silahları var. Mağaranın içinde kürkler ve sepetler var.

Her santimlik alanda, bir köşede yaklaşan kit için yapılmış daha küçük bir yatak görüyorum. Bu, ailesini bekleyen bir adam.

Ne pahasına olursa olsun onları savunmaya hazır olacaktır. Tetikte olmalıyım.

Vektal çenesini kaldırıp bana bakıyor. "Senin adın Maarukh mu?" "Raahosh öyle diyor."

"Peki sen kimsin?"

Kim olduğumu biliyor. Gözlerim kısıldı. "Ben hiç kimse değilim."

Vektal çenesini ovuşturuyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Leezh bana Harlow'un nasıl tanıştığınızı söylemeyeceğini söyledi. Kendisine her sorulduğunda konuyu değiştiriyor. Sanırım bunun nedeni iyi bir hikâye olmaması, değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Kaybolduğunda iki hasta adamı kurtarmak için kurtarma görevinde olduğunu biliyor muydunuz? Kabile arkadaşlarım onun öldüğünü düşünerek çok üzölmüşlerdi."

Har-loh bana bu hikayenin bazı kısımlarını anlattı. Onun yüzünden öldüklerinden endişeleniyordu. Ve yine de, beni sevdiği için,

Kafasına vurup onu nasıl kaçırdığımın hikayesini kimseyle paylaşmayacak. Kalbim ona olan sevgimle kabarıyor. Eşim. Bu sadece ne olursa olsun onun güvende olması gerektiği konusundaki kararlılığımı artırıyor.

"Aslında neredeyse ölüyorlardı. Adamlarımdan biri çok yaralandı." Bana bakıyor, bir cevap bekliyor. "Sanırım Harlow'un geri dönmesini engellediniz, bu yüzden neredeyse hayatına mal oluyordunuz."

Sessizlik.

"Ve Harlow hamile olduğuna göre, onun için rezonansa girdiğini varsayıyorum. Bu onu çalmadan önce mi yoksa çaldıktan sonra mı oldu?"

Sanki seçme şansım varmış gibi konuşuyor. Har-loh'u gördüğüm an, o benimdi. Bu kadar basitti.

"Hiç memnun değilim," diyor Vektal. "Onu aldın ve onun için yankılandı. Merak ediyorum, acaba o da başka biri olabilir miydi? Bu kabilenin erkeklerinden birinin aile kurma şansını mı aldın?"

Ona dişlerimi gösteriyorum. Har-loh'un Başka bir adam tarafından dokunulmak ya da onun eşyalarını taşımak? Bu beni öfkeyle dolduruyor. Vektal'in boğazına sarılmamak için kendimi zor tutuyorum.

Gergin bir şekilde birbirimize bakıyoruz.

"Babanı pek hatırlamıyorum," diye devam ediyor bir süre sonra. Sanki kelimeleri bana tükürüyormuş gibi hissediyorum. "Sadece onun sürgününden benimkinin sorumlu olduğunu. Vaashan hepimize eşile birlikte senin de öldüğünü söyledi." Beni izliyor cevabımı görmek için. "Yalan söyledi çünkü bize güvenmiyordu." Sessiz kaldım.

"Sessiz misin?" Homurdanıyor. "Tıpkı Raahosh gibi. Sanki kabilede senden ikisine ihtiyacım varmış gibi."

Bu benden bir cevap almamı sağladı. "Ben...niyetim yok kal." Kalamam. Bu insanların etrafında olmak tüylerimi diken diken ediyor ama sevgili Har-loh'umu burada bırakma düşüncesi? Bu beni mahvediyor.

"Harlow'u alamazsınız," diyor Vektal, meraklı bakışları sinirli bir ifadeye dönüşüyor. "O iyi değil. Onu almanıza izin vermeyeceğim."

Ayağı kalkıyorum. O benim eşim. Sözlerinin mantıklı olması ya da zaten karar verdiğim şeylerle uyuşması önemli değil. Bana ona sahip olamayacağımı söylüyor. Raahosh'un babam ve annemin hikâyesiyle ilgili sözleri zihnimde dönüp duruyor.

Onu tutmasına izin vermediler, bu yüzden onu çaldı ve öldü.

Bu bir daha olamaz. Olmayacak. Har-loh'u şifacıya götürme planlarım hiçbir zaman daha iyi'. Burada kalmak zorunda kalabileceği düşüncesi mi? Bu beni mahvediyor. Ağzıma bir hırıltı geliyor.

Beni eşimden ayırmaya o karar vermiyor. Bu onun seçimi değil. Yumruklarım sıkılıyor.

Vektal ayağa kalkar, yüzünde tehditkâr bir ifade vardır.

"Yoohoo," diye sesleniyor bir ses. "Tak tak." Sarı saçlı tanıdık bir insan içeri giriyor. "Hey Vektal! Rukh. Ben Bir şeyi mi bölüyorsun?" Liz gelip aramızda duruyor ve sanki iki öfkeli erkeğin arasına girmemiş gibi gülümsüyor.

"Şimdi zamanı değil, Leezh." Vektal'in sesi öfkeli bir hırıltı.

"Aslında tam zamanı," diyor korkusuzca. Kolunu benimkine doluyor ve şefe gülümsüyor. "Daha yeni güveç yaptım ve zavallı Rukh bütün gün bir şey yemedi, arkadaşı için çok endişelendi." Kolumu okşuyor. "Ve Raahosh kardeşiyle biraz kaliteli zaman geçirmek istiyor."

"Leezh," diye uyarıyor Vektal.

"Oh, hadi ama. Siz zaten konuşmuyordunuz, değil mi? Yan odada arkadaşı varken hiçbir yere gitmiyor. En azından adamı beslememe izin verin!"

Vektal'ın burun delikleri açıldı.

Leezh odada kaynayan gerilimin farkında değil.
Neden aksini iddia ediyor? Vektal öfkeli görünüyor ve ben

Eşimi benden alacağı düşüncesiyle öfkeden titrediğimi biliyorum.

O benim. Gerekirse şifacıyı çalıp deniz mağaramıza getiririm ama Har-loh benim.

"Ayrıca," diye ekliyor Leezh. "Georgie yine dikiş dikerken ağlıyor."

Adamın ifadesi taş gibi öfkeden endişeye dönüşüyor. Alnını ovuşturuyor ve yanımızdan geçiyor.

"İşte oldu," diye fısıldar Leezh. "Sorun çözüldü."

"Hiçbir sorun çözülmedi," diye homurdanıyorum ona.

"Dalga mı geçiyorsun? Eğer bu bir sik sallama yarışına dönüşseydi, kazanamazdın dostum. Azmine hayranım ama şef o ve o ne derse o olur. Şimdi, hadi ama. Cidden seni besleyeceğim."

Ona aç olmadığımı, eşimin yanına dönmek ve onun yanında oturmak istediğimi söylemek istiyorum. Ama şefin ininden çıktığımızda, şifacının perdesinin hâlâ kapalı olduğunu ve bizi dışarıda tuttuğunu görüyorum. Onu görünce tüm gücüm tükeniyor. Bacaklarım güçsüzleşiyor ve sendeliyorum. Uyumayalı ne kadar oldu? Yemek yemeyeli? Hatırlayamıyorum.

Beni ileriye, yan taraftaki başka bir mağaraya doğru yönlendiriyor. Mağaranın ortasında şefin eşinin gözlerini sildiğini görüyorum ve Vektal kollarını ona doluyor. Onu yakın tutuyor ve saçlarını okşuyor.

ona karşı. Şef aynı anda hem yorgun, hem endişeli, hem de arkadaşı yüzünden kafası karışmış görünüyor.

"Hamilelik hawr-moans," diye fısıldıyor Leezh.

"Georgie'de çok kötü. Zavallı Vektal. Adamı çıldırtıyor

haftalardır." Eli kolumu sıkıyor. "Seni oradan çıkarmamızın bir başka nedeni daha. Kimsenin daha sonra pişman olacağı bir şey söylemesini istemedik. Gelip bana asılabilirsin ve Raahosh'un ateşi bu gece. Şifacı umduğumuzdan daha uzun süre meşgul kalırsa diye birkaç yedek kürkle fazladan bir yatak yaptım."

"Eşimi bekleyeceğim," diyorum yorgun bedenimi doğrultarak.

"Bunu yemek yerken ve kardeşine merhaba derken yapabilirsin."

Bocalıyorum. Eşime olan ihtiyacım yorgunluğumla savaşıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm," diyor Leezh kolumu okşayarak.

"Şu anda bana kızgınsın ama ben sadece iyi bir görümce oluyorum. Şimdi gel bakalım. Biraz güveç yaptım, sen ve Raahosh ateşin yanında oturup birbirinize sert sert bakabilirsiniz."

Homurdanıyorum. Raahosh haklıydı - kadınının, bir yorgan canavarının derisini yüzebilecek bir dili var.

"Hoşuna gitse de gitmese de," diyor Leezh beni mağarasına götürürken. Hava, pişen yemeklerin kokusuyla ılık ve Har-loh'un yemeklerinden biri gibi kokuyor. "İhtiyacın olan Aile. Raahosh ve ben de senin için buradayız."

Dokuzuncu Bölüm

RUKH

Yorgunluğuma rağmen uyuyamıyorum. Tatlı Har-loh'umun sıcak bedeni bana sarılmıyor ve her yerden sesler geliyor. Sessiz akşam saatlerini istila eden normal sesler değil, insan sesleri. Biri öksürüyor. Bir adam horluyor. İnsanlar fısıldaşıyor. Leezh ve Raahosh yataklarında hareket ederken kürkler hışırdıyor. Hepsi küçük sesler, ama benim için sinirlerimi geren sonsuz bir akış.

Bu insanlar asla yalnız değildir. Her zaman yanlarında biri vardır. Böyle bir hayatı hayal bile edemiyorum ve içim içime sığmıyor.

Har-loh'la birlikte olmak için bunu düşünmeliyim. Kendime onun buna degeceğini söylüyorum ama her seferinde başka bir ses yıpranmış sinirlerime dokunuyor, ta ki ben seğirip huzursuz olana kadar.

Rahatlayamadan kürklerin üzerinden sıçradım. Dostumu görmeliyim. Onun iyi olduğunu bilmeliyim. Onun bana ulaşması ve benim orada olmamam düşüncesine dayanamıyorum. Hareket ediyorum.

Leezh ve Raahosh'un mağarasından sessizce çıkıp artık terk edilmiş olan ana mağaraya giriyorum. Şifacının ini artık kapalı değil ve oraya doğru ilerliyorum.

İnin içine daldığımda, küçük alan sessiz. İnin arka tarafındaki kürklerde uyuyan bir erkek var ama şifacının kendisi Har-loh'un yatağının yanında oturuyor. Bir çocuk

kucağında

Kollarını hafifçe sallıyor ve eşime göz kulak oluyor. Bu şifacı iyi bir kadın.

Beni görünce başını kaldırıyor ve sessizlik işareti olarak parmaklarını ağzına götürüyor. Arkadaşımın yanına gidiyorum ve elini tutuyorum. Parmakları sıcak ve eskisi kadar kırılgan görünmüyor. Rahat bir nefes alıyorum.

"Şimdi biraz daha iyi," diye fısıldıyor Maylak. Eli, yuvarlak karnına yaslanmış uyuyan çocuğun saçlarını düzeltiyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona. Har-loh'un gözlerindeki yorgunluk şifacıya da geçmiş gibi görünüyor. Kadının bütün gün eşime bakmaktan bitkin düştüğüne şüphe yok.

Yavaşça başını sallıyor ve bakışları Har-loh'a kayıyor. "Khui'si hâlâ çok yorgun." Sesi o kadar yumuşak ki zar zor duyabiliyorum, Tek bir kelimeyi bile kaçırmamak için öne doğru eğildim. "Vücudu... khui'yi almadan önce iyi durumda değildi. Onu sağlıklı tutmak için çok çalışmak zorunda kaldı. Şimdi bebekle birlikte mücadele ediyor."

Başımı salladım. Bunu bana daha önce de söylemişti ama ikinci kez duymak daha az korkutucu değil. "Ne yapabilirim?"

"Kit muhtemelen erken gelecektir," diyor ve elini Elini Har-loh'un midesine dokunacakmış gibi uzattı. "Vücudu onun için yeterince besin üretemiyor ve yeterince acıktığında dışarı çıkmanın yolunu arayacak. Hazır olmalıyız."

Yavaşça başımı sallıyorum. O zaman Har-loh burada, şifacının yanında kalmalı. Ben de onunla kalmalıyım.

Maylak ayağa kalkıp çocuğunu yakındaki bir yatağa yerleştirdikten sonra eşinin yanındaki kürklerin içinde sürünürken bile Har-loh'un elini nazikçe okşuyorum. Şimdi sadece Har-loh'la ben ve yakıcı düşüncelerim var. Khui'si onu iyi tutmak için çabalıyor. Ya deniz mağaramızda yaralanırsa? Ya da ya tekrar rezonansa girersek? Şifacının kendisi de bir kit taşıyor.

Biri karnında, biri de kollarında.

Eğer onu buradan götürürsem... bu onun ölümü olur.

Düşüncesi bile acı veriyor. Ve Vektal'ın sert yüzünü düşünüyorum,

ve benim istediğim gibi olmasa bile Har-loh için kararları onun vereceğini hatırlatması.

Eşimi kurtarmak için, onu kaybedebilirim.

Elini tutuyorum ve dudaklarımı tenine değdiriyorum, düşündükçe içim acıyor. Ondan önceki hayatım yalnızlıktan başka bir şey değildi. Tatlı eşimi kaybetme düşüncesi mi?

Bu beni yok edecek.

HARLOW

Uyandığımda büyük, sıcak bir beden yanıma kıvrılmıştı ve sonsuzluk gibi gelen bir zamandan beri ilk kez yanıma ağrı mıyordu. Gözlerimi açıyorum ve tanımadığım bir tavana bakıyorum, sonra bebeğimin hala orada olduğundan emin olmak için karnıma dokunuyorum. Dokunuşumun altında çırpınıyor, bana güven veriyor ve eşime bakmak için dönüyorum.

Rukh uyanık olduğum gerçeğinden habersiz uyumaya devam ediyor ve ben sadece ona bakıyorum, onun huzurlu

uykusunu içime çekiyorum

İfade. Parmakları benimkilerle birleşmiş ve kayadan duvara doğru sıkışmış durumda.

Rahat. Bu arada, kürklerle kaplı bir zenginliğin üzerinde uzanıyorum ve kendimi gerçekten iyi hissediyorum. Ayak parmaklarımı oynatıyorum, henüz kalkıp günle yüzleşmek istemiyorum.

Uzaktan gelen yumuşak bir ses uğultusu var, hem tanıdık hem de tuhaf. Kabilenin uykulu sesleriyle uyanmayalı bir yıl oldu. Çok garip bir şekilde gürültülüler. Dalgınca Rukh'un elini sıkıyorum. Zavallı yalnızım için burada olmak kolay olmasa gerek. Benim etrafımda olmak onun sistemi için bir şoktu. Kırk küsur kişilik bir kabilenin etrafında olmak? Bu onu delirtiyor olmalı. Bu düşünce beni mutsuz bir suçluluk duygusuna sürüklüyor.

Dudaklar kulağıma sokuluyor ve kulak mememde sivri bir dilin fiskesini hissediyorum. "Uyanmışsın," diyor Rukh, sesi hırçın ve uykulu.

Ona daha da yaklaşıyorum - ya da en azından hantal bedenimin izin verdiği kadar yaklaşıyorum. "İyi uyudun mu?"

"Hayır."

Her zaman dürüstsün, dostum. Heh. "Etrafta çok fazla insan mı var?" "Her yerdeler," diyor kalın bir sesle.

Parmakları okşuyor
yanağım. "Birbirlerine takılmamalarına şaşıyorum."

Kıkırdıyorum. "O kadar da kötü değil, ama yakında evimize dönmeye hazır olacağımı tahmin ediyorum."

Rukh sessiz. Şakağımı öpüyor ve yataktan kalkıyor. "Şifacıyı uyandıracağım."

"Hayır, ben iyiyim," diye itiraz ediyorum ama Maylak rahat çalışma odasının karşısındaki yatağından çoktan kalkmış. Bana uykulu bir gülümseme veriyor ve derisini vücuduna göre ayarlıyor.

Karnının yuvarlak şişliği. Onu bir yıl sonra görmek çok garip ve onu son gördüğümdeki halinden daha hamile değil. Umarım bebeğimi sa-khui'lerin yaptığı gibi üç yıl boyunca taşımam. Hamile kalmaya ve şişmeye daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum.

"Nasıl hissediyorsun, Harlow?" Maylak sorar.

Rukh sanki beni koruyormuş gibi yatağımın yanına çömeliyor. Oturmak için hareket ediyorum ve dostum hemen orada, kürkleri düzenliyor ve beni daha rahat ettirmek için bir şeyler ayarlıyor. "Daha fazla yastığa ihtiyacın var mı? Sana daha fazla kürk getireyim mi?"

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Gerçekten." Endişeli bakışları yüzünden gitmiyor ve ben de kızgınlık ve öfke arasında gidip geliyorum.

Sempati. Tüm bunlar Rukh için yeni, kendime hatırlatıyorum. Hastane yatağı durumuna aşına değil.

Ben mi? Ben buna çok aşınayım. Ama bu farklı. Ayağa kalkıp şifacıya cesur bir gülümseme verirken bile kendime bunu söylüyorum.

Maylak bacaklarını kıvrıp yanıma otururken yüzünde rahat bir ifade var. "Rukh, yeşil üç yapraklı bitkiyi biliyor musun? Yapraklarını ezdiğinde kötü kokar, üç günlük et gibi."

Ona kısa bir baş selamı veriyor.

"Biraz alabilir misin? Kit için iyi olan güçlü bir çay yapar ve en iyisi bitkiden taze olarak alınmasıdır. İşte

yakınlarda alıllar var." Şifacının bakışları doğrudan dostumu süzüyor.

Bana baktı ve sonra ayağa kalktı. "Yakında döneceğim."

O mağaradan çıkana kadar sessizlik sürüyor, sonra Maylak bana dönüyor. Nazik ifadesi özür diliyor. "ay oldukça berbat, sizi uyarmalıyım ama faydalıdır."

"Sen sadece onu buradan çıkarmaya alışmıyordun ki olmaz-" Onların dilinde 'gezinmek' için bir kelime yok.

"Um, ayak bağı olmak?"

"O da var," diyor Maylak. Eli benimkini kavırıyor.

"Kabilenin müdahale etmesi gerekiyor mu?"

Ona göz kırpmıyorum, ne demek istediğinden emin değilim. Neye müdahale etmek? Sonra ne demek istediğini anladım.

müdahale edip Rukh'u benden uzaklaştırabilir misin?

Nefesim kesildi ve elimi onunkinden çektim. "Ne? Hayır, hayır! Onu seviyorum."

"Sadece bunun sizin seğiminiz olduğundan emin olmak istedim. Erkekler rezonansa girdiklerinde mantıklı düşünme eğilimi göstermezler." Sözlerinin acısını hafifletmek için gülümsüyor. "Seni kırmak istemezdim ama bilmem gerekiyordu. Babası-"

"Babasını biliyorum," diye çıkışıyorum, hâlâ sersemlemiş bir halde. Hepsi bunun çılgın bir Stockholm Sendromu olduğunu mu düşünüyor? Rukh sadık ve şefkatli olduğu için beynimi sikip attığını mı? Ben onu seviyorum. Belki ilk başta ondan korkuyordum ama bunun nedeni insanların yanında nasıl davranacağını bilmemesiydi. Çok yol kat etti ve ondan daha özenli, düşünceli, komik, akıllı, yakışıklı, zeki bir eş isteyemezdim. Maylak'a kaba davrandığımın farkındayım.

beni iyileştirmeye çalışıyor ama ben yine de kırıldım.

"Bağırdıysam özür dilerim. Sadece ona karşı korumacı hissediyorum."

Başını sallıyor ve battaniyeleri karnımın üzerinden itiyor, yine iş yapıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm ama sormam gerekiyordu. Bazen bunu söylemek zor oluyor."

Parmaklarıyla karnımın yan tarafını yokluyor ve bana bakıyor. "Bugün ağrın var mı?"

Başımı sallıyorum. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süredir ilk kez, yan tarafımdaki dırdırcı ağrı geçti.

"Hayır. İyi hissettiriyor."

Başını sallıyor. "Çocuğunuz sağlıklı ama vücudunuz onun için yeterli besin üretmekte zorlanıyor. Anneden bir yavru çıktığında vücudun yarattığı bir şey var. Biz buna 'yaşam eti' diyoruz."

Kulağa iğrenç geliyor. İçimde bir bebek ve 'canlı et' büyütüyorum. "Plasenta mı?"

"Kitinizi olması gerektiği gibi beslemiyor. Çocuğunuz erken doğacak."

Ellerim karnıma gidiyor, okşuyor. "Bu kötü mü?"

"Hayır. Bu sadece bir süre daha bizimle birlikte olacağın anlamına geliyor." Rahatladım. "Hamile olmayı bırakmaya hazırım."

Maylak sırtıyor, keskin dişleri görünüyor. "Bu hissi iyi bilirim. Ama senin için artık çok uzun sürmeyecek."

Sabırsızlanıyorum.

- Bir

sonraki hafta yavaş yavaş

geçiyor.

Bebek ve Maylak'ın şifası sayesinde çok uyuyorum. Mağaralara hapsediğim için, insanlar ziyaret etmediğinde yapacak pek bir şey yok. Ve dostum tüm bu insanların yanında ürkek olduğu için, en iyi niyetli ziyaretçileri bile kovuyorum.

Buraya son gelişimden bu yana kabilede çok şey değişti. İki mağaraya bölünmüşler, grubun yarısı güneydeki mağaralar ağında yaşıyor. Kira ve Aehako'nun yanı sıra birçok bekâr kadın ve erkek de orada. Tiffany, Josie ve Claire henüz çiftleşmemiş olan tek kızlar ve bu yüzden onlar da orada. Ana mağara hamile çiftlerle dolu, çünkü şifacıya yakın olmaları gerekiyor.

Rukh ve ben et depolamak için kullanılan bir mağarada rahat ediyoruz ve herkes bize fazladan kürk, ek yiyecek ve hatta bebek kıyafetleri getirmek için uğruyor. Arkadaşım açıkça

insanlar geldiğinde rahatsız oluyor ve

Raahosh ile çok zaman geçiriyor, avlanıyor. İki adam

Her sabah şafakta yola çıkıp kabileye et sağlamaya

gidiyorlar. Rukh bana Maylak'ın yardımları için kendini ona

karşı borçlu hissettiğini ve bu yüzden sadece bizim için

değil, onun ve ailesi için de avlandığını itiraf etti. Ben şahsen

bunun büyük ölçüde stres atma amaçlı olduğunu

düşünüyorum ve Raahosh'un da onunla birlikte gitmesinden

memnunum. Her

Rukh ortadan kaybolduğunda, geri dönmeyeceğine dair

içimi kemiren bir endişe var. Tek başına yaşamamanın hamile

bir eşten ve sürekli karşınızda olan insanlardan daha az

zahmetli olduğuna karar vererek yürüyüp gidecek diye.

En azından Raahosh onunla birlikte. Liz her gün bana eşlik etmeye geliyor, mağaraya bağlı olduğum için homurdanıyor,

benimle kalmasını istiyor. Sonunun benim gibi olacağından endişe ettiği için mağaralarda kalmasını istediğini düşünüyor. Beyninde tümör olmamasının muhtemel olduğunu belirtmek istiyorum ama o zaman sırrım ortaya çıkacak ve diğerleri tarafından tuhaf muamele görmek istemiyorum.

Aehako ve Haeden bir gün güney mağaralarından uğruyorlar ve ikisinin de çok sağlıklı görüldüğünü görmek beni çok heyecanlandırıyor. Özellikle de Aehako bana sarılarak Kira'nın hamileliğini anlattığında, içimde kalan suçluluk duygusu hafifliyor ve ne kadar mutlu olduklarını.

Günler geçiyor ve hala bebek gelmiyor.

Rahatlamaya başlıyorum, çünkü kendimi çok daha iyi hissediyorum. Yan tarafımdaki bitmek bilmeyen ağrı gitti ve artık fiziksel sınırlarıma kadar gerilmiş hissetmiyorum. Belki de benim bebek erken gelmeyecek. Georgie benden daha ileride ve doğuma gireceğine dair hiçbir belirti göstermiyor. yakında.

Çok fazla hamile olduğumuz için, yüzme havuzunun yanında toplanma eğilimindeyiz. Su, Not-Hoth'un çok sayıdaki kaplıcalarından birinden ısıtılıyor ve şişmiş ayaklarımda harika bir his uyandırıyor. Marlene'in de şiş ayaklardan muzdarip olduğunu görmek beni mutlu ediyor ve hamilelik sopasının kısa ucunu çekmişim gibi hissetmemi azaltıyor.

Bugün birkaç insan kız havuzun etrafında oturuyor. Biraz klişe gibi geliyor ama sonra kabileden neredeyse hiç sa-khui kadını olmadığını hatırlıyorum. Bizim yaşımızda iki kadın ve iki yaşlı kadın var. Bir de Farli var.

Dünya'daki ergenlik çağındaki çocuklarla eşdeğer. Sanırım birbirimize sokulmamızda bir sorun yok.

Megan örmekte olduğu deri kemeri kaldırıyor. "Gördün mü? İzci kız olmanın hiç de kullanışlı olmayacağını düşünmüştün. Gelecekte makrome becerilerimi her gün kullanacağımı kim bilebilirdi?"

Nora homurdanıyor ve ayaklarını suyun içinde oynatıyor. "Bununla işin bittiğinde bana da bir tane yap. Ben çok becerikliyim."

"Öyle mi?" Georgie, Nora'ya doğru bir parça su tekmeliyor. "Dikiş denemelerimi gördün mü? Çek defterini kimsenin yapamayacağı kadar iyi dengeleyebilirim ve bir çekmece dolusu parayı anında sayabilirim. Ama kurnazlık? Zerre kadar değil."

Megan'ın yanına, Stacy ile onun arasına oturdum. Bize deriyi nasıl makrome yapacağımızı göstermeye çalışıyor. düğümlü kreasyonlar. Kullanışlı görünüyor ve yapabileceğim şeyleri düşünüyorum - bebeği taşımak için bir askı ve Rukh'un omuz çantası o kadar yıpranmış ki parçalanmak üzere gibi görünüyor. Belki de bir sütyen makrome yapabilirim, çünkü şu anda? Göğüslerim yarın olmayacakmış gibi ağrıyor ve etraflarına taktığım deri bant kaymaya meyilli.

Liz yakınlarda oturmuş, kemik okların uçlarını bileyip yeniden keskinleştiriyor. Marlene de grupta birlikte ama sessiz, diğerleri gevezelik ederken dinlemeyi tercih ediyor. Ariana mağarasında uyuyor ve erkekler de stok yapmak için ava çıkmışlar. Görünüşe göre geçen 'kış' depoları temizlemiş ve bu yüzden karların bazen mağara girişini kapatacak kadar yükseldiği bu kış için herkesin yeterince yiyeceğe sahip

olduğundan emin olmak için ekstra sıkı çalışıyorlar

Tamamen. Liz'in delicesine yağan karla ilgili pek çok hikâyesi var ve bunlar beni ürpertiyor. Deniz kenarı da soğuktu ama onun kadar değil.

Megan'ın bana gösterdiği gibi kabloları birbirine bağlamaya odaklanıyorum. "Korkarım hayal kırıklığına uğrayacaksın," diyorum ona. "El işi işlerinde de iyi değilimdir. Yemek yapmak, evet.

Mekanik şeyler mi? Evet. El sanatları? Hayır."

Liz başını kaldırıp bakar. "Ah, unutmuşum. Baban tamirciydi, değil mi?" Başımı sallayınca devam ediyor. "Kira, sen kaybolmadan önce, babanla birlikte geminin eski parçalarından birkaç taş kesici. Sence bunu hala yapabilir miyiz? Birkaç mağara daha açabilir miyiz? Güneydekiler güzel ama Tiff, Josie, Kira ve Claire'in burada olmasını özledim."

"Belki," diyorum deri kordonlarımı bükerek. Yanlış görünüyor ve hemen onları tekrar çözüyorum, hayal kırıklığına uğradım. "Daha önce yaptıklarımı hiç bitiremedim. Bazı şeyler... oldu."

"Evet, biliyoruz," diye söze karışıyor Nora. "Rukh oldu." Georgie onun koluna vurur. "Kibar ol."

"Bu çok güzeldi!"

Georgie çenesini kaldırıp bana bakıyor. "Rukh'tan bahsetmişken, bebek isimleri hakkında konuştunuz mu?"

Kordonlara bir düğüm atıyorum ve Megan hemen onları elimden çekip alıyor ve yeniden yapmaya devam ediyor. Belki de kendim yapmak yerine Megan'dan bana bir askı yapmasını isteyeceğim. Becerikli değilim. "Bunu gerçekten düşünmemiştik, hayır. Çok zamanımız olacağını düşünmüştüm. Ve

Sonra, şey... başka şeyler oldu." Liz ve Raahosh'un ortaya çıkması, benim hastalanmam gibi başka şeyler... "Bir süredir bu konu hakkında konuşuyorduk ve birçoğumuz Brangelina yolunu izleyeceğiz," diyor Georgie. "Bebekler türlerinin ilk örneği olacağı için isimlerimizi eşimizin isimleriyle birleştireceğiz."

Liz, "Evet, herkesin adı Raahosh ve Vektal gibi isimlerken etrafta 'Joe' ya da 'Billy' adında boynuzlu bir çocuğun dolaşması biraz garip olurdu," diye ekliyor.

"Yani... Georgie ve Vektal... Georgal mı olur? Ya da Vektie?"

Georgie yüzünü buruşturdu. "Seçtiğimiz bir isim var ve o kadar da kötü değil."

"Oh, hadi ama. Daha kötüsü de olabilirdi." Liz'in dudakları seğirir. "Raahosh ve Vektal'ın isimlerini birbirine karıştırıyor olabiliriz. Çocukları... Rektal olabilir."

Mağarada kahkahalar patlıyor ve sonraki birkaç dakika boyunca korkunç isim eşleştirmeleri yapmaya çalışarak gülmekten kırılıyoruz. Liz çocuklarının adının Ho-shiz ve Kira olacağını, Aehako'nun adının da Crack-ho olacağını söyleyerek şaka yapıyor ve hepimiz yine kendimizi kaybediyoruz.

"Dur, dur," diye soluyor Nora, yanlarını tutuyor ve çılgınca kıkırdıyor. "Üstüme işeteceksin beni."

"Senin için söylemesi kolay," diye araya giriyor Stacy, gözlerindeki yaşları silerek. "Dün gece yataktayken Pashov'la bu konuyu tartıştık. Bana bebeğimizin adının Shovy olması gerektiğini düşündüğünü söyledi. Stac-y ve Pa-shov için."

"Shovy!" Liz uluyor. "Tanrım, bu en kötüsü!"

"Sessiz olun çocuklar!" Ariana mağarasından bize bağıyor. "Berbat bir baş ağrım var!"

Ayılıyoruz ama yine de gruptan birkaç kıkırdama kaçıyor. Öyle bir sırtıyorum ki yüzüm acıyor. Rukh'la yalnızken böyle anları özlüyordum. Deniz kenarındaki mağara sessiz, sevimli ve ferah... ama aynı zamanda yalnız.

Ama olaylar bu şekilde gelişmeseydi, ben de Rukh'um ve bebeğim yolda. Karnımı okşuyorum ve bebek de bana tekmelerle karşılık veriyor. İşlerin bu hale gelmesi hoşuma gitti. "Peki, Kira nasıl?" diye soruyorum. "Diğer mağarada, değil mi?"

Georgie başını sallıyor ve dalgınca karnını ovuyor. "O harika. Aehako'yla o kadar mutlu ki. Hiç bu kadar gülümseyen birini görmemişsindir, gerçekten. Bunu görmek harika."

Kira'yı Georgie ve Liz kadar iyi tanımıyorum ama bunu duyduğuma sevindim. "Ya Claire?"

Nora burnunu kırıstırır. "O saldırgan Bek denen herifin yanına taşındı."

"Oh, yani yankılandılar mı?"

"Öyle demedim," diye düzeltiyor beni Nora. "Sadece onu eşi olarak almaya o kadar kararlı ki bir şekilde onu yanına aldı. Çok otoriter biri. Kimse onu sevmez."

"Belki de yatakta iyidir," diye araya giriyor Marlene.

Stacy yine kıkırdamaya başlar.

Marlene omuz silkiyor. "Belki de öyledir. Bir eşe sahip olmak için en kötü neden bu değil."

Georgie pek ikna olmuş görünmüyor. Tekrar bana baktı. "Tiffany harika gidiyor, tabii ki. Geçen sefer

Onu gördüm, üç adam onun melodisiyle dans ediyordu. Asla birini diğerine tercih etmiyor. Sadece üçünün de ona ilgi göstermesine izin veriyor. Ona her türlü hediye de veriyorlar. Kız bunu başarmış. Avlanmak zorunda değil, hiçbir şey yapmak zorunda değil. Bütün gün yatakta yatabilir-"

"Ariana gibi," diye fısıldıyor

Nora. Stacy ona dirsek atar.

"-Ama Tiff'in öyle olmadığını biliyorsun," diye devam ediyor Georgie. "Yemin ederim bu sertlik işine bayılıyor. En son mağaralarını ziyaret ettiğimde Bana çişini sakladığını söylemişti çünkü

Bir kitapta çişin iyi bir deri iyileştirici olduğunu okumuş." Burnunu kırıstırıyor.

"Hatırlat da ondan bana kıyafet dikmesini istemeyeyim," diye mırıldanıyorum.

Stacy yine kıkırdıyor.

Karnıma keskin bir kramp giriyor ve rahatsız bir şekilde yerimde kıpırdanıyorum. Hamilelikle birlikte bir şeylerin kramp girmesine, esnemesine ve ayarlanmasına alışkınım ama bu özellikle

Keskin bir tane. Georgie, Josie'den ve Haeden ile hala birbirlerinden nefret ettiklerinden bahsederken konuşmaya pek dikkat etmiyorum ve kabile için onların atışmalarını izlemek bir eğlence kaynağı. Georgie konuşurken bana bakıyor ve ben de gülümsüyorum ama daha çok kalkıp bu kramptan çıkmak istiyorum.

"Eee?"

Georgie'ye baktım. Ne dediğini anlamamıştım. "Hmm?"

"Kabile ile birlikte mi kalacaksın yoksa Rukh gittiğinde sen de gidecek misin diye sordum?"

Şok içinde ona bakıyorum. "Gidiyor mu?"

Yüz ifadesi endişeli bir hal alıyor. "Vektal'e burada kalmayacağını söyledi."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Rukh benimle hiçbir şey konuşmadı. Aslında, ne zaman deniz kenarındaki mağaraya geri döneceğimizden bahsetsem, konuyu değiştiriyor. İçimi bir korku kaplıyor. Beni geride mi bırakacak? Beni sevdiğini sanıyordum. "Bilmiyorum," diye fısıldıyorum Georgie'ye.

Uzanıp elimi sıktı. "Muhtemelen henüz gündeme gelmemiştir."

Konu açılmadı çünkü arkadaşım konuşmaktan kaçınıyor. Dalgınca başımı sallıyorum ve karnımdaki krampı tekrar ovuyorum.

Georgie bana bakarken yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor. "Hey, Harlow?"

Tanrım, şimdi ne olacak?

"Evet?" "Sanırım suyun geldi."

Onuncu Bölüm

RUKH

Kabile mağaralarına dönene kadar koşmayı bırakmayacağım. Saatlerdir karlı tepelerde koşuyor olmamın bir önemi yok. Önemli olan tek şey Har-loh. Bir dvisti sürüsünü avladığımız sırada avcılardan biri yamaca tırmanıp doğruca Raahosh ve bana yöneldiğinde midemin nasıl bulandığını düşünmeden edemiyorum. Avımızı korkutup kaçırdı ve Raahosh ona hırladı... ta ki biz onun neden böyle davrandığını öğrenene kadar. bizi kovaladı.

Har-loh doğum yapıyor.

Raahosh, bizi bulmak için uzun bir yol koşan yorgun avcıyla geride kaldı ve ben tek başıma geri döndüm. Koşucuyu göndermelerinden bu yana geçen tüm saatleri zihnimden geçirdim. Har-loh'um acı çekiyor mu? Kit iyi mi? İyi mi? Bugün doğum yapmasına sebep olacak bir sorun mu var? Binlerce endişe beni nefes alamaz hale getirene kadar eziyor.

Ama yine de ileriye doğru yarışıyorum.

Kabile mağaralarının bulunduğu kayalık uçurum görüldüğünde içime bir rahatlama yayılıyor. Biraz daha hızlı koşuyorum, son göründü.

Birkaç dakika sonra çantamı bir kenara fırlatarak mağaraya giriyorum. Mağaralarda dolaşan bir insan

kalabalığı var ama onları görmezden gelip doğruca
mağarama yöneliyorum. Mağara

Perdeler kapalı ve Vektal yüzünde endişeli bir ifadeyle dışarıda volta atıyor. Yanından geçip mağarama giriyorum.

Har-loh orada, battaniyelerin üzerinde oturuyor. Şefin yardımcısı Georgie onun yanında, elini tutuyor. Maylak onun diğer tarafında ve yüz ifadesi o kadar sakin ki paniğimin bir kısmı kayboldu. Har-loh beni görür görmez haykırdı. "Rukh!" Georgie'nin elini bıraktı ve bana doğru uzandı.

"Buradayım, dostum." Georgie ayağa kalkarken onun yanına gidiyorum ve pürüzsüz alnındaki terli saçları tarıyorum.

"Her şey yolunda."

Pantolonunu indirdi ve eli benimkini sıkıca kavradı, tırnakları

Tenime batıyordu. "Sen de terlemişsin. Buraya kadar koşarak mı geldin?"

"Sonuna kadar", kabul ediyorum.

Bunun üzerine kıkırdıyor ve kahkahası bir an sonra iniltiye dönüşüyor. Yüzü buruşuyor ve elimi öyle sert kavlıyor ki sanki kemiklerini kırarmış gibi hissediyorum.

"Neler oluyor?" Şifacıya hırlıyorum. "Neden acıyor?"

Maylak kaşlarını çattı. "Bu normal, Rukh."

"Con-track-shuns," diye ekliyor Har-loh pantolonunun arasından. "Artık çok hızlı geliyorlar."

Ağzımı onun eline bastırıyorum. "Onları nasıl durdurabilirim?"

Har-loh bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Acı çekiyorsun," diye açıkladım. "Bunu durdurmak istiyorum."

"O zaman çıkar şu defne arısını içimden!"

Şifacıya bakıyorum. "Bunu nasıl yapacağım?" Kendimi işe yaramaz hissediyorum.

Maylak sadece başını sallar. "Yavru kendi kendine çıkacaktır. Sadece elini tut ve ona destek ol. Yapabileceğin tek şey bu."

Kaçırdığım bir şey olmadığı için rahatladım ama aynı zamanda eşimden acıyı alamadığım için nefret ediyorum. O çok acı çekti.

"Su, lütfen?" Har-loh bir süre sonra sorar.

Başımı sallıyorum ve telaşla su tulumumu arıyorum. Boştu ve daha fazlasını aramak için tökezleyerek mağaradan çıktım. "Su!" Hâlâ yakınlarda olan Vektal ve Georgie'ye bağırıyorum.

Vektal sessizce bana bir su tulumu uzatıyor. Gülümsememesi iyi oldu, yoksa onu itebilirdim. Elinden kaptığım gibi mağaraya geri dönüyorum ve perdeleri kapatıyorum.

Tekrar içeri girdiğimde Maylak'ın Har-loh'un çömelmesine yardım ettiğini fark ediyorum. Arkadaşımın çıplak olduğunu ilk kez fark ediyorum. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Ayağa mı kalkıyor? Ayağa kalkamaz. Kitimizi içiyor.

"Çocuk geliyor," diyor Maylak. "Pozisyonunu alıyor."

Şifacı ona yol gösterirken çaresiz bir şekilde su derisini tutarak izliyorum. Şifacı Har-loh'un omzunu ovuyor ve cesaret verici sözler fısıldıyor. Eşim inliyor ve ben onu izlerken ellerini yumruk yapıp mağaranın taş zeminine vuruyor. Maylak, Har-loh'un bacaklarının arasındaki kürkleri hareket ettiriyor. "Geliyor. Büyük bir itiş."

Har-loh ılık atıyor, boynundaki kordonlar görünüyor ve su derisini elimde o kadar sıkıyorum ki taşıyor. Sesi çok acı çekiyormuş gibi geliyor. Onu görünce kendimi çaresiz hissediyorum. Şifacı eşimin bükülmüş bacaklarının arasına uzanıp bir şey çıkarırken donup kalıyorum.

Bir an sonra bir kedi yavrusu ılık atıyor, feryadı mağaramızda duyuluyor.

Har-loh pantolonunu indirir ve güler, gözyaşları yüzünden akar.

Bana bakıyor, aynı anda hem yorgun hem de mutlu.

Maylak kordonu kesiyor, çocuğu kürklere sarıyor ve sonra bana uzatıyor. "Annesi ve ben işimizi bitirene kadar oğlunu al."

Oğlum mu?

Uyuşmuş bir halde ne çıkıyorum ve su derisini bırakıyorum. ocuk bir an sonra kollarıma atılıyor ve Maylak tekrar Harloh'a dönüyor. Elimdeki bohçaya bakıyorum.

Çok küçük. Çok küçük. Yüzü küçük ve buruşuk, Alnında bir gün boynuza dönüşecek iki küçük tomurcuk var. Burnu Har-loh'un ki gibi küçük ve pürüzsüz ama alnında benimkine benzer çıkıntılar var. Ve soluk, soluk bir mavi, benim tenimle tatlı Har-loh'un ki arasında bir renk. Kel ve ben onun şimdiye kadar gördüğüm en çirkin, en zayıf yaratık olduğunu düşünmekle, en harika yaratık olduğunu düşünmek arasında gidip geliyor.

Onu açıyorum çünkü her şeyini görmem gerekiyor. İyi olduğunu, sağlıklı olduğunu bilmeliyim... Sadece çok küçük. Kundağını açtığım anda daha da yüksek sesle ağlamaya başladı. Minik bedenine bakıyorum. Sıska bacakları sallanıyor ve minik kuyruğu sallanıyor.

Öfkeyle. Kesik kordon hâlâ kanıyor, yuvarlak karnında gevşek duruyor. Kolları bir şey arıyormuş gibi uzanıyor ve ona tutması için parmağımı veriyorum. Parmağımı kavırıyor ve benimki gibi üç parmaklı olduğunu fark ediyorum. Küçücük sikinin bile bir mahmuzu var.

Benim oğlum.

Gözlerine bir an bakıyorum, feryat ederken kırışan buruşuk yarıklar. Karanlık, içlerinde mavi bir hayat kıvılcımı yok. Bu beni endişelendiriyor. Boyutu da beni endişelendiriyor. O kadar küçük ki avucumun içine sığıyor. Ondan korkuyorum ama dehşete de kapılıyorum. Har-loh'um bu minik canlıyı var etti ve şimdi onun güvende olmasını ve iyi beslenmesini sağlamalıyım. İçimde şiddetli bir korumacılık dalgası kabarıyor ve bebeği tekrar kürklere sıkıca sarıp göğsüme bastırıyorum.

Onun için her şeyi yaparım. Her şeyi. Duygularla boğuldum. Çaresizlik, sevinç, korku ve mutlak mutluluk içimde savaşıyor. Babam benim doğumumda böyle mi hissetmişti? Çocuğuyla arasına giren her şeyi yok edecekmiş gibi mi?

Bu yüzden mi beni diğerlerinden uzak tutmak için bu kadar şiddetle savaştı?

Ama... o zaman neden Raahosh'u onlara teslim ettiler? Raahosh'un ihanet ve incinme duygularını ilk kez gerçekten anlıyorum. Oğlumu göğsüme yakın tutuyorum ve onun mutluluğu için ne gerekiyorsa yapacağıma dair sessizce söz veriyorum.

Har-loh tekrar inliyor ve başımı kaldırdığımda tekrar kürklerin üzerine uzanmış olduğunu görüyorum. Maylak sakın bir şekilde doğum çantasını katlıyor.

kürkünü yakınlardaki bir bohçaya koyuyor. Har-loh bana gülümsüyor, yorgun ve terli. "Onu görebilir miyim? Sağlıklı mı?"

"O... harika biri," diyorum ve sesim boğazımda düğümleniyor. "O senin ve benim bir karışımımız."

Kollarını uzattı, ben de diz çöküp oğlumu nazikçe ona uzattım. Oğlumuzu. Çocuğumuzu. Kalbim duygularla dolup taşıyor. Hiç bu kadar memnun hissetmemiştim... ve tamamen

Her şeyin benden koparılmasından korkuyorum.

Har-loh'un gözleri onu görünce büyüyor ve sonra ağlamaya başlıyor. "O çok güzel."

Kıkırdıyorum. "Hayır, değil. Buruş buruş."

Koluma vuruyor ama kitten başını kaldırmıyor. "Kapa çenenini. Kızıl saçlı olacağını düşünmüştüm. Kızıl saçlı mavi bir bebek hayal edebiliyor musun? Korkunç. Ama o mükemmel." Eli

Küçük kafasını, minik boynuz çıkıntılarını, burnunu, yanağını yumuşatır. Onun dokunuşuna karşılık olarak bebek yüzünü göğsüne doğru çevirir. Onu göğsüne yaslar ve bebek emmeye başladığında yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülür. Minik ağız meme ucuna oturur ve bebek susar.

Onları sonsuza kadar izleyebilirim.

"Al bunu," diyor Maylak ve doğum kürklerinden oluşan bohçayı bana uzatıyor. "Git ve bunu mağaradan olabildiğince uzağa göm."

Başımı sallayıp eşime bakıyorum. Har-loh'un beni izlerkenki bakışları endişeli.

"Ne oldu?"

"Sen... geri dönecek misin?" Gözlerinden taze yaşlar dökülüyor. "Bize mi?"

Sesindeki acı, içime saplanan bir bıçak gibi. Neden benden şüphe ediyor? Onu ve çocuğumu - oğlumu - şu anda terk edeceğimi nasıl düşünebilir?

Ama sonra Vektal'in dışarıda ana mağarada beklediğini hatırlıyorum. Ve Har-loh'umun sağlıklı olması için burada kalması gerektiğini hatırlıyorum. Ve mutluluğum yerle bir oluyor. Eğer burada onlarla kalırsam, babamın bana öğrettiği her şeye karşı gelmiş olacağım. Yine de onları nasıl terk edebilirim? Onlar benim kalbim, o yakınımdayken göğsümde titreşen khui'den bile daha fazla.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Geri döneceğim." Daha fazlasını söylemek istiyorum ama Har-loh'un iri gözlerinde o kadar çok endişe ve duygu var ki konuşamıyorum. Kanlı kürk demetini göğsüme bastırıyorum ve mağaradan çıkıyorum. Düşünebildiğim zaman daha fazla konuşacağız. Açıkça.

Mağaradan çıktığım anda Vektal beni bekliyor. Konuşmak istemeyerek yanından geçip gidiyorum ama ben mağaradan çıkarken o da yanımda yürüyor.

"Eee?" Sessiz kalıp karların içine doğru ilerlediğimde söylüyor. "Sağlıklı mı?"

Başımı salladım. Nedense ilk sorusunun çocuğun sağlığı hakkında olmasına seviniyorum.

Rahatlamış bir şekilde nefes veriyor ve sanki arkadaşmışız gibi omzuma vuruyor. Sertleşiyorum ama bir şey söylemiyorum. Har-loh ne olursa olsun bu insanlarla kalmalı, bu yüzden ona hırlayamam.

"Ya Harlow? O iyi mi?"

"Yorgun ama iyi."

"Çocuk - kız mı erkek mi?"

"Erkek."

Homurdanıyor. "İnsanlar gibi mi görünüyor?"

Kiti düşünüyorum. Onu sadece birkaç saniye kollarımda tuttum,

ve şimdiden oraya geri dönüp onu tekrar kucağıma almak istiyorum. Gözlerimi dikip el ve ayak parmaklarını saymak ve evet, bir bütün olduğundan emin olmak için onu bir kez daha kontrol etmek istiyorum. "Görünüşe göre hem ben hem de Har-loh." Duraklıyorum ve sonra Çocuğun boyutu elimden daha büyük değildi. "Çok küçük. Çok küçük."

Ve gözleri karanlık.

Vektal endişeli bir ses çıkarır. "Yakında içine bir khui koymamız gerekecek. Şu anda onu koruyacak bir şey olmadan kırılgan durumda."

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. O kadar ilerisini düşünmemiştim bile ama o haklı. Bebeğin bir khui'ye ihtiyacı olacak yoksa birkaç gün içinde zayıflayıp ölecek. Dehşet beni sarıyor. Annem ben doğduktan hemen sonra bir khui avında ölmüş. Ya tek başıma bir sa-kohtsk getiremezsem?

Kabilenin yardımına ihtiyacım var. Bunu tek başıma yapamam. Har-loh inanılmaz derecede zayıf ve ondan bir tane avlamama yardım etmesini isteyemem. Dinlenmeye ihtiyacı var, avlanmaya değil.

İlk defa ölmüş babama karşı çaresiz bir öfkeyle doluyorum. Beni daha yeni doğurmuş olan annemden nasıl böyle bir şey isteyebilirdi? Gururu o kadar büyük müydü ki kabileyle hiçbir şey yapmak istemedi ve bu yüzden annemin hayatını riske attı? O kadar korkunçlar mı? Ben hala

yardımseverlikleriyle kandırdılar mı?

Vektal bir elini tekrar sırtıma vuruyor. "Sa-kohtsklardan birinin izini sürmeleri için en hızlı avcılarını göndereceğim."

Hantal devler her yerde olabilir. Durup şefe bakıyorum. "Peki ya eşim ve yavrularım? Oraya nasıl ulaşacaklar? Har-loh yürüyemeyecek kadar zayıf."

Sanki bunu bekliyormuş gibi başını sallıyor. "Raahosh'un Leezh ile çıktığı avlarda kullandığı bir kızağı var. Har-loh ve çocuğu yanımızda taşımak için onu kullanacağız."

Kabilenin yardımı olmadan ben ne yapardım? Vektal'ı sevmesem bile, bana ve Har-loh'a yardım etmek için halkının hayatını tehlikeye atıyor.

Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, bohçamı bir an önce gömmem ve eşimin yanına dönmem gerektiği.

HARLOW

Birkaç saat uyuyorum, rüyalarım değişken ve tuhaf. Bir bebeğin ağlama sesiyle uyanıyorum ve onun benim çocuğum olduğunu hatırlamam için bir anlık şaşkınlık - ve göğüslerimin sızması - gerekiyor. Oh. Ayağa kalktım ve yatağımın yanındaki sepete koyup bebeğimi kollarıma aldım. Poposunun etrafındaki deri sargı ıslak, bu yüzden onu değiştiriyorum, tek kullanımlık bezler için hararetle diliyorum. Sadece yapmam gerekecek Sanırım deriyi silme konusunda gerçek bir uzman oldum. Bebeği kollarımın arasına alıp göğsüme yaslıyorum.

Küçük gül goncası ağzı hemen meme ucumu arıyor ve yapışıyor.

Tanrım, o çok güzel. Hayret ve şaşkınlıkla onun hemşireliğini izliyorum. Rukh'a benziyor ama benim özelliklerimden de yeterince var. Rukh'un uzaylı görünüşü ile benim insan görünüşümün karışımı çirkin bir karışım oluşturmali ama bebek çok güzel ve şimdiye kadar gördüğüm tüm çocuklardan daha güzel olacakmış gibi hissediyorum. Tabii ki içimdeki gururlu anne konuşuyor olabilir.

Beni endişelendiren tek şey boyu. O bir tombul bebek. Uzun ama bacakları sıska ve karnı daha yuvarlak olmalı. Yemeyi çok erken bırakıyor ve tekrar uykuya dalıyor ve ben onu uyandırmak ve daha fazla içmesini sağlamak istiyorum. Yeterince almadığından endişeleniyorum.

Mağaranın girişindeki deri perde aralanıyor ve Rukh içeri giriyor, uzun boylu, yakışıklı ve o kadar harika görünüyor ki tüm vücudum aşktan ağrıyor. Yanında Liz'in yahnisinden küçük bir kâse ve bir su tulumu var. Acıktım ama henüz bebeği bırakmaya hazır değilim. Parmaklarımı minik başının üzerinde gezdiriyorum. Belli belirsiz bir tüylenme var ama ne renk olacağını göremeyecek kadar soluk. Umarım benim cılız kızıl saçlarım yerine Rukh'un muhteşem, gür siyah saçlarına sahip olur. Aslında babasına yüzde yüz benzese cennette olurdum.

Rukh bir süre sonra, "Ağlıyorsun," dedi. "Canın acıyor mu?"

Her yerim ağrıyor ve bazı bölgelerim doğumdan sonra harika hissetmiyor ama bunu ikinci kez düşünmedim. Bütün dikkatimi tatlı küçük bir bebek alıyor. "Öyle miyim?" Elimin tersiyle yanaklarımı yokluyorum ve ağladığımdan emin oluyorum. "Sanırım bu sadece duygu. Ben... hiç

tüm bunlara sahip olacağımı düşünmüştüm." Ona baktım ve bunun doğru olduğunu anladım. Beni seven muhteşem bir eşe ve bir bebeğe sahip olacağımı hiç düşünmemiştim. Bir ailem. Herhangi bir şeye. Uzaylılardan önce Beni uzay gemileri için mi yakaladılar? Günlerim sayılıydı.

"Kafadaki sorun yüzünden mi?"

Hala onun sözlerini duyuyorum. "Başım mı?"

Yavaşça başını sallıyor, bakışları bana sabitlenmiş. "Şifacı, kafadaki geçmiş bir sorun yüzünden khui'nin çok çalıştığını söyledi. Kiti taşımakta zorlanmanın bir nedeni de buymuş. Khui'n yorgunmuş."

Oh. Yavaşça başımı sallıyorum ve parmaklarımı bebeğin uyuyan yanağında gezdiriyorum. Sesimi alçak tutuyorum ve modüle ediyorum ki uyuyabilir. "Beynimin karşısında orada olmaması gereken bir şey büyüyordu. Birkaç ay içinde beni öldürecekti. Ölümcül durumdaydım. Hiç umudum yoktu."

"Bana hiç söylemedin."

"Ata'nın gemisiyle konuştuğumda iyileştiğimi söyledi. Bunun bir sorun olmaya devam edeceğini düşünmemiştim." Bebeğimin yumuşak yanağını okşamaya devam ediyorum. Elbette ben de anne olacağımı düşünmemiştim.

"Bu, burada kalman gerektiği anlamına geliyor, Har-loh." Sesi yumuşak ve acı dolu. "Şifacıya yakın olman gerekirken seni buradan götüremem. Ya khui'n yine yorulursa?"

"Ah." Deniz kenarındaki mağaramızı düşünüyorum ve biraz üzülüyorum. Orayı seviyordum ama şimdiki mağaramız rahat ve etrafta yardım edecek bir sürü insan var. "Ama burayı sevmediğini sanıyordum, Rukh."

Sessiz.

Korkunç bir endişe karnımı kemiriyor ve Georgie'nin ne dediğini hatırlıyorum. "Kalmayı planlamıyorsun, değil mi?" Fısıldıyorum.

Rukh bana acı içinde bakıyor. "Seni ve oęlumuzu terk etme dűşüncesi beni parçalıyor."

"Ama hala bunu dűşünüyorsun." Aęzımdan çıkan kelimeler acı ve incinmiř.

"Eğer ikinizin güvende olduğunu bilirim... belki o zaman dayanabilirim. Tek bildiğim, eğer seni bir daha yanımda götürürsem, seni yok edeceğim."

"Senin gitme dűşüncen beni de mahvediyor, Rukh. Bu insanlar çok mu kűtű?"

"Onlar benim halkım değil."

"Onlar da benim değil!" Solgun, illi tenimi ve kızıl saçlarımı gösteriyorum. "Buraya gelmeyi ben mi seçtim sanıyorsun? Ben seçmedim! Ama bu insanlar iyi, sevecen insanlar. Burada iyi bir hayatımız olabilir! Birlikte!"

Başını öne eęer. "Babamdan bana kalan tek hatıra, onun uyarı dolu sözleri. Bana kűtűlerden uzak durmamı söylerdi. Beni yok edeceklerini."

"Ama o öldű ve ben artık buradayım." Oęlumuzu ona uzattım. "Bebeęimiz artık burada. Bizi nasıl bırakabilirsin?"

"İstemiyorum." İlerliyor ve bebeği kucağına alıyor ve onun sert yüzündeki sevgiyi görüyorum. Kalbim bir kez daha kırılıyor. Ailemiz çok mükemmel - neden O bunu görmüyor mu? "Ama eęer kalırsam, babam bir hiç uğruna mı ölműş olacak?"

Babasına bağlı olduğunu biliyorum. Onunla ilgili anılarının, herhangi biriyle ilgili sahip olduğu tek anılar olduğunu biliyorum. Babasının

Tabii ki onlar hakkında inanılmaz derecede duygusal. Peki ya ben? Çocuğumuz? Protesto çığlıkları atmak istiyorum. Rukh'un kendi iç şeytanlarıyla savaştığı çok açık. Bana yaklaşıyor ve kürklerin içinde yanıma kıvrılıyor ve sarılıp bebeğimizin uyumasını izliyoruz.

"İçimdeki her şey, olduğum her şey," diye mırıldanıyor Rukh. "Bana burada, seninle olmam gerektiğini söylüyor. Sana ve çocuğuma bakmam gerektiğini. Ama gözlerimi kapattığımda babamın öfkeli yüzünü görüyorum. Ve birisinin bizi babam ve annem gibi ayırmasının ne kadar süreceğini merak ediyorum. Şuna Burada yaşayıp da sana sahip olmamak mı? Bu beni gitmekten daha çok mahveder."

Başımı omzuna yaslıyorum, kalbim acıyor. Bu insanların ona zarar vermeyeceğine, kırılgan mutluluğunu yok etmeyeceğine güvenmiyor. Anlıyorum.

Ama bir noktada güvenmek zorunda kalacak çünkü onu kaybedersem ne yapacağımı bilmiyorum.

On Birinci Bölüm

HARLOW

Ertesi gün avcılardan biri, toplamda yedi tane olan küçük bir sa-kohtsk sürüsü bulduğu haberiyle geri döner. Bunlardan biri bir kit. Küçük çocuğum için khui sağlayacak olan şey bu. Her uykuya daldığımda endişeleniyorum, çünkü gelişmiyor. Henüz değil. Havadaki zehri düşünüyorum ve içine bir khui sokmak için çıldırıyorum. Onu duymak istiyorum.

Güçle haykırmak, zayıf ve güçsüz bir feryatla değil.

Çok fazla günü kalmayacağından endişeleniyorum.

Doğumdan sonra hala iyileşme sürecinde olduğum için, normalde et taşımak için kullanılan bir kızıağı kürkleri ve minderlerle yüklediler ve bebekle ben kızıağın üzerine yerleştirildik.

Av partisi hazırlanıyor. Liz yanımda, adamlar son dakika silah kontrollerinden geçerken neredeyse beklentiyle zıplıyor. Ellerini esnetiyor. "Onu tutabilir miyim? Lütfen?"

Her santimim bebeği kucaklamak istese de ve biraz daha beslenmesi umuduyla göğsümü tekrar ağzına sokuyorum, kundağımdan isteksizce ayrılıyorum. Onu kollarına alıyor ve yüz ifadesi sevinçle yumuşuyor. "Aman Tanrım, çok tatlı."

Bunun üzerine annelik gururuyla sıcacık bir kızarma hissediyorum. "Öyle." "Şu minicik boynuzlara bak! Ve minicik kaşlarına

sırtlar!" Sesi bir coo'ya dönüşüyor. "Sen sadece en çok

kıymetlisin, değil mi?"

Bebek ağlıyor, zayıf ve bitkin.

Kollarımı uzatıyorum, göğüslerim otomatik olarak sızmaya başlıyor ve onu beslemek için sargımı açıyorum. Liz onu geri verdiğinde, "Olması gerektiği kadar güçlü değil," diyorum.

"Çok endişeliyim."

"Bit bunu hemen düzeltecek," diye beni temin ediyor, okşayarak

omzuna asılı yayı. "Bir isme karar verdiniz mi?"

Bebek göğsüme yapışıp açlıkla beslenmeye başladığında başımı sallıyorum, memnun oluyorum. Her öğün bir başarı gibi geliyor. "İkimizin de isimlerinin ilk kısımlarını aldık ve Rukhar'ı bulduk."

"Oh, bunu sevdim!"

"Ben de." Bu kadar küçük, cılız bir bebek için büyük, sert bir isim gibi görünüyor, ama büyüyecek.

"Benimkinin nasıl görüneceğini merak ediyorum." Liz hülyalı bir şekilde karnını okşar.

"Daha büyüktür herhalde," diyorum ve bu düşüncayı kıskanmamaya çalışıyorum. Erken ve küçük olması Rukhar'ın suçu değil. Bedenim onu daha uzun süre beslemeyi kaldıramadı. Bu konuda kendimi biraz başarısız hissediyorum.

Ama sonra Rukh yanıma gelip yanağıma dokundu ve bunun bir önemi kalmadı. Bebeğimize bir khui alacağız ve bu onu iyileştirecek.

Sanki beni düzeltti.

Bir günün çoğunda yolculuk ediyoruz. Rukh kızağımı çekiyor ve diğer avcılar da bize ayak uyduruyor, gerçi çok daha hızlı gidebileceklerini biliyorum. Liz yanımda yürüyor, kulağımı çınlatıyor.

ve ne zaman izin versem bebeği kucağına alıyor. Gün geçtikçe onu daha sık bırakıyorum, çünkü sadece arabaya binmek bile

Kızak çok yorucu ve 'Teyze' Liz bebekle geçireceği zamandan payına düşeni almak için can atıyor.

Uyuyakalıyorum ve rüyalarım endişe ve korku dolu korkunç rüyalar.

Yavaş bir gümbürtü ve ardından gelen yer sarsıntısı beni uyandırıyor. Bir başka gümbürtü dünyayı sarsarken kızağımın üzerinde doğruluyorum ve durduğumuzu fark ediyorum. Alacakaranlık, güneş morumsu gökyüzünde

kayboluyor. "Onları buldum," diye fısıldar Liz.

Uzakta, ağaç hizasında, sa-kohtsk'un devasa kafalarından birkaçını görüyorum. Bir tanesi pembe ağaçlardan birinin tüylü uçlarında otluyor. Bir diğeri yavaşça

ayaklarının gümbürtüsü yeryüzünü sarsarak geçip gidiyor. Dev gibiler, her biri bir uçak kadar büyük ve ben yine endişeleniyorum. Onları daha önce de görmüştüm ama ne kadar büyük olduklarını unutmuşum. Otçullar ama büyüklükleri ve güçleri onları tehlikeli kılıyor.

Raahosh avcılara döner ve bakışları Liz'e kayar. "Daire çizip küçük olanı arayacağız. Eğer onu yaralayabilirsek, sürüden ayırabiliriz. Eğer başaramazsak, onu köşeye

sıkıştırmaya çalışabiliriz." Rukh'a başını sallar. "Hazır mısın?"

Rukh kızıağı çekmeyi bırakıyor ve bana bakıyor. Gitmesine gerek olmadığını söylemek istiyorum ama gitmek zorunda.

Bu bebeğimiz için.

Liz bana Rukhar'ı uzatıyor ve ben de ona sıkıca sarılıyorum. "Rukh'un eğiyle kalmasını istemiyor musun?" Liz soruyor.

"Rukh güçlü ve hızlı. Ona ihtiyacımız var," der Raahosh. Bakışları Liz'in üzerinde sabitlenir. "Sen onunla kalacaksın."

"Vajinaları bir kenara mı atıyorsun?" Liz bağılıyor. "Ne oluyor, bebeğim?"

"Kaçamazsın, eşim." Ona doğru ilerler ve elini itmeye çalışsa da karnını okşar uzakta. "Mükemmel bir nişancısın, ama bunu yapmana gerek yok.

Yayını kullanmak için avcılarla yarış." Onun alnından öpüyor. "Onu koru."

Liz homurdanıyor ama başka bir şey söylemiyor. Rukh'a bakıyorum ve o da yanağıma dokunuyor, sonra diğerlerine katılıyor. Seni seviyorum, diye düşünüyorum sessizce. Kendine dikkat et.

Annesini öldüren ve kardeşini sakat bırakan avı düşünmemek mümkün değil. Hem Rukh hem de Raahosh'un gergin ifadelerine bakılırsa, bunu düşünen tek kişi ben değilim.

Adamlar birkaç dakika sonra ağaçların arasında eriyor ve sonra sadece ben ve Liz karda oturuyoruz. Rukhar küçük bir çığlık atıyor ve ben de otomatik olarak onu panço tarzı tuniğimin altına sokup göğsümü ona sunuyorum.

"Pekâlâ," diyor Liz ve kızağımin ipini tutuyor. "Bakalım kenarda bir yer bulabilecek miyiz, sanırım, ve iyi bir gösteri olmasını umalım."

Dizinin iyi olması umurumda değil. Sadece bebeğimi kurtarmak ve eşimin tek parça halinde bana geri

dönmesini istiyorum.

RUKH

Raahosh bunu daha önce de yapmış, diğerleri bana söyledi. Maylak'ın küçük Esha'sı doğduğunda, kadınlar khui'lerini aldıklarında ve daha önce, Farli birçok mevsim önce doğduğunda. Ama her av aynı derecede tehlikeliydi ve

bazı avcılar avlanma yollarındaydı ve biz dönmelerini bekleyemezdi. Her gün Rukhar'ı riske atan başka bir gün, bu yüzden şimdi olmalı ve bu sürü olmalı.

Yaklaşıyoruz. Altı güçlü adam var. Hepsinin adını bilmiyorum ve nedense bu beni utandırıyor. Hepsi de oğlumun bir şansı olması için hayatlarını tehlikeye atıyor. Bu gerçek tekrar tekrar aklımdan geçiyor. Öz kardeşim sürüye liderlik ediyor, mızrağı elinde, 'yay' gibi Leezh'in bir omzunda taşıdığı.

Sa-kohtsk sürüsü yakından korkutucu. Bu yaratıklar Başları ileri geri sallanıp havayı eledikçe açılan devasa ağızları vardır. Birkaç yetişkin var, her biri o kadar büyük ki bir ayağı yetişkin bir adamı ezebilir. Sürünün ortasında, annesinin yanında bir yavru duruyor. Diğerlerinin sadece yarısı büyüklüğünde ve hedefimiz o.

Raahosh durur ve avcılar toplanırken kiti işaret eder. "Buradan onu net bir şekilde görebiliyorum. Onu yaralayıp sürüyü dağıtabiliriz. Geride kalacaktır." Hareket ediyor

erkeklerin eşleşmesi için. "Yetişkinleri takip edin. Gürültü yapın ama dikkatli olun, hayatınızı riske atmayın."

Adamlar başlarını sallar.

"Dönmediklerinden emin olun. Kadınlar arkamızda ve sa-kohtsk'un onların arasında koşmasını istemeyiz. yön."

Bu düşünceyle omurgamdan aşağı bir korku damlası süzülüyor. Har-loh zayıf, Rukhar ise küçük ve çaresiz... ve her ikisi de benim hoşuma gitmeyecek kadar yakınımda. Ama kalmalılar

Böylece Rukhar khui'sini alabilecek. Bu düşünce içimi huzursuz ediyor. Tehlikeler çok fazla.

Avcılar silahlarını hazırlıyor. Mızraklar, sapanlar var ve birkaç adam benimki gibi keskin kemik bıçaklar taşıyor. Sa-kohtsk'lardan biri bizi küçük ve önemsiz görerek yanımızdan geçip gidiyor ve ben babamı ve khui'mi almak için çıktığım avı düşünüyorum. O da benimle aynı kalp çarpıntısı dehşetini hissetmiş miydi? Büyük oğlunu ve eşini tehlikeye attığını fark ettiğinde içi sıkıştı mı? Yoksa umursamayacak kadar pervasız mıydı?

Yardımlarını almak için neden kabileye dönmediğini anlayamıyorum. Tehlikeyi biliyor olmalıydı. Yoksa umurunda değil miydi?

Raahosh yayını çekiyor ve dikkatlice bir ok yerleştiriyor. Nişan alıyor ve oku fırlatışını izliyorum. Bir an sonra, sa-kohtsk kiti acı içinde bağırıyor ve yetişkinlerden biri sıkıntı içinde borazan çalıyor. Ayaklar hareket ediyor ve yer sallanıyor. Av başladı.

Adamlar ayrılıyor, bağıarak ve mızraklarını sallayarak ilerliyor, kafası karışmış hayvanları kovalıyorlar. Bir tanesi tırısı kalkıyor ve yer sarsılacakmış gibi oluyor. Bir diğeri onu takip ediyor ve sonra sürü ilerliyor, mızraklar ve avcılarımızın çığlıklarıyla dürtölüyor. Onlara karşı küçük kalıyoruz ama işe yarıyor.

Sürünün ortasındaki yavru sendeliyor. Anne yavruyu burnuyla yoklayarak hareket etmesini sağlamaya çalışıyor ve yavru dizlerinin üzerine çöktüğünde, yavru kendini korumak için yavrusunu terk ederek ondan uzaklaşıyor. Bunu kendi gözlerimden görüyorum.

Raahosh'un yanında, birden donup kaldım. Anılarım babama geri dönüyor. Bu onun seçtiği şeydi. Çok yaralıyken kendi çocuğunu - ilk oğlu Raahosh'u - feda etti. Bir an için anne sa-kohtsk'un arkasını dönmesini, yavrusunu ayağa kaldırmasını istiyorum.

Bunun yerine, ağlamaklı bir uluma sesi çıkarıyor ve onu bize bırakarak ondan uzaklaşıyor.

Kalbim göğsümde paramparça olmuş gibi hissediyorum. Raahosh'u ve onun yaralı yüzünü düşünüyorum ve yıkıcı bir farkındalığa varıyorum.

Babam o kadar kırılmıştı ki, bizden önceki sa-kohtsk kiti gibi yaralanmış olsaydım, babamın beni şimdi ana canavarın yaptığı gibi geride bırakacağından hiç şüphem kalmadı. Raahosh'a yaptığı gibi beni de 'kötü' olarak gördüklerine terk ederdi. Ya da daha kötüsü, bir gün beni karda bırakır ve bana sırtını dönerdi.

Bunu kendi oğluma - Rukhar'ıma - yaptığımı düşünüyorum ve kusmak istiyorum.

Asla.

Onu ya da Har-loh'u asla arkamda bırakmam. Asla. Babam hatalıydı. Hayatta kalmak için yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptı, ama şimdi anlıyorum ki bu hayatta kalmak değildi. Akılsız bir içgüdüydü. Uzun zamandır anılarımda babam olarak hayal ettiğim adam mı? Saygı duyduğum adam mı? Öyle değil. cevaplar için bakmam gereken adam. Yanımdaki adam, kardeşim olmalı. Yorulmadan yanımda avlanan ve istemediğim zamanlarda bile bana eşlik eden kardeşim. Yalnız kalmasın diye hamile karısını getirip benimkinin yanına oturtan. Benim ailemi korumama yardım etmek için kendi ailesini riske atan. Bana sorgusuz sualsiz evini açan ve asla teşekkür beklemeyen.

Bunlar kötü olanlar değil.

"Yürü Rukh," diyor Raahosh ve beni itiyor.

Bir başka sa- kohtsk öfkeyle alçalarak yanımdan geçerken sendeleyerek kenara çekiliyorum. Av alanlarının ortasında sersemlemiş bir aptal gibi duruyordum. Ben uzaklaşırken bile başka bir avcı hayvanla arama girerek onu uzaklaştırıyor. Beni koruyordu.

Bu adamların hepsi Rukhar'ım için kendilerini riske atıyor. Ailem için. Alçakgönüllüyüm.

Avın geri kalanı sersemlemiş bir halde geçiyor. Acı ve öfkeyle meleyen yavrunun etrafında gevşekçe dönerken ben de avcılara katılıyorum. Genç bir yaratık olmasına rağmen, hala benim iki katım boyunda ve bir insanı kolayca ezebilir. Yetişkinlerden daha hızlı hareket ediyor, biz etrafını sararken topallıyor.

Birkaç dakika içinde biter. Bu görkemli bir av değil. Etkili bir tane. Ölen yaratığa sessizce teşekkür ediyorum. Böylece oğlum yaşayabilir ve göğsünün yanında diz çökebilir. Bıçağımla kaburgaları kesip ayırıyorum ve parlayan mavi ışık huzmeleriyle dolu, nabız gibi atan kalbi ortaya çıkarıyorum.

"Gelmek güvenli mi?" Liz uzaktan sesleniyor.

Raahosh onu öne doğru sallıyor ve genç avcılardan biri Har-loh'un kızığını çekiyor. Ağabeyim bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Sen bir aptalsın. Neredeyse sürüden birinin seni ezmesine izin veriyordun. sen."

Bana kızgın. O kadar aptalca bir şey yapsa Har-loh'a kızacağım gibi kızgın... çünkü o benim ailem ve benim güvende olmamı istiyor. Bu beni garip bir şekilde memnun ediyor ve uzanıp ona sarılıyorum.

Raahosh kaskatı kesilir ve sonunda kucaklaşmaya garip bir şekilde karşılık verir.

"Teşekkür ederim," diyorum ona.

"Sen benim kardeşimsin," diyor Raahosh kısık bir sesle. "Sana her zaman yardım edeceğim."

"Aman Tanrım," diye haykırır Liz. "Siz ikiniz öpüşebilir misiniz? Benim için? Bu çok ateşli olurdu."

Har-loh kıkırdıyor. Raahosh beni itiyor ve ben de gülümseyerek eşimin yanına gidiyorum. Har-loh ayağa kalkıyor ve bebeği bana uzatıyor. "Zamanı geldi mi?" Gergin görünüyor, elleriyle bol giysilerini düzeltiyor.

Oğlumu yakınımda tutuyorum. Hava soğuk olmasına ve minik yüzü öfkeyle buruşmuş olmasına rağmen ağlamıyor. Bu beni endişelendiriyor. I

Raahosh'a bak, çünkü onun içindeki khui'yi nasıl aldığımı bilmiyorum.

Raahosh, "Boğazını kes" dedi. "Onu tutayım mı?"

"Ben yaparım," diyor Har-loh. "O benim çocuğum." İleri doğru adım atıyor, hareketleri yavaş ve yorgun ama kararlı.

Oğlumu isteksizce ona geri veriyorum ve sonra ona bir öpücük veriyorum. "Acıyı hatırlamayacak," diyorum ona, kendimi ikna etmekte zorlansam da.

"Biliyorum." Bana alaycı bir gülümseme veriyor.

"Hatırlat da sana insanların 'sir-come-see-shun' dediği bir şeyden bahsedeyim.
bir ara."

Liz arkasından kıkırdıyor.

Oğlumun yanağına son bir kez dokunuyorum ve gözleri açılıyor.

Çok donuk ve cansız. Har-loh'un ve khui sahibi diğer herkesin gözlerinden yayılan canlı mavilikle şarkı söylemiyorlar. Endişelenme oğlum, diyorum sessizce ona. Yakında daha iyi olacaksın.

Öldürülen sa-kohtsk'a yaklaşıp kalbini kesiyorum. Mavi şeritler sanki ölmekte olan organdan kurtulmaya çalışıyormuş gibi çılgınca kıkırdıyor. Bir kez daha yavaşça pompalıyor, sonra sonsuza dek duruyor.

Ben kalbe bakarken Raahosh, "Sadece bir tane gerekli," diye talimat veriyor.

Başımı sallayıp eşime dönüyorum. Yüzü kararlı ve kürkleri Rukhar'ın küçük göğsünden çekerek vücudunun üst kısmını ortaya çıkarıyor.

Kalbi göğsüme bastırıp diğer elimle kemik bıçağımı çekiyorum.

Har-loh bana "Boyunda küçük bir kesik" diye talimat verdi.

Ağzım kurudu. Bıçağı oğlumun üzerine tutuyorum... ama yapamıyorum. Büyük, kara gözleri bana bakıyor ve minik yumrukları hareket ediyor. Ona zarar veremiyorum.

"Zayıfım," diye itiraf ediyorum dostuma, boğuk bir sesle.

"Raahosh-"

"Ben yaparım," diyor Har-loh ve eşimin gücü karşısında boynum bükülüyor. Kılıcı benden alıyor ve nefesini içine çekiyor, sonra başını sallıyor. "Khui'lerden birini hazırla."

Kıpırdayan şeritlerden birini çekip çıkardığımda iş bitmişti. Çocuğun ağlaması zayıf, bağırmaktan çok hıçkırık gibi ve Har-loh boynundaki kanı siliyor, yumuşak gıdıklamalarla onu yatıştırıyor. Yavaşça, khui'yi bebeğin boynuna yerleştiriyorum-

Zihnim kavrayamadan kıvranıyor ve yaranın içine doğru kayıyor. Bir an sonra yavru titreyip sarsılıyor ve Har-loh onu sıkıca kavlıyor, vücudu endişeyle sertleşiyor.

"O..."

Omzuna sarılıyorum, ikimiz de dikkatle oğlumuzu izliyoruz. Anlar geçer. Kimsenin nefes almadığı uzun, gergin anlar. Gülen, şamatalı av partisi tamamen sessiz, Leezh bile.

Sonra bebek öksürür. Bir an sonra yüksek sesle feryat eder ve yumrukları protesto için havaya kalkar. Har-loh bir nefes alır

Mutlu bir rahatlama iç çekişi, ama o gözlerini açana ve gözlerindeki parlak mavi ışıltıyı görene kadar nefesimi bırakmıyorum.

O anda, her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Rahatlamış bir şekilde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Diğerleri alkışlamaya başlar.

Har-loh yanımda diz çöküyor ve kızgın çocuğu bana uzatıyor. "Oğlunu kucağına almak ister misin?"

Onu kollarıma alıyorum ve ona bakıyorum. Boynundaki yara iyileşmeye başlamıştı bile ve yumrukları soğuk havada şiddetle hareket ediyordu. Ona sıkıca sarılıyorum. Oğlumu. Har-loh'a bakıyorum ve bana gülümsediğinde kalbim taşıyor.

Dostum.

"Hadi eve gidelim," dedim ona.

Kaşları çatıldı. "Deniz mağarasına geri dönmek mi?"

Başımı salladım. "Evim. Kabileyle birlikte. Birlikte."

Pembe dudağını ısıırıyor. "Kalıyor musun?" Sesi utangaç ve umut dolu.

Uzanıp yanağına dokunuyorum. "Seni asla terk edemem. Ne sen, ne de oğlumuz. Biz bir aileyiz."

Onun ısıltılı gülümsemesi babamın binlerce anısından daha iyi.

Sonsöz

Ayın Bir Dönüşü Sonra HARLOW

"Ow!" Rukhar'ın küçük diş etleri sertçe ısırınca irkildim Meme ucumu. Minik yumruğu, göğsümü almayı aklımdan bile geçirsem benimle dövüşecekmiş gibi parmağımı tutuyor. "Oğlun ısırganın teki."

"Benim oğlum bir savaşçı," diyor Rukh tembelce yanımda. Rukhar'ın küçük ayağıyla oynuyor ve kürklerimizin üzerinden bana sırtıyor. "Kendisine ait olanı istiyor."

Homurdanıyorum ama bebek beslenirken parlak mavi gözleriyle bana baktığı için şikayet edemiyorum. Khui'sini aldığından beri küçük Rukhar artık o kadar da küçük değil. Bebek neredeyse

Boyutları iki katına çıktı ki bu benim için şok edici. Şimdi tombul, mutlu ve beklediğimden çok daha güçlü. Minik kuyruk

O beslenirken ileri geri sallanıyor, sabırsızlanıyor ve süt üretimimi artırmak için tekrar şifacıya gitmem gerekecek mi diye merak ediyorum. Göğüsleri değiştiriyorum ve serbest olan süt salgılıyor ve hala ağır geliyor. Hayır. Rukhar sadece küçük bir domuzcuk.

Garip bir şekilde, bu benim için sorun değil. O kadar sağlıklı ki onu görmek beni mutluluktan havalara uçuruyor. Minik boynuzları bile büyüyor.

Rukh'un eli bebeğin başındaki sarı tüylerin üzerinde geziniyor ve sonra kolumu okşuyor. Ben hala, çünkü onun

dokunuş-

son bir aydır çok özlediğim bir şeydi. Yeni kitle ve kabileye alışmakla meşguldük ve vücudum da bebek sonrasına alışmaya çalışıyordu. Seks için çok fazla zamanımız olmadı.

Tamam, seks için hiç zaman olmadı. Ve eşimin bana tekrar dokunması için ölüyorum.

Rukh'un parmakları kolumun kıvrımından omzuma kadar uzanıyor ve oğlumuzu beslerken beni izliyor. Belki bebeği bırakabilirim ve biz-

Birisi 'kapımızın' önündeki deniz kabuğu dizisini tıkırdatıyor. Bu bir perde, ama perdeye vuramayacağın için bir sonraki en iyi şeyi yaptım. Rukh'un biraz daha mahremiyetimiz varmış gibi hissetmesini sağlıyor. Hemşirelik yaparken vücuduma deri bir örtü çekiyorum ve Rukh oturuyor. "Girin."

Vektal içeri girer ve Rukh ayağa kalkar. Şef tedirgin görünüyor. "Leezh'in takımı geliyor. Raahosh... kendinde değil."

Bu da paniklediği anlamına geliyor. Son birkaç hafta içinde Liz'in keskin bir Karnı büyüdüğü ve doğuma yaklaştıkça huysuzlaştı. Raahosh eşinin üzerinde gezindi ve Liz'inin mutlu olmasını sağlamak için en küçük şeyleri bile takıntı haline getirdi. Sonuç olarak, kabiledaki diğer herkesi çıldırtıyor. Vektal ve Rukh, Raahosh'u alıp Liz doğum yaparken avlanıyordu, böylece zavallı Maylak'ı soruları ve iğnelemeleriyle çıldırtmayacaktı.

Rukh hemen mızrağını ve av çantasını aldı. Bana bakıyor, tereddüt ediyor.

"Git," diyorum ona bir el sallayarak. "Ben Rukhar'ı Liz'in yanına getirip dikkatini dağıtmaya çalışacağım. Sen de baba adayıyla ilgilen."

Eşim yanıma gelip yanağımı okşuyor. "Seni en sevdiğin eve götüreceğim. Yeni doğumla birlikte kabile bu gece ziyafet çekmek isteyecektir."

Kıkırdıyorum, elini okşuyorum. "Sadece eve daha sakın bir Raahosh getir ve bu bile kutlamaya değer."

Daha fazlasını söylemek ister gibi bakıyor ama sonra başını sallayıp Vektal'ın peşinden dışarı çıkıyor. Bebeği beslemeyi bitiriyorum, gazını çıkarıyorum ve ardından deri kundağını yeni sargılarla değiştiriyorum. Vektal, Raahosh ve şimdi de Rukh'un bu kadar yakın arkadaş olmaları ne tuhaf. Kardeş gibi tartışıp didişiyorlar ama aynı zamanda birbirlerine beklediğimden daha fazla destek oluyorlar. Rukh kabilede yaşamaya iyi uyum sağladı, gerçi morali bozuk olduğunda gürültüden şikâyet ediyor. Ama Raahosh ve Vektal'la avlanmak ona yardımcı oluyor ve sanırım artık rahatsız olmak yerine arkadaşlıktan keyif almaya başladı.

Rukhar üstünü değiştirdiğinde, hamilelik öncesi tunik elbisemi giyiyorum ve üzerime oturduğunu görmekten memnun oluyorum. Kendimi daha çok kendim gibi hissediyorum ama yine de eşimin dokunuşunu özlüyorum. Ben

Kanama durdu ve her şey normale dönmüş gibi hissediyorum. Bu da her şeyin normale dönebileceği anlamına geliyor, Değil mi? Umarım öyledir.

Çünkü seksi özlediğim kesin. Rukhar'ı seviyorum ve kabileye geri dönmeyi seviyorum... ama eşimi de geri istiyorum.

Rukhar'ı kolumun altına alıp Liz'in mağarasını ziyarete gidiyorum.

O ve Raahosh, Rukh ve benim yanımda, kabileye ev sahipliği yapan geniş mağara sisteminin arka tarafındalar. Ben değilim Georgie'yi orada görünce şaşıyor ama şifacıdan bir iz yok. "Maylak nerede?" Kadınlara katılmak için yerleşirken soruyorum.

"Biraz kestiriyorum," diyor Georgie. "Biraz daha sürecek, Ona göre. Liz zar zor kasılmalar yaşıyor." İç çekerek kendi kocaman karnını okşar. Georgie'nin karnı Doğurmaya hazır olsa da karnındaki çocuğun acelesi varmış gibi görünmüyor.

Liz, Georgie'ye bir surat ifadesi takınır. "Hissettiğin an Krampa yakın bir şey olursa çığlık çığlığa bağırırsın, o yüzden bana saçmalama." Kollarını kaldırıyor. "Şimdi, bana en sevdiğim yeğenimi ver."

Rukhar'ı teslim ediyorum ve arkadaşlarımla beklemek için yerleşiyorum. Maylak'ın burada olmamasına biraz sinirleniyorum, çünkü ona seks hakkında ve tekrar seks yapmamın uygun olup olmadığını sormak istiyorum. Doktora en yakın kişi o ve ben bir değişiklik yapmak için sabırsızlanıyorum.

Sanırım zamanı geldi.

- - -

Liz'in bebeği dünyaya gelmeden önce gün akşama, akşam da geceye dönüşür. Raashel şişman, sağlıklı bir bebektir ve babasının siyah saçları ve

Annesinin soluk rengi... ve kuyruğu yok. Rukhar'dan farklı ama onun dışında mükemmel görünüyor, bu yüzden Maylak bile endişelenmiyor. Liz mutlu bir şekilde hıçkırıyor ve çocuğunu sanki kırılacakmış gibi tutuyor. Raahosh eşini ve çocuğunu görmek için içeri girdiğinde, yemin ederim adam sevinç gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyor. Georgie, Maylak ve ben yeni aileye biraz özel zaman ayırmak için hızla mağaradan çıkıyoruz.

Dışarıda, ana mağarada, birisi sah sah'ı kırmış ve etrafa dağıtıyor. Sa-khui'lerin sevdiği fermente bir içecek ama ben pek sevmiyorum. Ayrıca, emziriyorum ve bunun bebek için iyi olmadığından eminim. Gürültülü sarhoşlar var ve biri şarkı söylüyor. Georgie esniyor ve yüzünü buruşturuyor. "Liz için mutluyum ama şu anda keşke ben olsaydım demiyorum."

Maylak, Georgie'nin şişmiş karnına dokunmak için uzanarak, "Yaklaştın," diyor. "Kitin düştü."

Georgie parlıyor. "Öyle mi düşünüyorsun? Vermek için çok hazırım doğum." Kocaman karnını ovuşturuyor. "Sanki ilk bebek sahibi olan ben olmalıymışım gibi hissediyorum ama sen ve Liz benden öndesiniz."

"Bebekler kendi zamanlarında geliyorlar sanırım," diyorum uykulu Rukhar'ı omzuma yaslayarak. Daha yeni bitirmişti tekrar besleniyor ve uyumaya hazır. "O buraya geldiğinde bol bol vaktin olacak. Ya da kızın."

Georgie başını sallıyor ve kollarını uzatıyor. "Onu birkaç saatliğine götürmemi ister misin? Sen ve arkadaşın biraz yalnız kalabilir misiniz?"

Sanki aklımı okuyabiliyor. Kızarıyorum ve tereddüt ediyorum, tatlı bebeğimin yüzüne bakıyorum. Bir süre beslenmeye ihtiyacı olmayacak ve Rukh'u yalnız bırakmayı düşünmüyorum. İzin ister gibi Maylak'a bakıyorum.

Bir elini artık daha düz olan karnıma koyuyor ve bu beni ürkütüyor. Gözleri bir an için parlıyor ve sonra tekrar kararıyor. Başını sallıyor. "Vücudun iyi durumda."

Georgie ellerini oynatarak bebeği vermemi işaret ediyor. "Bunu siz mi planlıyordunuz?" Rukhar'ı ona uzatırken homurdanıyorum.

Georgie sırtarak, "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacınız olduğu çok açık," diyor ve yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle oğlumu kendisine yaslıyor. Onun küçük başını okşuyor ve sonra bana bakıyor. "Vektal, Rukh'un seni her gördüğünde gözlerini senden alamadığını ve avlarda dikkatinin dağıldığını söylüyor."

Yüzüm kızardı. "Bunu yapamayız, değil mi?"

Bana göz kırpmıyor. "Ayrıca, bu bana 'çok hamileyim ve yorgunum' dışında parti yapmamak için bir bahane verecek." Kutlama yapan kalabalığın arasında kayboluyor ve mağarasına geri dönüyor. Bir an için tüm vücudum kaşınıyor ve

Onu kovalayıp bebeğimi geri almamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Birkaç saat uzak kalmak ikimiz için de iyi olacak,

Georgie de biraz bebek alıştırmayı yapmaya fazlasıyla hazır.

Maylak yüz ifadem karşısında kıkırdıyor ve omzumu sıvazlıyor. "Zamanla kolaylaşacak, söz veriyorum. Yakında birinin çocuğunuzu birkaç günlüğüne götürmeyi teklif ettiği

günler için heyecanlanacaksınız.

saatlerce. Şimdilik bu gecenin ve eşinizin tadını çıkarın." Gülümsüyor ve bir esnemeyi gizliyor. "Ben kendiminkini ve yatağımı bulmaya gidiyorum."

Şimdiye kadar duyduğum en kötü fikir değil. Mağaranın etrafına göz gezdirip tanıdık bir çift boynuz ve diğerlerinden biraz farklı duran bir adam arıyorum. Onu kolayca buluyorum - ortadaki ateş çukurunun yanında, avı kesmeye yardım ediyor ve bunu yaparken Vektal ile sohbet ediyor. Yaşlılardan biri olan Oshen ile insanlar için etin bir kısmını tükürürken sohbet ediyorlar.

Aradan bir yıl geçmesine ve bazı değişiklikler olmasına rağmen

Herkes yemeğini çiğ yemeye alışabilir ve öldürülenler buna göre bölüştürülür. Ben hala pişmiş yemeyi tercih ediyorum. Sanırım Rukh bu yüzden yakınlarda bekliyor.

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi, dostum başını kaldırıp benimle göz teması kuruyor. Beni izlerken bakışlarında sahiplenici bir parıltı parlıyor. Dudağımı ısıyorum, yemek için beklemek mi yoksa erkeğimle geçireceğim zamanın tadını çıkarmak mı istediğimi düşünüyorum.

Başımı mağaramıza doğru eğiyorum ve Rukh'a benimle orada buluşmasını öneriyorum. Yemek yerine 'dostum' diyeceğim.

Burun delikleri alevlenirken ve vücudu sertleşirken tepkisini izliyorum. Oshen'in sözünü yarıda kesiyor ve gruptan ayrılarak doğrudan bana yöneliyor. Oshen şaşkın görünüyor ama Vektal, Rukh mağaraya doğru ilerlerken bilmiş bilmiş sırıtmakla yetiniyor.

Onunla yarı yolda buluşuyorum ve dostumun ne kadar yakışıklı görüldüğüne hayran kalıyorum. Onu ilk

gördüğümde bu yana çok yol kat etmiş. Yabani saçları,
yelesini yüzünden uzak tutan uzun, sık örgülerle
ehlileştirilmiş. Giymek zorunda olduğum peştamal yerine

Aylar önce ona giydirmek için mücadele ettiğim, şimdi her iki tarafı boyalı tüylerle süslü taytları ve kalın kürklü botları var. Gömlek giymiyor ama gömleğe ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.

Muhteşem bir göğsü var ve ben sürekli ona bakmak isteyecek kadar bencilim. Kahretsin, şu anda ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Bana yaklaştıkça ağzım kuruyor,

ve ellerimi o muhteşem mavi tene bastırıyorum.

"Merhaba."

"Aç mısın?"

Parmaklarımı köprücük kemiklerinin üzerinde gezdiriyorum, kadifemsi teninin dokunuşumdaki hissinden büyüleniyorum. Tanrım, uzun zaman oldu. Yani tabii ki her sabah ve gün boyunca dokunuyoruz ama dokunmuyoruz.

"Bekleyebilir."

"Rukhar?"

"Georgie ile birkaç saatliğine." Ona bakıyorum ve dudağımı ısıriyorum. "Biraz yalnız zamanımız var."

Etrafımızdaki insanlar gülüyor, mayalanmış içkinin kabuklarını uzatıyor ve yüksek sesle kutlama yapıyorlar. Fark edildiğimiz kadarıyla burada yalnız da olabiliriz.

Duraklıyor ve parmaklarım teninde küçük izler bırakıyor. Ellerime bakıyor, sonra bana, sonra da Bakışlarında bilmişlik titreşiyor. "Aç değil misin?" diye soruyor ve bana yaklaşırken sesi alçak ve boğuk çıkıyor.

"Yemek için değil," diye fısıldıyorum.

Rukh elini benimkinin üzerine koyup kalbine bastırıyor.

"Biz..."

Başımı salladım.

Elimi tutuyor ve beni arkasından sürüklüyor, mağaramıza doğru gidiyoruz. Kahkahalarımı bastırıyorum, bu zamanı birlikte çalabildiğimiz için çok mutluyum. Hayat çok güzel ve benim muhteşem eşim ve değerli bir kızım var. bebeğim ve bir kabile dolusu arkadaşım var. Sağlığım yerinde. Daha mutlu olamazdım.

Mağaramıza giriyoruz ve Rukh elimi bırakarak mağaranın ağzındaki perdeyi sıkıca kapatıyor. Mahremiyete en yakın olduğumuz an bu, ama öğrendim ki perde kapalıyken? Kimse seni rahatsız etmeye gelmez. Bu kabilenin konuşulmayan bir kanunu ve iyi bir kanun.

Rukh arkasını döner dönmez onu öpüyorum. Kolay, hızlı bir sabah öpücüğü değil, Rukhar doğduğundan beri kaçırdığımız her şeyi vaat eden aç, arayan bir öpücük. Boğazından kısık bir sesle inliyor ve beni göğsüne bastırıyor, ağzı benimkini aynı hararetle yutuyor. Bu ihtiyacı hisseden tek kişinin ben olduğumu sanıyordum. Rukh'un bana sarılma şekli? Belli ki onun da aklında bu vardı.

Ama sonra öpüşmeyi kesiyor ve hafifçe ağzımı ısıırıyor. "İyi olduğuna emin misin?"

Başımı sallıyorum, elim önünden aşağıya kayarak şişkinliği kavırıyor. tozluklarının önünü kesiyor. "Maylak gayet iyi olduğumu ve tekrar çiftleşmeye hazır olduğumu söylüyor."

İnliyor. "Ona sordun mu?"

Arkadaşım utangaç mı? Kıkırdıyorum ve parmaklarımı yanağında gezdiriyorum. "Tabii ki utanıyor. Uzun zamandır bana dokunmanı istiyordum. Sence de yeterince beklemedik mi?"

Elimi tutuyor ve hassas avuç içimi nazikçe öpüyor. "Har-loh, eğer mecbur kalırsam seni sonsuza kadar beklerim. Birlikte olduğumuz sürece zamanın bir önemi yok."

Gözlerimi temizlemek için birkaç kez kırptıştırıyorum. Tam bu adamı daha fazla sevemeyeceğimi düşünürken, ayaklarımı yerden kesen yeni bir şey söylüyor. Saç örgülerinden birini tutup elime doluyorum. Diğer de çıkıntısını kavlıyor. "Bu söylediğin harika bir şey ama umarım şimdi seks yapmaya hazır olduğumu söylediğimde hayal kırıklığına uğramazsın."

Gözleri hınzırca parlıyor. "Asla hayal kırıklığına uğramadım."

Tekrar öpüşüyoruz ve elbisemin bağlarını çekiştiriyor. Sonraki birkaç dakika hızlıca soyunmakla geçti ve sonra Birlikte çıplak kaldık. Vücudum ilk çiftleştığımızden biraz daha farklı - göğüslerim sütle dolu, karnım yuvarlak ve biraz yumuşak ve kalçalarım eskisinden biraz daha büyük hissediyor. Ama Rukh'un bana bakışı? Hiç bu kadar seksi hissetmemiştim.

Elini kaldırıp parmak eklemlerini meme ucuma sürtüyor ve bir damla süt fışkırıyor. "Daha önce vücudunu seviyordum, Har-loh'um, ama şimdi... nefesimi vücudumdan alıyorsun."

Sesindeki çiğ ihtiyaçtan ürperiyorum. Örgüsünü tekrar çekiştirerek onu battaniyenin üzerine yatırmak istediğimi belirtiyorum. Birazdan uzun, lüks bir sevişme yapabiliriz - şimdilik sadece eşimi içimde istiyorum ve bana sarılmasını istiyorum. Sadece seksin getirebileceği yakınlığı arzuluyorum. Kürklerin üzerine diz çöktüğünde, saçlarını serbest bırakarak onu geriye doğru itiyorum.

Rukh sırt üstü düşüyor ve ben de onun üzerine eğilip ağzımı ve ellerimi o muhteşem göğsünün üzerinde gezdiriyorum. Ben bunu yaparken o da bana dokunuyor, ben ağzımı sert bir meme ucunun üzerinde gezdirirken elleri tenimde dolaşıyor ve sonra göğüs kemiğinin üzerindeki çıkıntıları dilimle yokluyorum. Düz, sert göbeğinden aşağıya doğru yolumu yalıyorum ve sonra horozuna iniyorum.

"İçini istiyorum," diye homurdanıyor ve eli saçlarımı yumrukluyor. "Senin ağzını değil. Eşimin içinde. Onun bedeninde."

Çabucak başımı sallıyorum. Bunu ben de istiyorum. Saçlarımı serbest bırakıyor ve bir bacağımı kalçalarının üzerinden kaydırarak ona biniyorum. Garip bir şekilde ama dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve elimi kullanarak onu içime yönlendiriyorum, sonra yavaşça aşağı iniyorum.

Kalçalarını yukarı doğru itip sikini içime sokarken boğazımdan bir inilti kaçıyor. Tanrım, bu inanılmaz bir his.

"Şşşt," diye fısıldar. "Seni duyacaklar." Ama sonra korkunç adam uzanıp hassas göğüslerimi okşuyor ve ben de sessiz kalamıyorum.

Tekrar iniyorum. Birinin bizi duyması umurumda değil. Onlar

bir parti veriyor ve kimsenin umursayacağından şüpheliyim. Bu arada, eşim - muhteşem, görkemli, yakışıklı eşim - kalçalarını tekrar yukarı kaldırıyor ve içime doğru itiyor, eli beni üzerinde sabit tutmak için kalçama doğru hareket ediyor. Mahmuz kedi dudaklarımdan kayıyor ve horozunun her vuruşunda klitorisime sürtünüyor ve bu sadece yoğun zevke katkıda bulunuyor. Rukh ile seks yapmak her zaman akıllara durgunluk veriyor. Birbirimize çarpana kadar kalçalarımı daha hızlı hareket ettiriyorum ve

Peşinde olduğum orgazm karnımda çiçek açmaya başlıyor.
Bu değil

Dişlerimi gıcırdatıyorum, ona karşı daha sert itiyorum, kalçalarımı daha da fazla sallıyorum.

Beni çok iyi tanıdığı için bacaklarımın arasına uzanıyor ve amımın üst kısmını çimdikliyor. Şimdi, siki içime girdiğinde, mahmuzunu her zamankinden daha sert bir şekilde seksimin dudaklarına çarpıyor. Orgazmın etkisiyle haykırıyorum, Rukh'un beni susturmaya çalışması, eşimin kabaca sarsılan kalçaları, mağaranın diğer tarafında devam eden parti - orgazmın tatlı telaşı içimde yuvarlanırken her şeyden habersizim. Orgazmın son zerresi vücudumdan atılana ve zevkten gevşeyene kadar Rukh'a biniyorum. Sırtım kürklere gelene kadar bizi döndürüyor ve bacaklarımdan birini yukarı kaldırıyor ve boşalana kadar beni sertçe sikiyor, ve orgazmının gücü vücuduma mutlu küçük heyecan artçılarını gönderiyor.

Nefes nefese ve doymuş bir halde yanımdaki kürklerin üzerine çöküyor. Hemen ona doğru yuvarlanıyorum ve göğsüne sarılıyorum. Burnum boynuna gömülüyor ve kokusunu içime çekiyorum - vahşi, terli ve harika. "Seni seviyorum."

"Sen benim kalbimsin," diyor bana, karışmış saçlarımı yüzümden fırçalayarak.

Gülümsüyorum ve bir süre daha ona sarılıyorum, birbirine karışan nefes seslerimizin tadını çıkarıyorum. Bir bebek sesi - bir feryat, huzursuz bir hıçkırık, herhangi bir şey - için gergin olmak zorunda olmamak garip hissettiriyor. Bu güzel ama aynı zamanda Rukh'ı geri almak için sabırsızlanıyorum. Yani, yakında. Elim Rukh'un göğsünde, süet gibi derisinin üzerinde geziniyor. "Sen mutlu musun?"

"Tabii ki."

Dirseklerimin üzerine oturup yüzüne bakıyorum. Bu hızlı bir cevap. "Hayır, demek istediğim, burada gerçekten mutlu musun? Deniz kenarındaki mağarayı sevdiğini biliyorum. Etrafta bu kadar çok insan varken zor olduğunu biliyorum. Gerçekten ve gerçekten mutlu musun?"

Son bir aydır içimi kemiren o küçük endişe nihayet su yüzüne çıktı. "Yoksa sadece katlanıyor musun? benim ve Rukhar'ın yüzünden mi?"

Sanki tuhaf bir soru sormuşum gibi bana garip bir bakış atıyor. İri eliyle omzumdaki karışmış saçlarımı okşuyor.

"Burada kötülerle birlikte olduğum için mutlu muyum?"

Yüz ifadesinden ürkmemeye çalışıyorum.

Bunu görüyor ve parmağıyla çeneme vuruyor. "Babam zihnimi kendi fikirleriyle doldurdu. İyi ve kötü hakkındaki düşünceleriyle. Yanılıyor olabileceğini hiç düşünmedim. Şimdi sana sahibim ve diğerleriyle tanıştım. Bazen sinir bozucu oluyor ama her şeyden çok yalnız olmadığımız için rahatladım. Aynı anda her yerde olamadığım için tehlikede değilsin. Sırtımızı dayayabileceğimiz başkaları var." Rukh düşünceli görünüyor. "Ve bir erkek kardeşe sahip olmak garip... ama ben o."

"Yani.... yarın deniz mağarasına gidebilsek bile mi?"

Omuz silkiyor. "Ben burada kalmayı seçtim. Onlar kötü insanlar değil. Onlar sadece insan. Ve onlar da bu uğurda Birbirlerine yardım etmek için her yolu denerler, çünkü onlar bir ailedir. Aynı kanı paylaşmasalar bile onlar ailedir. Bu hoşuma gidiyor." Duraklıyor ve sonra bana bakıyor. "Biz kalacağız. Oğlumuz arkadaşlara ihtiyacınız olacak. Şifacıya ihtiyacınız olacak. Ve

bana," diyor,

Başparmağını ağzımın üzerinde gezdirdi. "Sana her zaman ihtiyacım olacak. Bir erkek kalbinden ayrı var olamaz."

Bir kadın da yapamaz ve Rukh'un benimkine sahip olduğu çok açık. Eğildim ve dostumu tekrar öptüm, zevk almaya kararlıydım.

Bu yalnız zamanın her anını.

Yazarın Notu

Barbarlarımı okuduğunuz için teşekkürler! Bu kitapları yazmak büyük bir keyif ve aldıkları tepkiye bayılıyorum. Burada buz barbarlarıyla ilgilenen tek kişinin ben olduğumu sanıyordum. Öyle olmadığımı görmek beni mutlu etti! Her zaman olduğu gibi, sizin de bir yorum bırakın ve bana ne düşündüğünüzü ve hangi karakterleri daha fazla görmek istediğinizi bildirin. Bazen önerileriniz yazara ilham veriyor, bu yüzden gelmeye devam edin.

Umarım Harlow ve Rukh'un hikayesini ve kabiledeki diğer kişilerin hikayelerini beğenmişsinizdir. Bir sonraki uzun kitap ya Tiffany ya da Josie olacak. İkisi arasında hala karar veremedim. Kitap büyük olasılıkla İlkbahar'da çıkacak. Ben Bitmeye yakın olduğunda duyurun.

İlerleme raporlarını takip etmek, devam eden çalışmaların tanıtımlarını görmek veya sadece kontrol etmek ve merhaba demek için Facebook sayfamda benimle arkadaş olduğunuzdan emin olun. Ayrıca, bana katılabilirsiniz

Bir sonraki kitap çıktığında bildirim almak için posta listesi.

Kitapların bu kadar hevesli hayranları olduğunuz için çok teşekkür ederim.

Buz Gezegeni Barbarları

Buz Gezegeni Barbarları, Kitap 1

Uzaylılar tarafından kaçırılmanın başıma gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünürsünüz. Ve yanılırsınız. Çünkü şimdi, uzaylılar gemi sorunu yaşıyor ve insan kadınlardan oluşan kargolarını -ben de dahil- bir buz gezegeninde bıraktılar.

Ve tanıştığım tek yerli sakin? Büyük, boynuzlu, mavi ve gerçekten bana karşı bir şeyler hissediyor.

Birinci
Bölüm
GEORGIE

Düne kadar ben, Georgie Carruthers, uzaylılara hiç inanmamıştım. Elbette evrende her türlü olasılık vardı ama biri bana küçük yeşil adamların uçan dairelerle Dünya'da dolaştığını ve insanları kaçırmak için beklediğini söyleseydi? Onlara deli olduklarını söyledim.

Ama o dündü.

Bugün mü? Bugün çok farklı bir hikaye var.

Sanırım her şey dün gece başladı. Genel olarak oldukça sıradandı. Bankada veznede çalıştığım uzun bir günün ardından eve geldim, bir Lean Cuisine hazırladım, yedim

televizyon izlerken ve kanepede uyuklarken tökezleyerek yattım. Pek parti hayatı sayılmazdı ama olsun. Salı günüydü ve salı günleri iş vardı, oyun yoktu. Gittim. Uyumak için, ve o andan itibaren, işler garipleşti.

Rüyalarım karmakarışık. Her zamanki diş kaybetme ya da sınıfın önünde çıplak kalma rüyaları değil. Bunlar çok daha uğursuzdu. Kayıp ve terk edilme rüyaları. Acı ve soğuk beyaz odaların rüyaları. Bir tünelde yürüme rüyaları ve yaklaşan bir tren görüyordum. O rüyada, beni ışıktan korumak için elimi kaldırmaya çalıştım.

Ama elimi kaldırmaya gittiğimde kaldıramadım.

Bu beni uykumdan uyandırdı. Birinin gözlerime tuttuğu küçük ışığa gözlerimi kısarak baktım. Biri gözlerime bir şey mi tutuyordu? Odaklanmaya çalışarak gözlerimi kırptım ve rüya görmediğimi fark ettim. Evde de değildim. Yeni bir yerdeydim.

Sonra ışık kapandı ve bir kuş cıvıladı. Gözlerimi kısıtım, gözlerim karanlığa alıştı ve kendimi ... şeylerle çevrili buldum. Uzun siyah gözleri, büyük kafaları ve sıska soluk kolları olan şeyler. Küçük yeşil adamlar.

Çığlık atmıştım. Aslında cinayet çığlığı atmıştım.

Uzaylılardan biri başını bana doğru eğdi ve kuş Ağız hareket etmese de cıvı cıvı bir ses yine duyuldu. Sıcak ve kuru bir şey ağzımı sararak beni boğdu ve burun deliklerime kötü bir koku doldu. Lanet olsun. Ölecek miydim? Çılgınca çenemi çalıştırdım, Dünya etrafımda kararırken bile nefes almaya çalışıyordum.

Sonra tekrar uykuya daldım, rüyamda işimi gördüm. Stresli olduğumda rüyamda hep işi görürdüm. Saatlerce, bir türlü açılmayan yirmilik paketlerini açmaya çalışırken kızgın banka müşterileri bana bağırırdı. Para üstünü saymaya çalışıyordum ama dikkatim dağılıyordu. İş rüyaları genelde en kötüsüdür, ama bu seferki rahatlatıcıydı. Tren yoktu. Uzaylılar yok. Sadece bankacılık. Bankacılıkla başa çıkabilirim.

Bu da beni buraya getiriyor.

Uyanığım. Uyanığım ve nerede olduğumdan tam olarak emin değilim. Gözlerim kayarak açılıyor ve etrafıma bakıyorum. Bir lağımdaymışım gibi kokuyor, arkamda bir duvar hissediyorum ve vücudumun her yeri acıyor. Başım bulanık ve yavaş hissediyor, sanki her şeyim henüz tam olarak uyanmamış gibi. Uzuvarım ağırlaşıyor. Uyuşturulduğumu fark ettim. Biri bana ilaç vermiş.

Birisi değil. Bir şey.

Kara gözlü uzaylıların zihnindeki görüntüsü canlanınca nefesim hızlanıyor ve onları arıyorum. Nerede olursam olayım, yalnızım.

Tanrı'ya şükür.

[Buz Gezegeni Barbarları](#) şimdi hazır!

Barbar Uzaylı

Buz Gezegeni Barbarları, Kitap 2

On iki insan, kış mevsiminin hüküm sürdüğü bir uzaylı gezegeninde mahsur kalır.

Ben de onlardan biriyim. Yaşasın, ben.

Hayatta kalabilmek için, bedenlerimizi bu acımasız yerde yaşamak üzere yeniden düzenlemek isteyen bir ortakyaşar edinmek zorundayız. Ben ona bit demeyi seviyorum. Ve benim cootie'm bir pislik, çünkü aynı zamanda grubun en büyük, en somurtkan uzaylının eşi olduğumu düşünüyor.

BARBARİ ALIEN, BUZ GEZEĞENİ BARBARİLERİ'nin devamı niteliğindedir. Konuyu anlamak için her ikisini de okumak zorunda değilsiniz, ancak okursanız hikaye daha zengin olacaktır!

Birinci Bölüm

LIZ

Kira ve ben, Megan ve Georgie'nin parmaklarını uzaylı gemisinin gövdesindeki panelde gezdirerek paneli nasıl açacaklarını ve içerideki kızları nasıl çıkaracaklarını bulmaya çalıştıklarını izliyoruz.

Altı kapsül var ve her birinde başka bir tutsak kız var. İçindeki her kızın nerede olduğu ya da buraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yok.

Kira'ya "Onlar şanslı olanlar mı yoksa şanssız olanlar mı karar veremiyorum," diyorum.

"Şanslı," diyor, yumuşak sesi düz. Bakışları yanıp sönen ışıklara ve gövdenin karanlık duvarına sabitlenmiş. "Son birkaç haftadır neler yaşadığımızı bilmiyorlar."

Belki bir çeşit onaylama gibi homurdanıyorum. Kira'ya katıldığımı söyleyemem ama bazen tam bir Debbie downer olabiliyor. Son birkaç haftadır tam olarak Ama belki de her şeyi bilmek, kör olmaktan daha iyidir.

Sanırım.

Kira ve ben diğerlerinin çalışmasını izliyoruz çünkü gerçekten yardım edemeyecek kadar güçsüzüz. Altımız arasında Georgie hâlâ en güçlüsü. Uzaylı adamla birlikte olduğu için günde üç öğün yemek ve sıcak tutacak giysiler alıyor. Geri kalanımız gövdede sıkışıp kaldık ve Megan küçük grubumuz içinde en iyisini yapıyor. Ben zayıf ve uyuşukum ve ayak parmaklarım deli gibi ağrıyor. Josie'nin bacağı kırılmış gibi görünüyor.

ve kimse bunu nasıl düzelteceğini bilmiyor. Kira'nın bileği şişmiş ve çok zayıf. Tiffany muhtemelen ölüyor, Çünkü onu derin uykusundan uyandıramıyoruz. Biraz çorba içmek için ayıldı ve sonra tekrar bayıldı.

Bu gezegenin bizi öldürdüğüne dair uzaylıların uyarısına ihtiyacımız yok. Büyük saçmalık.

"Açılıyor," diyor Megan ve Georgie'yle birlikte geri çekiliyorlar. Panel tıpkı bilimkurgu filmlerindeki gibi bir tıslamayla duvardan kalkıyor. İçeride tişört ve külot giymiş bir kız, vücuduna sarılmış ve boğazından beslenen garip bobinler var.

Kendime rağmen titriyorum.

Georgie ve Megan uyuyan kızı inceleyerek onu kurtarmanın en iyi yolunu bulmaya çalışırlar. Sonunda, sadece başlarlar

Tüpleri ve kordonları kızıdan sökerken kız uyanır ve öğürmeye başlar. Bir an sonra yeni kız yere yığılır ve Megan sırtını okşarken son tüpleri de kusar.

İşte bu kadar. İyi ya da kötü, başka bir insanımız daha var.

Kız hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlıyor, gözleri kocaman.

Belli ki

Kira şaşkın ve korkmuş bir halde ayağa kalkıyor ve kızı kendine çekmek için kollarını açıyor. Sessiz, yatıştırıcı sesler çıkarıyor ve kızı kucaklayarak duvardan uzaklaşmasına yardım ediyor. Tek bir kişi bile onlara dokunmadan, kapsüllerin geri kalanı aniden açılır.

"Kahretsin, sanırım bir şeyi tetikledik," dedi Georgie ve sıradaki kızı kurtarmak için çalışmaya başlarlar. Birkaç dakika içinde

Birkaç kız daha yere yığıldı. Elimden geldiğince yardım etmeye hazır bir şekilde ayağı kalkıyorum.

Topallayarak ilerliyorum ve o sırada uzaylıların konuşma seslerini duyuyorum. En yakınımıdaki kız histerik bir şekilde feryat etmeye başladığında bile bakıyorum. "Neler oluyor? Neredeyim ben? Siz kimsiniz?"

Ona elimi uzattım. "Ben Liz ve diğerlerini aldığımızda açıklayacağım, tamam mı?"

Feryat edip duruyor ve ben ona bağdırmamak için yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum. Bakın, kendimi bok gibi hissediyorum ve muhtemelen ölüm merdiveninde Tiffany'nin birkaç adım gerisindeyim, ama ciyaklıyor ve inliyor muyum? Hayır, hayır inlemiyorum. Ben Siktir git.

Çilleri ve parlak kızıl saçları olan ikinci bir yeni kızı topluyorum ve ben bunu yaparken Squealer dehşet içinde, boğulurcasına çığlıklar atmaya başlıyor. "Aman Tanrım, bu da ne?" Titreyen eliyle uzakları işaret ediyor ve ben de onu tokatlıyorum.

[Barbar Yaratık](#) şimdi satışta

Barbar Aşık

Buz Gezegeni Barbarları, 3. Kitap

Buz gezegeninde mahsur kalan birkaç insandan biri olarak, yeni bir evim olduğu için mutlu olmalıyım. Burada insan kadınlara değeri veriliyor ve özellikle bir uzaylı beni istediğini açıkça belirtti. Tek yapmak istediğim onu boynuzlarından yakalayıp beni kürklerine götürmesi için ısrar etmekken, seksi, çapkın Aehako'yu itmek zor.

Ama korkunç bir sırrım var - beni kaçıran uzaylılar geri döndüler ve kulağımdaki çevirmen sayesinde Beni bul. Buradaki varlığım herkesi tehlikeye atıyor... ama yeni hayatımdan ve en çok istediğim adamdan vazgeçebilir miyim?
Bir şey var mı?

BARBAR SEVGİLİ, BUZ GEZEĞENİ BARBARLARI ve BARBAR ALIEN'in devamı niteliğindedir. Sen değil Konuyu anlamak için ONLARI okumak zorundasınız, ancak okursanız hikaye daha zengin olacaktır!

Birinci Bölüm

KIRA

İki mağara ötede ıslak bir seks sesi ve bir kadının iniltisini duyuyorum. "Oh Tanrım evet, böyle," diye iniliyor Nora. "Bana böyle şaplak at."

Çevirmenimde yumuşak bir gümbürtü yankılanıyor ve inleyerek nefret ettiğim şeyi iki elimle kapatıyorum. Yan dönmeye ve onu artıklardan yaptığım yastığın içine itmeye çalışıyorum ama bunun tek yaptığı çevirmeni kulak kanalıma daha sert sokmak oluyor ve bu da kafatasıma şiddetli bir ağrı gönderiyor.

Sırt üstü döndüm ve bekârlığa veda mağarasının kayalık tavanına baktım.

"Aynen böyle, benim büyük, güçlü, seksi hayvanım," diye tekrar ağlıyor Nora.

"Nnnngggghhhh," diyor büyük, güçlü, seksi canavarı (Dagesh olarak da bilinir). Daha da kötüsü, başka bir kadının kıkırdadığını duyuyorum ve sonra Stacy ve Pashov - kalabalık yüzünden Nora ve eşiyle bir mağarayı paylaşıyorlar - da işe koyuluyorlar.

Gaah.

Bu çevirmenden nefret ediyorum. Nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret ediyorum. Ağzıma yapışan tüylü tüyleri görmezden gelerek yastığı yüzüme bastırıyorum. Her konuşmayı çevirirken stereo yapsa o kadar da kötü olmazdı. Olamaz. Bu

Ayrıca her şeyi güçlendiriyor. Yani her kış tokadını, her iniltiyi, her homurtuyu, her öpücüğü... her şeyi

duyuyorum.

Ve kabile mağaraları son zamanlarda çiftleşen insanlarla dolu.

Buraya düşen biz insanlarla birlikte, uzaylıların khui dediği şeyi almak zorunda kaldık. Bu gezegende atmosfer olmadan yaşamamızı sağlayan bir ortakyaşar.

bizi öldürüyor. Elbette, khui'nin yan etkilerinden biri de kiminle ve ne zaman çiftleşeceğinize karar vermesidir ve bundan kaçış yoktur.

Sa-khui olarak bilinen uzaylı erkek kabilesinin uzaylı kadınlardan dörtte bir oranında daha fazla olduğu düşünüldüğünde, çiftleşme üstüne çiftleşme yaşanmasına şaşırmadım. Buraya bırakılan on iki insandan altısı çiftleşti.

Ben onlardan biri değilim.

Bazen kendimi reddedilmiş gibi hissetmemek çok zor çünkü khui'm sessiz. Size mükemmel eşi bulduğunda, titreşmeye başlıyor. Biraz mırlamaya benziyor ama daha çok şarkı gibi. Uzaylılar buna 'yankılanma' diyor ve bir erkek sadece

ya da tam tersi. Ve insta-mating'e rağmen,

Birbirine bağlanan herkes çok mutlu. Georgie, kabilenin lideri olan uzaylı Vektal'a tapıyor. Benim

Arkadaş Liz, eşi Raahosh'u şiddetle koruyor. Stacy ve Marlene ve hatta ağlamaklı, korkmuş Ariana bile erkeklerini seviyor. Ve Nora'nın, seksi şaplak sesleri bir gösterge ise, eşinden hoşlandığı açıktır.

Tüm 'artık' kızlar - yani çiftleşmemiş olanlar - birlikte bir mağaraya yığıldılar. Köşede mahremiyet için perdesi olan bir köşe bulacak kadar şanslıydım. Sesleri bastırmak için pek bir şey yapmıyor. Hala her şeyi duyabiliyorum... ve

Claire'in şu anda yaptığı gibi, birinin bir erkeği ziyaret etmek için gizlice dışarı çıktığını da duyarsınız.

Claire tp kızlardan biri, bu yüzden onu diğerleri kadar iyi tanı mıyorum. Uzaylılar tarafından yakalandığımızda, birçoğumuz etraflarından habersiz bir şekilde duvara saplanmış kapsüllerde durağan halde tutuluyordu. Geri kalanımız -Liz, Georgie, ben ve birkaç kişi daha- pisliğin içine tıklılmış tık, Hayvanlar gibi kalabalıktı ve haftalarca orada yaşadılar. Böyle bir durumdayken birbirinize bağlanırsınız ve ben onları zlyorum.

Claire'i onları tanıdığım kadar iyi tanı mıyorum. Claire'i sıcaklığını paylaşmak için haftalar boyunca ona sarıldı. ve sadece içecek bir şeyler alabilmek için karları eritiyorlardı. Bir bakıma tp kızlara neredeyse kızıyorum çünkü biz hayatta kalmak için didinirken onların işi kolaydı. Bu onların suçu değil ve onlar da uzaylılar tarafından kaırılmanın şokunu ve travmasını en az bizim kadar yaşadılar. Sadece biz daha uzun süre daha kötüsünü yaşadık.

[Barbar Aşık](#) şimdi satışta

Haber Bülteni

Daha fazla Buz Gezegeni Barbarları ister misiniz? Kaydolun
Bir sonraki bölüm hakkında bilgi almak için [bültenime göz atın.](#)

Bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen Amazon'da veya sık
kullandığınız başka bir okuyucu sitesinde veya blogda bir
yorum bırakmayı düşünün.

Okuyucu arkadaşlarınıza tavsiye etmeyi unutmayın.

Ruby Dixon Yazarının Diğer Kitapları

The Bedlam Butchers

[Of f Limits](#)

[Packing](#)

[Double Double](#)

[Trouble Double](#)

[Down](#)

[Çift ya da Hiç Yavaş](#)

[Sürüş](#)

[Double Dare You](#)

Buz Gezegeni

[Barbarları Buz](#)

[Gezegeni Barbarları](#)

[Barbar Uzaylı Barbar](#)

[Aşığı Barbar Madeni](#)

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir şekilde dağıtılamaz.

Barbar Madeni

Copyright © 2015 Ruby Dixon

Tüm hakları saklıdır.

Birinci Dijital Baskı, Kasım 2015

www.rubydixon.com